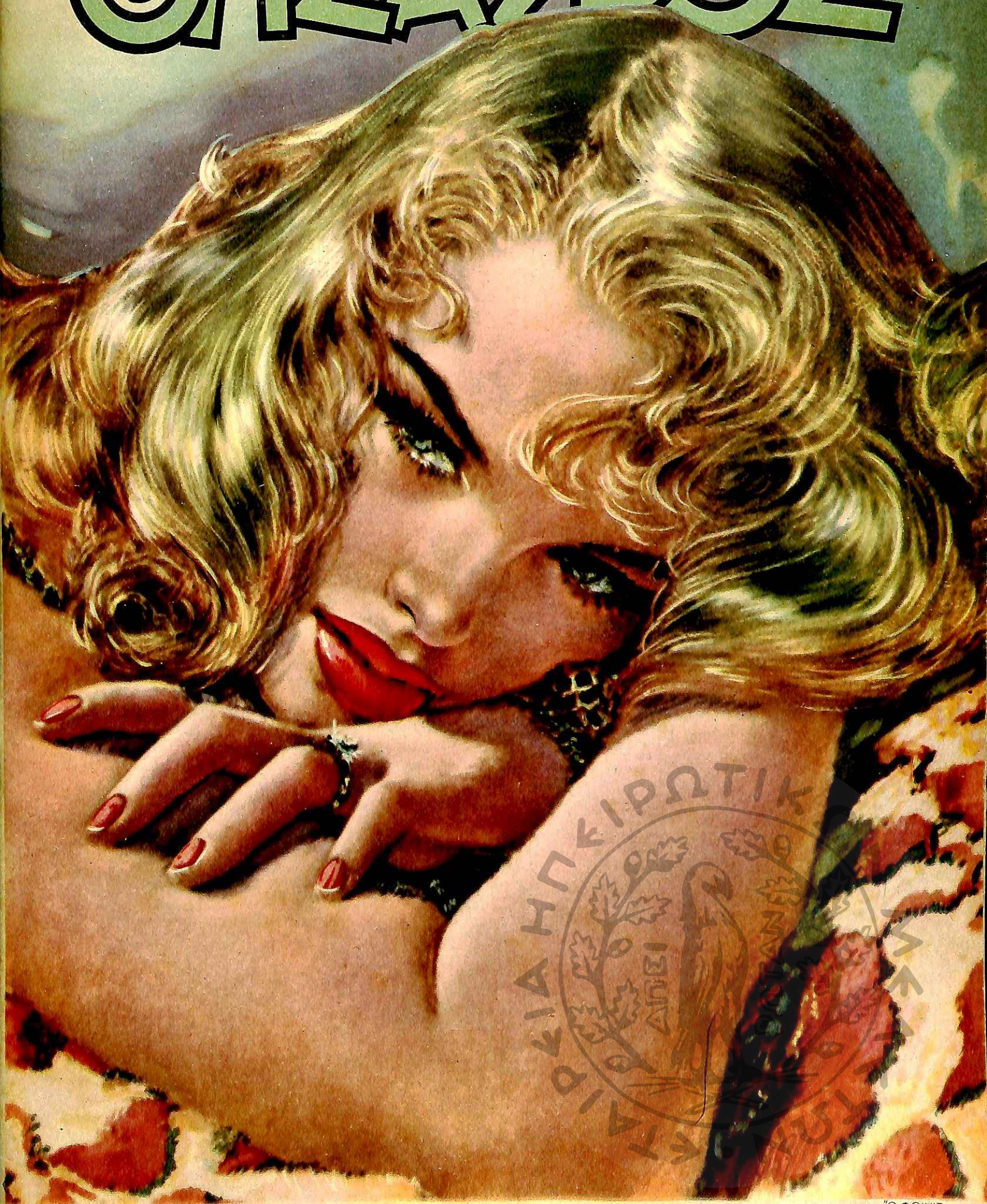

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟ ΒΕΛΟΥΔΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

Πρωτότυπο διήγημα

ΑΠΟ ΤΙ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ
τὸ ἀνάστημά μας

Η σημασία τῆς θρέψεως καὶ τῶν ἐκκρίσεων

Τὸ ὅτι εἴμαστε κοντοὶ ἢ ψηλοὶ, δὲν εἶνε ἓνα τυχαῖο γεγονός. Τὸ ἀνάστημά μας προσδιορίζεται ἀπὸ πολλοὺς παράγοντες, πὺ παίζουν ὁ καθένας τους ἓνα ρόλο περισσότερο ἢ λιγώτερο σημαντικό.

Οἱ παράγοντες αὐτοὶ διακρίνονται σὲ τρεῖς μεγάλες κατηγορίες:

Α' Ἑσωτερικοὶ παράγοντες.

Ἡ κληρονομικὴ παίζει σημαντικό ρόλο. Τὸ ἀνάστημα, ὅπως ὅλοι ξέρουμε, ἔχει χαρακτηριστικὸ οἰκογενειακό. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ χαρακτήρ δὲν εἶνε ἀπόλυτος. Γιατί, ὅταν μιλοῦμε γιὰ κληρονομικότητα, δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι προσδιορίζεται ἀπὸ δύο άτομα: τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, πὺ καθένας τους εἶνε φορεὺς διαφορετικῶν κληρονομικῶν ἐπιδράσεων πὺ ἐμφανίζονται κατόπιν στὰ παιδιά.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα δὲν εἶνε σταθερὸ καὶ μόνιμο. Ἀν ὑποθέσωμε π. χ. ὅτι ὁ πατέρας εἶνε φορεὺς τοῦ ψηλοῦ ἀναστήματος καὶ τὸ μεταδῶσιν σ' ἓνα ἢ περισσότερα παιδιά του, αὐτὸ δὲν σημαίνει πὺς θὰ τὸ μεταδῶσιν καὶ σ' ὅλα.

Εἶνε δυνατόν, κατὰ τὴν ἐποχὴ μῆς συλλήψεως, ὁ δυναμισμός του νὰ παρουσιάσῃ κάποια μείωσι, ὅποτε θὰ ἐπικρατήσῃ τὸ κοντὸ ἀνάστημα, πὺ φορεὺς του ὑποτίθεται ὅτι εἶνε ἡ μητέρα.

Σημαντικὸ ρόλο, ἐξ ἄλλου, παίζουν οἱ ἀδένες ἐσωτερικῆς ἐκκρίσεως:

Ἡ ὑπόφυσις παίζει τὸν πρῶτον ρόλο. Ἡ καλουμένη σωματικὸς τροπὸς ὁρμῶν ἐπιδρᾷ στὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὁστέων καὶ ρυθμίζει τὴν λειτουργίαν τῶν ἄλλων ἀδένων.

Ἡ ἐπιδριουργία τῆς ὑποφύσεως: Ψηλὸ ἀνάστημα. Ὑπολειτουργία: Κοντὸ ἀνάστημα.

Ἡ θυροειδὴς ἀδὴν ἐκκρίνει μίαν ὁρμὴν πὺ συντελεῖ στὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος. Τὸ μυζοῖδισμα, πὺ συνίσταται σὲ ἀνεπάρκεια τοῦ θυροειδοῦς, καθυστερεῖ τὴν ἀνάπτυξιν.

Ἡ θυροειδὴς ἀδὴν ὑποδοχεῖ τὴν ἀνάπτυξιν μέχρι τῆς προφηδικῆς ἡλικίας. Ὑποδοχητικὸς εἶνε ἐπίσης ὁ ρόλος τῶν γεννητικῶν ἀδένων, καθὼς καὶ τῶν ἐπινεφριδίων.

Β' Διατροφή.

Ἡ διατροφή παίζει σημαντικό ρόλο στὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος. Ἡ τροφὴ πὺ δὲν περιεῖχει ἐπαρκεῖς ποσότητες μεταλλικῶν ἀλάτων, πρωτεϊνικῶν οὐσιῶν, βιταμινῶν, κτλ. παρεμποδίζει καὶ καθυστερεῖ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ παιδιοῦ.

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, εἶνε μεγάλος λόγος γιὰ τὸ ρόλο πὺ παίζουν τὰ ἀμινοξέα στὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος. Διάφορα πειράματα ἀπέδειξαν ἐπίσης τὴν μεγάλη ἐπιδράσιν πὺ ἔχει τὸ γλοταμινικὸν ὀξύ στὴν ἀνάπτυξιν τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Κατὰ γενικὸ κανόνα, ἡ κανονικὴ ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος ἔχει ὡς ἀπαραίτητη προϋπόθεσιν τὴν καλὴ ποσότητὴ καὶ ποιοτικὴ τροφῆ.

Γ' Φυσικοὶ παράγοντες.

Ἡ ἥλιος παίζει σημαντικό ρόλο στὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος. Τὸ ἀνάστημα ἀναπτύσσεται κυρίως ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιο ὡς τὸν Ἰούλιο, ἐνῶ, ἀπὸ τὸν Αὐγούστου ὡς τὸ Νοέμβριο, τὸ σῶμα μας κερδίζει σὲ βάρος.

Ἡ ζωὴ στὸ ὑπαίθριον, ἡ γυμναστικὴ, κτλ. ἀποτελοῦν ἐπίσης παράγοντες ἀναπτύξεως τοῦ σώματος.

Οἱ κυριώτερες διαταραχὲς τῆς ἀναπτύξεως προέρχονται ἀπὸ τρεῖς κύριαι αἰτίες:

1) Ἀπὸ ἐλαττωματικὴν λειτουργίαν τῶν ἀδένων ἐσωτερικῆς ἐκκρίσεως καὶ ἐιδικότερα τῆς ὑποφύσεως, τοῦ θυροειδοῦς καὶ τῶν γεννητικῶν. Ἐνδεῖν κινούμενη ἀγωγή: ὁρμονοθεραπεία. Ἡ τεστοστερόνη καὶ τὰ θυμικὰ ἐκχυλίσματα ἀποδίδουν πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα.

2) Ἀπὸ ὀρισμένες χρόνιες ἀσθένειες. Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγονται ἡ λευκωματουρία πὺ συν-οδεύεται καὶ ἀπὸ νεφρίτιδα (νεφρικοὶ νανισμοί), οἱ διαταραχὲς τοῦ πεπτικοῦ συστήματος (ἐντερικὸς ἢ κοιλιακὸς νανισμός), οἱ διαταραχὲς τῶν ἐκκρίσεων τοῦ παγκρέατος με ἐπιπλοκὴ διαβήτου (παγκρεατικὸς νανισμός), οἱ παθήσεις τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν, πὺ προκαλοῦν τὴν καλουμένην κυάνωσιν ἢ κυανὴ ἀσθένεια (καρδιακὸς νανισμός). Ὁ ραχισμὸς συνοδεύει συνήθως αὐτὲς τρεῖς παθήσεις ἢ ἐμφανίζεται ὡς ἐπακόλουθον τῶν. Προέχει ἡ θεραπεία τῆς βασικῆς παθήσεως.

Ὅταν ὁ Ζάν μοῦ ἀγόρασε τὸ βελούδινο φορέμα, δὲν φανταζόμουν βέβαια πὺς θ' ἄλλαζε ἡ ζωὴ μας. Οὔτε κὰν ρώτησε ὁ ἀντρας μου τὴ γνώμη μου ἂν μοῦ ἄρεσε ἢ ὄχι: Ζήτησε τὴ γνώμη τῆς φιλενάδας του! Αὐτὴ ἡ γυναῖκα μόνο ὑπάρχει γι' αὐτόν. Γιὰ τὸ Ζάν ποτὲ μοῦ δὲν ἦμουν «σύζυγός του», μὰ μονάχα ἡ γυναῖκα πὺ μαγειρεύει, πὺ καθαρίζει τὸ σπῆτι, πὺ μπαλῶνει καὶ ψωνίζει στὴν ἀγορὰ. Κάποτε προσπαθεῖ νὰ σώσῃ τὰ προσήματα καὶ μὲ παίρνει μαζί του σὲ καμμιὰ συγκέντρωσιν ἢ στὴ Λέσχῃ τῆς μικρῆς πολιτείας ὅπου ζοῦμε.

Ἀκριβῶς ἀπὸ ἐγωισμό, γιὰ νὰ μὴν εἶμαι κατώτερη ἀπ' τρεῖς ἄλλες γυναῖκες, ὁ Ζάν μοῦ ἀγόρασε τὸ βελούδινο φορέμα καὶ μὲ πήρε μαζί του στὴ μικρὴ ἐπίσημη γιορτὴ τῆς Λέσχης. Ἀλλὰ οὔτε μὲ πρόσεξε καθόλου, ἂν ἦμουν ὠραία ἢ ὄχι.

Κι' ὅμως «ἐνοιώθα» τὸν ἑαυτὸ μου ἀλλοιώτικο μὲ τὸ καινούργιο φορέμα καὶ τὰ καλοχτενισμένα καστανὰ μαλλιά μου.

Τὸ βελούδο ἀγκάλιαζε τὸ σῶμα μου κι' ἀναδείκνυε τρεῖς ἀρμονικὲς γραμμὲς του. Ἐπειτα τὸ ἀρκετὰ τολμηρὸ ντεκολτέ μου ἄφηνε νὰ φαίνεται τὸ στῆθος μου μὲ τὴν ἀπαλὴ ἐπιδερμίδα του.

Ἐλαμπα ὁλόκληρη, καθὼς κυτταζόμουν στὸν καθρέφτη καὶ εἶχα τὴν ἐντύπωσιν πὺς εἶχα ἐρωτευθῇ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ μου σὰν τὸν Νάρκισσο τῆς μυθολογίας.

*

Στὴ Λέσχῃ, ἐκείνῳ τὸ βράδυ, ἐκείνους μὲ εἶδε ἀμέσως καὶ μὲ ξεχώρισε μέσα στὸν κόσμο. Μὲ εἶδε ἀκριβῶς ἔτσι, ὅπως λίγη ὥρα πρὶν, εἶχα δὴ τὸν ἑαυτὸ μου στὸν καθρέφτη. Ἐκεῖνος, δηλαδὴ ὁ Μαρσέλ Μπονιέ, πὺ εἶνε ἓνας ἀπ' τοὺς πρῶτους ὁμισημένους ζωγράφους μας.

Χορεύαμε μαζί. Ἦταν στὸ κέφι καὶ μοῦ εἶπε πράγματι κάπως τολμηρὰ, πὺ μοῦ ἔκαναν νὰ γελάω γι' αὐτόν μὲ τὸ βελούδινο αὐτὸ φορέμα, μοῦ εἶπε νὰ φύγω, ἂν ἤθελα, μαζί του, αὐριο, γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Σὲ μένα ἔκανε ὅλες αὐτὲς τρεῖς προτάσεις, σὲ μένα πὺς γιὰ τὸν ἀντρα μου ἦμουν μὴ σύζυγος — ὑπέρβρια διχῶς κανένα βέλγητρο στὰ μᾶτια του.

Ἀπάντησα στὸ Μαρσέλ πὺς θὰ πῆγα νὰ ποζάρω στὸ ἀτελιέ του. Δὲν ἦμουν πιά ἡ ἴδια γυναῖκα ἐκείνῳ τὸ βράδυ. Μέσα μου εἶχε γεννηθῇ ἡ γυναῖκα, ἡ φιλάρεσκῃ αὐτῇ πὺ διηγοῦμαι γιὰ τὴν ἐρωτικὴ περιπέτεια.

Στὸ σπῆτι ὁ ἀντρας μου, ὅπως πάντα, μοῦ φέρθηκε ψυχρὰ, ἀδιάφορα. Μοῦ εἶπε:

— Τὸ φορέμα σου ἦταν ὠραῖο, μὰ δὲν ξέρεις νὰ τὸ φορέσης, νὰ τὸ ἀναδείξεις ἀπὸ σου.

Δὲν εἶπα τίποτα. Κατάπια τὰ πικρά του λόγια μ' ἔσαν κόμπο στὸ λαιμό. Εἶχα φανταστῇ πὺς ὁ ἀντρας μου θάκε ἀνακαλύψει, ἐκείνῳ τὸ βράδυ, πὺς εἶχε πλάι του μὴ δμορφὴ γυναῖκα. Ἐλπίζα πὺς θάπαυε νὰ μὲ θεωρῇ σὰ σύζυγο-ὑπέρβρια! Ἀνώφελες ἐλπίδες!

*

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔφυγα ἀπ' τὸ σπῆτι μου. Ἀφῆσα στὸ Ζάν ἓνα ψυχρὸ σύντομο γράμμα.

«Τὸ ξέρω — τοῦ ἔγραφα — πὺς κι' ἂν φύγω δὲν σε νοιάζει. Θὰ βρῇς ἑκούλα μίαν ἄλλη «ὑπέρβρια», ἴσως καλύτερη ἀπὸ μένα. Ἐπειτα, ἐσύ, ἔχεις τὴν φιλενάδα σου. Ζήσαμε πάντα συμβατικά. Φεύγω μὲ τὸ Μαρσέλ Μπονιέ, τὸ φημισμένον ζωγράφον, πὺ μ' ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀγαπᾷ. Θὰ κάμῃ τὸ πορτραῖτό μου καὶ θὰ ποζάρω ἀκριβῶς μὲ τὸ «βελούδινο φορέμα».

πὺ βρίσκει πὺς μὲ μεταμορφώνει σὲ νεράιδα, ἐνῶ τὰ μᾶτια τὰ δικά σου, ὅτι κι' ἂν φορέσω, μὲ βλέπουν πάντα σὰν ὑπέρβρια. Χαῖρε γιὰ πάντα. Μαργαρίτα»

*

Πῆρα τὸ τραῖνο γιὰ τὴ Χάρρη. Φανταζόμουν πὺς ὁ Μαρσέλ θὰ μὲ περιμένε στὸ ξενοδοχεῖο του, πρὶν νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ ἀεροπορικῶς γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ἰσως πάλι νὰ μὲ εἶνε ξεχάσει. Στὸ βάθος, ὁλ' αὐτὰ δὲν εἶχαν ἴσως σημασία κι' αὐτὸ πὺ ἐνοιώθα γιὰ τὸ ζωγράφον, μὴ ποτε νὰταν καὶ καπρίτσιο. Ἐκεῖνῳ πὺ γύρευε ἦταν ὁ Ζάν, ὁ ἀντρας μου, νὰ καταλάβῃ τί θὰ τοῦλεπε. Ἰσως γιὰ νὰ μὲ μισήσῃ, ἴσως γιὰ νὰ μ' ἐρωτευθῇ. Γι' αὐτὸ ἔδρευα.

Ὅταν ἔφτασα στὴ Χάρρη, πῆρα κι' ἐγὼ δὲν ἔβρα πὺς μὴ ἐφημερίδα. Ἐνας τίτλος μ' ἔκανε ν' ἀναπηδῶ: «Ἀεροπλάνον τῆς γραμμῆς Χάρρη — Νέα Ὑόρκη συνετρίβη ὀλίγον μετὰ τὴν ἀπογειώσιν του. Μεταξὺ τῶν θυμάτων συγκαταλέγεται καὶ ὁ διάσημος ζωγράφος Μαρσέλ Μπονιέ».

Ἀνατρίχιασα ὁλόκληρη καὶ τὰ μᾶτια μου γεμίσαν δάκρυα. Ἦταν σὰν νᾶχα πεθάνει: Κι' ἀσφαλῶς ὁ Ζάν θὰ μὲ θεωροῦσε καὶ μένα νεκρὴ, πὺς εἶχα πεθάνει μαζί μὲ τὸ Μαρσέλ λίγο ὕστερ' ἀπ' τὴ φυγὴ μας, τιμωρημένη γιὰ τὴν ἀπιστίαν μου.

Ἡ ἀπελπισία μου μ' ἔκανε νὰ τρέξω ὡς τὸ ἀεροδρόμιο. Βρέθηκα μέσα σ' ἓνα πλήθος ἀπὸ περιέργους καὶ δημοσιογράφους. Οἱ συγγενεῖς τῶν θυμάτων ἦταν κι' αὐτοὶ ἐκεῖ, λυπημένοι, ἀνίκανοι νὰ προφέρουν λέξι.

Ἐλῆσα ἐκεῖ ὡς ἐπὶ ἀλυσμένη φρίκη, καθὼς οἱ ἀτυχηματικοὶ καὶ οἱ νοσοκόμοι μετέφεραν τὸν νεκρὸν καὶ τοὺς τραυματίες. Δὲν μπόρεσα νὰ πλησιάσω γιὰ νὰ δῶ τελευταία φορὰ τὸ Μαρσέλ. Ὅταν περάσει κι' ἐγὼ δὲν ἔβρα πὺς ὡς ἀντρας ἓνας ἀντρας. Τρελλὸς ἀπὸ ἀγωνία, διέσχισε τὸ πλήθος, φωνάζοντας ἀπελπισμένα. Ἀναγνώρισα τὴ φωνή του.

«...Πρόκειται γιὰ τὴν γυναῖκα μου, γιὰ τὴν γυναῖκα μου, κατακαθαίνετε... Ναί, εἶχε φύγει μ' αὐτὸ τὸ ἀεροπλάνο... Εἶμαι σίγουρος... Πὺς ἦταν... Μία νέα γυναῖκα, μ' ἓνα πρόσωπο ἀγγελικό, νὰί, πάρα πολὺ ὠραία! Ὁ Μαρσέλ Μπονιέ τῆς εἶχε ζητήσει νὰ ποζάρῃ μ' ἓνα βελούδινο φορέμα, πὺ τῆς πῆγαίνε θανάσιμα! Ὁλ' ὄχι! δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πὺς πεθάνε! Ἀφήστε με νὰ δῶ, σὰς ἰκετεύω...»

Ἦταν μὴ φωνὴ γυνωστὴ ἀπὸν Ζάν, ἀγνωστο γιὰ μένα ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη, πὺς εἶχε ἀνακαλύψει πόσο ἦμουν δμορφὴ καὶ πόσο μ' ἀγαποῦσε ἀπ' τὴ στιγμὴ πὺς τὸν εἶχα ἐγκαταλείψει. Ἡ μοῖρα θέλησε νὰ μὴ μὲ μισήσῃ γιὰ τὴν πράξιν μου, ἀλλὰ νὰ μ' ἐρωτευθῇ πραγματικὰ. Καὶ μ' ἔβλεπε τώρα, σὰν ζωντανὴν ἀνάνυσιν, μ' ἄλλα μᾶτια: σὰν μὴν γυναῖκα πὺ ἔλαμπε ἀπὸ νεῖα κι' ὁμορφιὰ καὶ πὺς εἶχε τὸ πρῶτον ἀρμονικὸ σῶμα τοῦ κόσμου!

Σκέφτηκα γιὰ μὴ στιγμὴ νὰ φύγω πραγματικὰ, νὰ μείνω γι' αὐτόν «ἡ νεκρὴ», ὡστε νὰ διατηρῇ τὴν εἰκόνα αὐτῇ πὺ τοῦχε γεννήσῃ ὁ θάνατός μου.

Τὸν συμπονεῖσα ὡς καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ἐναγύρισα σπῆτι μου. Νόμισα πὺς ἔβλεπε ἓνα φάντασμα. Μὰ ὅταν πείστηκε πὺς ἦμουν ἐγὼ, ὅταν τοῦ ἐξήγησα τί εἶχε συμβῇ, ἄρχισε νὰ γελάει καὶ νὰ κλαίει μαζί. Καὶ μ' ἀγκάλιαζε καὶ μὲ φιλοῦσε, ὅπως ποτὲ τὸν δὲν μὲ εἶχε φιλήσει.

Ὁ θάνατος τοῦ Μαρσέλ στάθηκε ἡ ἀφορμὴ νὰ μ' ἐρωτευθῇ ὁ ἀντρας μου. Κι' ἀπὸ τότε ζοῦμε εὐτυχισμένοι.

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΝΕ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησίς — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ.: 27-135-29-967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερί τῆς ἐβδομάδος

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΦΟΝΙΣΣΑ

Πυκνὸ αἷμα διαπερνᾷ τὴν κλίνῃ τῆς Ἀφροδίτης. Σὲ κύματα αἵματος κυλιέται ἡ θεὰ τοῦ ἔρωτος. Σ' ἀγαπᾷ καὶ σὲ σκοτώνει, μ' ἀγαπᾷ καὶ μὲ σκοτώνει, τὸν ἀγαπᾷ καὶ τὸν σκοτώνει. Τὸ ρῆμα σὲ ὅλες τρεῖς κλίσεις του. Ὅταν δὲν σκοτώνει, ρίχνει βιτριόλι καὶ τυφλώνει. Κι' ὅταν, οὔτε σκοτώνει, οὔτε μαχαίρωνει, οὔτε τυφλώνει, ὁ ἐρωτευμένος καὶ ἡ ἐρωτευμένη ἀφαιροῦν τὴ ζωὴ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτό τους. Μὲ πόσους τρόπους... Ἀκόμα καὶ μὲ καρφίτσες, πὺ εἶναι φαίνεται ἡ τελευταία λέξις τῆς μεθόδους τῆς βίαιης ἐξόδου ἀπὸ τῆς ζωῆς.

Ἐνοπλιοι κατεβαίνουν οἱ Ἕλληνες στὸν ἐρωτικὸν στίβο. Ἀντὶ ἀνδρῶν στὴν μπουντιέρα, βάζουν πιστόλι στὴν τσέπη, μαχαίρι στὸ ζουναίρι, δηλητήριο στὸ μπουκαλάκι, καρφίτσες στὴν μπλούζα, ἢ τὸ σῶληνιο μὲ τὰ δισκία τῆς κινίνης, πὺ εἶναι ἀπὸ τὰ παλαιότερα μέσα φυγῆς. Ἐρωτικὸς ἐξοπλισμός. Ὅλο καὶ θὰ σοῦ χρειασθῇ.

Ἀν μὲν ἀγαπᾷ καὶ δὲν σ' ἀγαπᾷ, θὰ τὴ σκοτώσῃς, γιὰτὶ σοῦ ἀρνιέται τὴν ἀγάπην. Ἀν ἀγαπᾷς καὶ οἱ δύο, ἀλλὰ εἶνε ἓνας τρίτος πὺς τὴν ἀγαπᾷ, θὰ σκοτώσῃς τὸν τρίτον γιὰ νὰ μᾶθῃ νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ. Ἀν πάλι δὲν σ' ἀγαπᾷ ἐκείνη, τότε ἀνοίγονται τρεῖς δρόμοι ἐμπρός σου: νὰ τὴ σκοτώσῃς ἀφοῦ δὲ σ' ἀγαπᾷ, νὰ τὴν σκοτώσῃς καὶ νὰ σκοτώθῃς κι' ἐσύ μαζί τῆς ἢ ἀφηνόνηται ἐκείνην στὴ ζωὴ, νὰ σκοτώσῃς μόνο τὸν ἑαυτό σου!

Ἀλλὰ τὸ φονικὸ στὶς ἐρωτικὲς σχέσεις ἔχει καὶ τρεῖς διακλαδώσεις. Δὲν περιορίζεται στοὺς πρωταγωνιστὰς ἐνὸς εἰδύλλιου. Δὲν γίνονται φονιάδες μόνο οἱ ἐρωτευμένοι. Γίνονται καὶ άτομα ξένα ἐντελῶς σὲ μὴ ἐρωτικὴ ὑπόθεσι.

Λαμπρὰ καὶ ὠραία τὰ πηγαίνει μεταξὺ τοῦ τῆς ζευγάρου τῶν ἐρωτευμένων. Ὅμοιη ἡ πορεία τους στὰ Κύθηρα.

Συμβαίνει ὅμως οἱ ἐρωτευμένοι νὰ τελῶν, κατὰ τὴν ἑλληνικὴ παράδοσιν, ὑπὸ κηδεμονία. Καὶ τότε, ἔργα φονεῖ ἀναλαμβάνουν οἱ κηδεμόνες, πὺ εἶναι καὶ οἱ Ἡρακλεῖς τῶν κηδεμονουμένων τους. Εὐτυχὴς στὸν ἔρωτά τῆς ἡ κόρη, ἡ ἀδελφὴ, ἡ ἐξαδέλφη. Εὐτυχὴς, ὅμως δὲν εἶναι οἱ κηδεμόνες. Καὶ σφάζουν τὴν κόρη, σφάζουν τὴν ἀδελφὴ, σφάζουν τὴν ἐξαδέλφη κάποτε, γιὰτὶ πρὶν ἐρωτευθῶν, δὲ φρόντισαν νὰ πάρουν τὴν ὑπογραφήν τῶν κηδεμόνων τους.

Ἐνας ἔρωτας — Μινώταυρος πὺς τρέφεται ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς νεότητος. Ἐρχονται δὲ περίοδοι, ὅπως ἡ τωρινὴ, πὺ ἀνοίγει ἐξαιρετικὰ ἡ ὄρεξις τοῦ θηρίου καὶ οἱ φῶνοι μὲ τρεῖς αὐτοκτονίες παίρνουν τὴ μορφήν ἐπιδημίας.

Γιὰ λόγους ἐρωτικούς... Πὺς ἔχουν καταντῆσῃ οἱ ἄνθρωποι τὴν ἀγάπην! Ἡ ἀγάπη, δημιουργὸς ζω-

ῆς, νὰ γίνεται φορέας τοῦ θανάτου. Νὰ σκοτώνῃς γιὰτὶ ἀγάπης. Κατὰ ποῖα λογικὴ; Πὺς πηγαίνει τὸ χέρι σου ν' ἀφαιρῇ τὴ ζωὴ ἐνός προσώπου πὺς λες ὅτι ἀγαπᾷς. Μπορεῖ νὰ εἶναι ἀγάπη, μὴ ἀγάπη πὺς ὁδηγεῖ στὸ φόνον; Ἀν ἀγαποῦσες δὲν θ' ἀφαιρούσες τὴ ζωὴ ἐκείνης πὺς ἰσχυρίζεσαι ὅτι περιβάλλεις μὲ τὴν ἀγάπην σου. Ἐστὼ καὶ ἂν δὲν ἀνταποκρίνεται στὸ αἰσθημά σου.

Ὁ φόνος δὲν εἶνε δεῖγμα ἀγάπης. Εἶναι δεῖγμα ἐγωισμοῦ. Σκοτώνεις γιὰ τὴ δική σου ἱκανοποίησιν, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃς στὸ πλευρὸ ἄλλου ἐκείνην πὺ δὲν θέλῃς νὰ σταθῇ στὸ δικό σου πλευρὸ. Ὅποιος ἀγαπᾷ, οὔτε σκοτώνεται, οὔτε σκοτώνει. Ζῇ γιὰ νὰ χαίρεται τὴν ἀγάπην του, ζῇ γιὰ νὰ νιώθῃ ζωντανὸ τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας του, γιὰ ν' ἀναπνέῃ τὸν ἀέρα πὺ ἀναπνέει ἐκεῖνον.

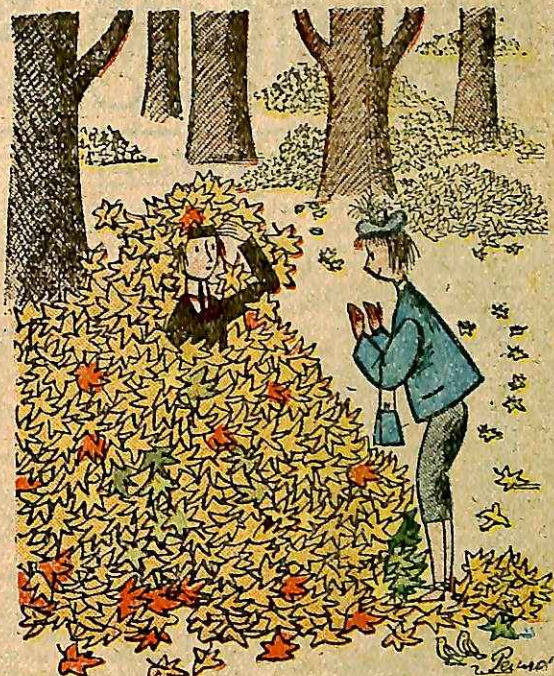
Τὴ σημασία ἔχει ὅτι δὲν ὑπάρχει σύμπτωσις αἰσθημάτων. Τὴ σημασία ἔχει ἂν προτιμᾷ ἄλλον καὶ ὄχι ἑσάς. Εἶναι λόγος αὐτός γιὰ νὰ σφάζουμε καὶ νὰ μᾶς σφάζουν. Ἀλλοῖμονο ἂν καταστρέφαμε ὅσα μᾶς ἀρέσουν καὶ δὲν μᾶς ἀνέκουν. Θὰ ἔπρεπε νὰ κυκλοφοροῦμε μὲ χειροβομβίδες στὴν τσέπη καὶ νὰ τιμωροῦμε στὸν ἀέρα ὅλες τρεῖς ὁμορφίες τῆς γῆς στίς ὁποῖες δὲν ἔχουμε τὴν εὐχέρειαν ν' ἀπλώνουμε τὸ χέρι μας. Θὰ ἔπρεπε νὰ μαδοῦμε τὰ λουλούδια, πὺ δὲν εἶνε στὴν κατοχήν μας, τὰ γλυπτὰ τῶν μουσείων, τὰ ταμπλὸς τῆς πινακοθήκης.

Πὺς μποροῦσε νὰ συνδυάσῃ ὁ ἀνθρώπος τὸν ἔρωτα μὲ τὸ θάνατον; Δὲ γινώσκαστε οὔτε ἴσοι μὲ τ' ἄλλα ζῶα, πὺς σκοτώνουν ὅταν πεινροῦν, δὲν σκοτώνουν ὅμως ὅταν εἶναι ἐρωτευμένοι. Ἀκόμα καὶ ἀπὸ πείνα ὅταν σκοτώνῃ ἓνα ζῶον δὲ στρέφεται ἐναντίον ἄλλων ζῶων πὺ ἀνέκουν στὴν ἴδια μ' αὐτὸ οἰκογένεια. Ὁ λύκος τρώει ἀρνία, δὲν τρώει λύκους. Μόνον ὁ ἄνθρωπος σκοτώνει τὸν ὁμοῖόν του.

Ἀλήθεια, ἔχουμε δώσει πολὺ ἄσχημη μορφήν στὶς ἐρωτικὲς μας ἐκδηλώσεις. Νοσηρὰ ἐρωτικῶς, θέσαμε τὴν ἀγάπην πὺ εἶναι εὐλογία Κυρίου μὲ τὸ ἐγὼ μας. Ἡ στὸ πλευρὸ μου, ἢ στὸ πλευρὸ τοῦ Χάρου. Κι' ἂν δὲν στείλῃ ἑσένα στὸ θάνατον στέλνῃ τὸν ἑαυτό μου, γιὰτὶ ὁ ἐγωισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξοικειωθῇ στὴ σκέψιν ὅτι ἄλλο ἀπὸ μένα εἶναι τὸ πρόσωπον πὺς προτιμᾷς.

Καὶ τὸ λέτε ἀγάπην αὐτὸ; Τίποτα περισσότερο ἀπὸ ἐγωπάθεια. Ὅποιος ἀγαπᾷ δὲν σκοτώνει. Ἀγὰ καλῶς. Κι' ὅταν, γιὰ τὸν ἓνα ἓνα ἄλλο λόγο, δὲν τοῦ εἶναι δυνατόν ν' ἀγκαλιάσῃ μὲ τὰς μπράτσας, τότε ἀγκαλιάζει μὲ τὴ φαντασία καὶ χαίρεται τὴν ἀγάπην του, ὅπως χαίρεται κανεὶς ἓνα ἔργο τέχνης. Ἀλλὰ ἔχουμε διαστρέψει σὲ τέτοιον βαθμὸν τὴν ἐννοίαν τῆς ἀγάπης ὡστε νὰ μᾶς φαίνεται πολὺ πρὸς λογικὸν νὰ σκοτώνῃ κανεὶς γιὰτὶ ἀγαπᾷ, παρὰ ν' ἀγαπᾷ χωρίς ἀνταποκρίσιν καὶ νὰ εἶνε ἱκανοποιημένος ἀπὸ μὴ τέτοια ἀγάπην.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΡΑΝΤΕΒΟΝ

Ἐκεῖνῃ: Περιμένεις πολλὴ ὥρα ἀγάπην μου;

Λυρικά τρανοῦς

Τα δράματα της καρδιάς

ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

«Η Μαργαρίτα έσθυσε στην άγκαλιά μου εδώ κι' έφτα χρόνια. Ήταν μία κόπελλα με μεγάλα έκφραστικά μάτια. Μιλούσε με κάποια ωνέλεια π' σω απ' τον πάγκο του μαγαζιού της. Ήταν ίσως η μόνη γυναίκα που μ' άρεσε σ' αυτό το μακρινό νησί. Χαμογελούσε πάντα μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο, σαν βγαίναμε απ' το μαγαζί της, ενώ κι' ο πλοαρχος του καραβιού, όπου υπηρετούσα. Μου χαμογελούσε κάθε πρωί, και το χαμόγελό της ήταν γι' μένα, στη στεριά αυτή που την έδερναν οι άνεμοι και τα άφοσιμένα κύματα το χειμώνα και η ζέση το καλοκαίρι, ένα βάλαμο γιά την άχαρη ζωή μου.

Ένα βράδυ μπήκα στο μαγαζί της. Ήταν μόνη. Την παρακάλεσα να κάνουμε έναν περίπατο μαζί.

—Δέχεσαι, Μαργαρίτα; τη ρώτησα γλυκά.

—Έχω τον καλό μου που μ' αγαπάει, μου απάντησε. Μά τώρα λε πει, μακούα, στο πέλαγος...

Από τότε δεν μου χαμογελούσε, παρό' σπάνια, όταν πήγαινα στο μαγαζί της. Καθόμουνά απ' έξω, λίγο πιο πέρα, σ' ένα μικρό καφεενάκι, άγναντεύοντας τη γαλανή θάλασσα. «Η σκέψη μου όμως πάντα πετούσε σ' αυτή. Δεν ήμασταν όμως μόνοι. Άνάμεσά μας ήταν «ο καλός της». Κι' εκείνη άφηνε το βλέμμα της να πλανιέται πέρα μακούα, στον ανοιχτόν ορίζοντα. «Η-

ταν αληθινά ώρα ή Μαργαρίτα με το χλωμό προσωπο και το θλιμμένο χαμόγελο.

Μ' έλο που «ο καλός της» μάς χώριζε, πήγαινα συχνά και συναντούσα τη Μαργαρίτα στο μικρό μαγαζί της. Πρώ πάντων τα βράδια. Μου άρεσε, η συντροφιά της, η παρουσία της και η γλυκεία φωνή της.

Τώρα πιά ένοιωθα πως αγαπούσα τη μικρή, την όμορφη Μαργαρίτα. Μά ό-σο οι μέρες περνούσαν, τόσο την έβλεπα να γλωμιάζει, να χάνει τα άρτια της χαώματα. «Η μεγαλύτερη έ-πείδη έλειπε «ο καλός της» την έτρωγε σαν σαράκι. «Η Μαργαρίτα θλιβόταν βαθειά, γιατί ήνθε και μήνες τώρα δεν είχε πάρει ούτε ένα γράμμα του. Άραγε την είχε ξεχάσει; Άραγε είχε πινική πέρα, στον άκeanό; Συχνά τα μάτια της δακρυζαν στην ανάμνησή του.

Προσπαθούσα να την παρηγορήσω να της λέω λόγια τρυφερά πουδγαίνουν αληθινά, ελκρινά απ' την καρδιά μου, γιατί πασχίζοντας να της δίνω κουράγιο γιά κείνον που έλειπε, μιλούσα άδελά μου γιά τον έρωτα που ένοιωθα όλο και πιο πολύ γι' αυτήν. Άρα γε η Μαργαρίτα είχε καταλάβει πως την αγαπούσα: «Ισως, γιατί κάποτε με κύτταζε παράξενα, μ' ένα μικρό χαμόγελο, σαν να με λυπόταν και μ' άφηνε να της σφίγγω το χέρι.

Ήταν ένα άσθημα βου-

δό, δίχως άνταπόκρισι, που όστόσο μου γλύκαινε τη ζωή σ' αυτό το μακρινό νησί. Λίγες μέρες ακόμα και το καράβι μου θαφευγε. Είχε πιά ξεφορτώσει τα τρόφιμα που προορίζονταν γιά τους νησιώτες.

«Ενοιωθα θλίψη γιατί θ' άποχωριζόμουνά γιά πάντα τη συντροφιά της Μαργαρίτας. Ένα βράδυ που τραβούσα γιά το μαγαζί της, στο δρόμο είχα αποφασίσει να της μιλήσω πιο καθαρά, να της πώ τον καύμό που ένοιωθα, γιατί θάφευγα απ' το νησί της, δίχως έλπίδα να την ξαναδώ ποτέ πιά. Ήμουνά λίγο συγκινημένος.

Μά σαν έφτασα στο μαγαζί, το βήκα, αλλοιμονο, κλειστό. Οι γειτονες με πληροφόρησαν πως η Μαργαρίτα ήταν άρρωστη από μέρες στο νοσοκομείο του νησιού. Με τις προετοιμασίες του ταξιδιού, γιατί το καράβι θάφευγε πιά σε τρεις μέρες, είχα άμελεια να περάσω, τα βράδια αυτά απ' το μαγαζί της.

Όμολογώ πως πέρασα μία νύχτα έφιαλτική. Ζήτημα αν κοιμήθηκα λίγες ώρες. Σάν έθυμώσε, έτρεξα χωρίς στο νοσοκομείο.

Σέ λίγο, σ' ένα θάλαμο, πάνω σ' ένα στενό σιδερένιο κρεβάτι, αντίκρυσα το χλωμό άραιο προσωπο της Μαργαρίτας. Μά τα μάτια της δεν είχαν πιά τη λάμψη που ήξερα. Απομεινά κρυμμένες στιγμές βουδός. Έπειτα την πλησίασα και της έπιασα το χέρι που ήταν παγωμένο.

—Μαργαρίτα! ψιθύρισα συγκινημένος.

Μισόκλεισε τα μάτια της σαν να θέλε να μη βλέπει τον κόσμο γύρω της και με κουρασμένη φωνή ψιθύρισε:

—Όταν «ο καλός μου, γυρίσει, δεν θα ξανάδω τη Μαργαρίτα του. «Η Μαργαρίτα θάχει πεθάνει...

—Τί είν' αυτά που λές; Μαργαρίτα, μικρή μου Μαργαρίτα!... της φώναξα.

—Α! έσύ είσαι; μου έ-πε σαν να σ' άσυνεργόταν απ' το λήθαργο. Πες στον «καλό μου» όταν γυρίσει πως το περιμένα πιστή, κάθε μέρα, απ' την αύγη ως το δείλι. «Η Μαργαρίτα ξέρει ν' αγαπάει, και ξέρει να περιμένει όταν αγαπάει...

«Έκλεισε τα μάτια της, έξαντλημένη. Έπειτα, πάλι, ψιθύρισε, σαν μιά πνοή: —Δέ φοβάμαι το θάνατο. Είναι σαν τον ύπνο...

«Όταν ρώτησα γι' αυτήν τους γιατρούς του νοσοκομείου, μ' απέλπισαν. «Η καρδιά της ήταν πολύ αδύνατη κι' η ζωή της κρεμόταν σε μιά κλωστή. Μόνο ένα θαύμα θα μπορούσε να τη σώσει...

Το θαύμα όμως δεν έγινε. «Η άμοιρη Μαργαρίτα πέθανε, τη δεύτερη μέρα, μέσ' στην άγκαλιά μου την ώρα που ο ήλιος βασιλευσε... Τη φίλησα, γιά πρώτη και τελευταία φορά, στο παγωμένο της μέτωπο...

...Πέρασαν χρόνια από τότε. Μά η γλυμή μουσική της είναι γιά πάντα χαραγμένη στην πνευμένη μου καρδιά.

ΠΙΕΡ ΡΕΝΟΥΑΡ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Ι. ΑΝΤ. Ο. ΕΠΟΡΤ.

Το Βασιλικό Θέατρο, μετά τις «Νεφέλες» που, παρά την διαφωνία των κριτικών, συγκεντρώνουν πολλόν κόσμο, ετοιμάζει το έργο του Μπέρναρ Σω, «Καίσαρ και Κλεοπάτρα».

Την Κλεοπάτρα θα υποδυθ ή Βάσω Μανωλίδου και τον Καίσαρα ο Γιώργος Παππάς. Με το έργο αυτό, η Μανωλίδου θα κόμη την τελευταία της εμφάνιση στην Κρατική Σκηνή, γιατί κατοπιν έναγυριέι στο έλευθερο θέατρο.

— Το θέατρο «Κοινοποιή», μετά το «δο πατωμα», που σημείωσε σαν επανάλιψη, ύστερα από 15 χρόνια, ρεκορ εισπραξεων, παίζει από σήμερα το γνωστό έργο του Μοριλάς, «Μυνοερα».

Γον κεντρικό ήρωα του έργου, που έχει θέμα την βραζιλιανή επανάσταση, υποδυεται ο Άλεκος Αλεξανορακης. Ο νεος αυτός «ζέν πρεμιέ» της Ελληνικής Σκηνής, κερμει γιά πρώτη φορά την επανεμφάνισή του ύστερα από δυο ετών τιμωρία, που του επέσυλε η Έπιτροπή Άρειας, γιάτι εγκατέλειψε τον θίασο Μουσούρη, παρ' ό,τι είχε υπογράψει συμβόλαιο.

— Στην όπερέττα του Κάλμαν «Κοντέσσα Μορίτσα», που επαναλαμβάνεται και αυτήν την ευρομσα από την Λυρική Σκηνή, θα κωμή γιά πρώτη φορά την εμφάνισή του στο ρολό του θεατρου, ο δημοφιλής Πέτρος Επιδροακης.

Ο ίδιος, ύστερα από πολλά χρόνια, θα ξανατραγουδήσει στους δίσκους μία καινούργια καντάδα του μεστρου Μωρακη, με τον τίτλο «Πλακωτικές αγάπες».

— Ο μουσικός θίασος Κρεββάτα-Γαβριλίδη, με μαστρο τον Μενελάο Θεοφανίδη, άναχωρεί κατά τα τέλη του μηνος, γιά την Αίγυπτο, εν συνεχεία δε θα μεταβή και στην Κύπρο.

— Ο θεατρικός επιχειρηματίας κ. Μπουρνέλλης, μετά τις άδωσεί του από το δικαστήριο γιά τις εμφάνισεις των «γυμνών», ετοιμάζει καινούργια έξορμηση.

Από το Παρίσι, όπου έπληγε τελευταία, έφερε ο νέος χορευτρες, που θα τις παρουσιάσει την έρχομενη έβδομάδα στην καινούργια επιθεώρησή του «Παπαϊωνάνου», που θα έχη τίτλο «Η δική του γυμνού».

— Ο μακετίστας Σκαλιντώ, ύστερα από ένεργειες της Λουϊζας Ποζέλλι, φεύγει τον έρχομενο μήνα γιά την Ιταλία, προκειμένου να συνεργασθ με ένα από τα εκεί μεγάλα θέατρα.

— Γιά την Ιταλία επίσης έφυγε τις τελευταίες μέρες, γιά άνωτερες σπουδές, η ύψιφωνος Αθηνά Δενδρινού, πρώτο βραβείο του Εθνικού Όδειου.

— Μία άλλη καλλιτέχνης του μελοδράματος, η Σμετοπούλου, γνωστή από τις περυσινές εμφανίσεις της στη Λυρική Σκηνή, πήρε στην Έλβετία, όπου βρίσκεται τώρα, τιμητικό έπαινο στον έφετεινό διεθνή μουσικό διαγωνισμό της Γενεύης, στον οποίο έλαβαν μέρος 86 τραγουδίστριες από διάφορα κράτη. «Η Σμετοπούλου ετοιμάζεται γιά σειρά εμφανίσεων στο Μιλάνο.

— Την έρχομενη έβδομάδα, θα παιχθ στους κεντρικούς αθηναϊκούς κινηματογράφους, μία νέα ελληνική ταινία.

Στην νέα αυτή ταινία, κατασκευάσθηκε μία μεγάλη γέφυρα μήκους 8 μέτρων, που τινάχθηκε στον άέρα. Πρωταγωνιστεί δε με ξεχωριστή επιτυχία η Έλλη Λαμπέτη.

— Στη «Νεκρή Πολιτεία», μία άλλη ελληνική ταινία, που εινε ήδη έτοιμη και θα παιχθ στους αθηναϊκούς κινηματογράφους τον έρχομενο μήνα, ένας άλλος ήθοποιός του θίασου Μουσούρη, ο Γιάννης Άργύρης, παρ' ό,τι νέος ακόμη, άποδίδει με καταπληκτική επιτυχία το δραματικό ρόλο ενός δυστυχισμένου πατέρα.

— Σε μία καινούργια κωμωδία του κ. Τσιφόρου, που θα γυρισθ σε ταινία με τον τίτλο «Παίδι από τζάκι», θα κωμή την πρώτη του εμφάνισή στον «ομιλούντα» μετά τους βουδους «Απάδες», ο δημοφιλής κωμικός Πέτρος Κυριακός.

Μαζί του παίζουν επίσης η Κάτια Λύντα, η Γεωργία Βασιλειάδου και ο Ντίνος Ηλιόπουλος.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Κ' ανείς δεν έχει αντίρρηση και δεν αντιγινωμει ότι το λαθρεμπόριο πολύ εύδοκιμει και ασφαλές και βέβαιον απ' όλους θεωρείται πως κάθε... μη λαθρεμπόρος θα δακτυλοδεικνιγται!

Είναι καλό επάγγελμα, λαμπρό κι' αξιοζήλευτο με χίλια προτερήματα σπουδαία και μεγάλη και μπρος του εξευτελίζονται και δεν αξίζουν δίλεφτο όλα εν γένει τ' άλλα

τα «ταπεινά» επάγγέλματα τ' άνοητα και τίμια που σε σχολές διδάσκονται και σε πανεπιστήμια!

Α ν και το λαθρεμπόριο πολύ το συχαίνομαστε γιάτι δεν έχει ούτε ιερό, δεν έχει ούτε όσιο, εν τούτοις όλοι κάποτε λαθρεμπόροι γινόμεσθε, αλλά δεν παραλάμπουμε ποτέ μας το δημόσιο, γιάτι το λαθρεμπόριο αυτό το γενικό είναι κάπως παράξενο και διαφορετικό. Κάποιος μεσηλιέ κύριος έχει μία φίλη ώραία και νεαρή, ως είκοσι ετών απάνω-κάτω. Και φυσικά... «έλέγχεται» μιά την προνά λαθραία, σαν έμπειρος λαθρεμπόρος, πως είναι... άνηψιά του!

Κ αι κάποιος προϊστάμενος που έχει «υφισταμένη» ένα λουλούδι ζωντανό, ένα κουκλι τρελλό, έλέγχεται απ' τη σύζυγο την εξαγριωμένη, μιά λέει—ο λαθρεμπόρος!—πως είναι δακτυλό!

Με καθαρή συνείδηση το λέω ύπευθύνως πως είμαστε λαθρεμπόροι κι' εγώ, κι' έσύ, κι' εκείνος, κι' ο μόν, κι' ο δέ, κι' ο έτερος, κι' ο τέταρτος κι' ο πέμπτος

ερωτικό «εμπόριο» δεν κάνουμε άμέμπτως γιάτι με τα καρίτσια μας οι πάντες γενικώς στη... ζούλα συναντιόμαστε και λαθρεμπορικώς!

Μ' αυτά τα «λαθρεμπόρια» μπαίνουν σε μπελάδες κι' οι άμοιδοί άδελφοί, αλλά κι' οι πατεράδες έξυπνα κι' εύσυνειδητα τον έλεγχό τους κάνουν και τους... τελωνοφύλακες συνήθως παριστάνουν. Κάθε κρυψώνα ψάχνουμε πολύ επιμελώς,

με πείσμα και γινάτι, μιά πάντα ο «λαθρεμπόρος» βεδαίως ο καλός θα ξέρη όπουσδήποτε και άλλο μονοπάτι. Και με πολλή καπατσιτά και πονηριά όχι λίγη απ' τους «τελωνοφύλακες» στο τέλος θα ξεφυγή!

Επίσης είναι βέβαιον εξ' ίσου κι' ασφαλές ότι και «λαθρεμπόρισες» υπάρχουνε πολλές, που με τον «ατομικό» τον τρόπο το δικό τους ρίχνονται ακατάχατες στο λαθρεμπόριο τους. Και βλέπει μιά σύζυγο με τη μαμά παρέα κάποια στιγμή που έλεγκτής κανένας δεν τις βλέπει πολλά χαρτονομίσματα να βγάζουνε... λαθραία απ' τον άνδρό της τσέπη!

Άλλά τις δημότριες κυρίως τις θαυμάζω, γιάτι αυτές ξεπέρασαν, φίλοι μου, κάθε όριο και—όπως εύκολότατα κι' εύκόλως το εικάζω—κάνουν το μεγαλύτερο... «ξάδεσφολαθρεμπόριο»! Και τα «λαθραία» τα περνούν συνήθως στις κουζίνες, μιά όχι ένα, ούτε δυο, σχεδόν με τις ντουζίνες ώσπου σχηματίσουνε μ' άπόλυτ' ήσυχία τα λαθραισαδέφια τους σωστή ταξιαρχία!...

Επιστολή μου
Αν. Γαλλία

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Απροσδόκητον

Είς πάρτιον χορευτικόν εύρεθην τας προάλλας, ως ρήης σαγηνευτικός εκείσε διατρίβων, προσέτι οδωραίνόμενος έρωτικές κραυγάλας ευδανίζον τα θήλα των μυστακα συστρίβων. Έν άλλους λόγους τοιχαρούν διέπρεπον εις κάλλος παρὰ την ύπαρξιν άνδρων πολλών αξιοματων και ούτω χαιρών πολλαπλώς και εύτυχων μεγάλως ήμην ο στόχος διηνεκών και φλογερών βλεμμάτων. Όθεν, άφοϋ την δράσιν μου άρκούντως έπρωώθησον κι' είργάσθην πεπονηρωδώς το άμαρτωλόν μου χέριον έχον εξαίφνης έμπνευσιν ή άλλως πως έπόθησον μετά χηρός προκλητικής ποιήσαι γδαραβέριον. Και έπορεύθην παρὰ τα πρὸς την γυνήν ενδόξως ίνα προτείνω εις αυτήν λαυρώδη γεγονότα ότε—ω! Ζεϋ!—εξαφνικώς και μάλλον παραδόξως εσδέσθησαν της αϊθουσάς, εν άκαρεί, τα φώτα. Τά έχασον ο φουκαρένς εν μέσω τούτων σκοτών, πλιν όμως διά τον σκοπόν εγκαιρίως (ήτοιμασθην) κι' έχων την χήραν εν τώ νώ και (φλογερούς έρώτους) αὐτίκα έπροχώρησον και δίπαξ την ή- (σπασθην). Και ούτω πως το άσθημα ήτο σαφές (και πλήρες) κι' εν τη άγκάλη της γυνής ήμην!— (τί εύτυχία!)— πλιν—ω Θεοί!—ως ήμωσαν και αὐ- (θις οι λαμπτήρες) εύρέθην σφιγγών λυσσώδως έναν... (έπιλοχία!)

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Στά δίχτυα της ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Ο Άποστόλης, ύστερ' από την απρόοπτη εμφάνισή του στην ταβέρνα, προσλαμβάνεται τραγουδιστής της, και κοιμάται εκεί μέσα, ήσυχος κι ασφαλισμένος πιά από τους χωροφύλακες... Την άλλη μέρα, έχει πρόβα με τον πιανίστα, στις δώδεκα. Στις δέκα, όμως, πάει στο Ήδειον για μυστήριο. Έξω από το Ήδειον, τον περιμένει η Λιάνα, γιά να του παραπονέθ' ούφωγε από το σπίτι της. Ο Άποστόλης της αναγγέλλει, ότι εργάζεται σε ταβέρνα, κι ότι βιάζεται να γυρίσει εκεί γιάτί κοντεύει μεσημέρι... Ώρα που τον περιμένει ο πιανίστας του κέντρου γιά τήν πρώτη πρόβα. «Δέν μ' έχεις πιά ανάγκη...», του μουρμουρίζει, με κάποια πίκρα, η Λιάνα.

14^{ον} —Προτιμούσες νά σ' είχα ά-νάγκη, τή ρώτησε με πίκρα ο Άποστόλης, καί να με πέταγε καμιά μέρα με τίς κλωτσίες ή μητέρα σου από τό σπίτι της;... —Όχι... Όχι... Είμαι πολύ εύχαριστημένη πού γινες έτσι άμέσως άνεξάρτητος... Μόνο, νά... Λυπάμαι πού δέν μπορώ νά σε βλέπω κάθε μέρα... —Άν θές, μπορούμε νά βλεπώμαστε έξω... Ξέρεις πόσο σ' αγαπάω... Τό νά σε βλέπω, καταλαβαίνεις ότι θάταν ή πιο μεγάλη εύτυχία γιά μένα... —Ναί... Κατάλαβα... άπάντησε ή Λιάνα συλλογισμένη πάντα. Άντε, γιά σου... Τρέξε νά μή χάσεις τό μάθημα... Άλήθεια, όμως, πού είν' αυτό τό «μίσο-φέγγαρο»;... —Νά... Έχω γραμμένη τή διεύθυνσί του, σ' αυτό τό χαρτάκι, γιά νά μπορέσω νά γυρίσω... Τής πδδειξε τό χαρτάκι. Έκείνη τό διάβασε, καί είπε: —Ά, ξέρω πού είνε... Καλά, μπορεί νάρθω νά σε δώ κι' εκεί... —Σε περιμένω... —Γιά σου, Άποστόλη... —Γιά σου, Λιάνα... Καί μή σου περάσει ή ιδέα, ότι μπορώ νά ξεχάσω ποτέ αυτά πού σου χρωστάω... Τόν κύτταξε στό μάτι: —Έγώ θέλω νά μ' αγαπάς... τούπε σιγά, με τή φωνή της πούτρεμε λίγο. —Σ' αγαπάω καί θά σ' αγαπάω πάντα!... της άποκρίθηκε με δύναμη. Τής έσφιξε τό χέρι, τής χαμογέλασε γλυκά, κι' άπομακρύνθηκε βιαστικά. Η Λιάνα τόν κύτταξε, ώπου χάθηκε μέσ' στό πλήθος.

10'

«Έφτασε στην ταβέρνα λαχανιασμένος, δώδεκα ακριβώς. Ο μάστρος δέν είχε πάει ακόμα. Ο Άποστόλης πήγε μέσ' στην άδεια ταβέρνα, κι' έκασε στο πάλκο, δίπλα στο κλειστό πιάνο. Ξανάφερε στη σκέψη του τή συνάντησή του με τή Λιάνα, τή συζήτησή τους. Ένοιωσε μέσα του, ύπνωση, ότι ή Λιάνα είχε πληγώθ'... Τώρα πού τόν έβλεπε κάπως άνεξάρτητο, καταλαβαίνει ότι της ξέφυγε, έπαινε νάνε άπόλυτα δικός της... Αυτό, όμως, έκανε ακριβώς τόν Άποστόλη νά νοιώθ' χαρά καί περηφάνεια... Όσο καί νά τήν αγαπούσε, δέν ήταν δυνατό ποτέ νά συχωρέσει στόν έαυτό του τό νά ζήσει είς βάρος της... Κι' ή πρόστυχη συμπεριφορά τής μητέρας της νά μή τόν είχε τόσο βαθειά πληγώσει, πάλι δέν θά μπορούσε ν' άνεχθ' τήν τέλεια, τήν άπόλυτη οικονομική του εξάρτησι από τήν ύοροφη αυτή κοπέλλα, πού τούχε δείξει τόσο πρόθυμα αυτή τή γενναϊόδωρη άγάπη... Από τούς συλλογισμούς του τόν έβγαλε μιά άπότομη φωνή πού άκούστηκε δίπλα του: —Άντε... Έλα νά δούμε τί μπορεί νά γίνη με σένα... —Ήταν ο μάστρος, ο Λάμπης, πούχε φτάσει μόλις εκείνη τή στιγμή. Φαινόταν άγουροξυπνημένος, με τά μάτια πρησμένα. Ήταν άξύριστος. Στά χείλια του κρεμόταν ένα τσιγάρο. —Καλημέρα σας... του ψιθύρισε μ' ένα χαμόγελο εύγενικό, ο Άποστόλης. Σας περιμένω από τίς δώδεκα... —Έ, κι' ύστερα;... έκανε ο άλλος γεμάτος παραξενιά. Μήπως θά μου βάλ'η πρόστιμο επειδή άργήσα;... —Ζάωσε ο Άποστόλης: —Τί λέτε... μουρμούρισε σά χαμένος. —Ήθελα μόνο νά σας πώ, ότι ήρθα στην ώρα μου... —Δουλειά σου είνε νάρχεσαι στην ώρα σου καί νά μάς περιμένεις... —Σώπασε ο φτωχός ο Άποστόλης. Τί ν' άπάντησ';... Καταλαβαίνει, ότι αυτός ο άνθρωπος είχε μιά προκατάληψη έναντίον του. Θά προσπαθούσε νά τή νικήσει, με τόν καιρό, με τόν καλό τρόπο... Άνοιξε άκεφος τό σκέπασμα του πιάνου ο πιανίστας. Κι' έπαιξε άφηρημένος ένα-δυό συγχορδίες. —Έλα... Πές μου τί ξέρεις;... είπε στόν Άποστόλη. Χαμογέλασε εκείνος με άμνηχανία: —Δέν... δέν ξέρω καί πολλά πράματα... Κούνησε τό κεφάλι του ο μάστρος: —Από πού ν' άρχίσουμε καί πού νά τελειώσουμε!... μουρμούρισε σά νά μονολογούσε. Σάμπως ξέρεις καί νότες γιά νά μπορέσης νά διαβάξης καί μόνος σου; —Νά... Έχω γραμμένη τή διεύθυνσί του, σ' αυτό τό χαρτάκι, γιά νά μπορέσω νά γυρίσω... Τής πδδειξε τό χαρτάκι. Έκείνη τό διάβασε, καί είπε: —Ά, ξέρω πού είνε... Καλά, μπορεί νάρθω νά σε δώ κι' εκεί... —Σε περιμένω... —Γιά σου, Άποστόλη... —Γιά σου, Λιάνα... Καί μή σου περάσει ή ιδέα, ότι μπορώ νά ξεχάσω ποτέ αυτά πού σου χρωστάω... Τόν κύτταξε στό μάτι: —Έγώ θέλω νά μ' αγαπάς... τούπε σιγά, με τή φωνή της πούτρεμε λίγο. —Σ' αγαπάω καί θά σ' αγαπάω πάντα!... της άποκρίθηκε με δύναμη. Τής έσφιξε τό χέρι, τής χαμογέλασε γλυκά, κι' άπομακρύνθηκε βιαστικά. Η Λιάνα τόν κύτταξε, ώπου χάθηκε μέσ' στό πλήθος.

«Έφτασε στην ταβέρνα λαχανιασμένος, δώδεκα ακριβώς. Ο μάστρος δέν είχε

— Άρχισα σήμερα μαθήματα στο Ήδειον... —Άρχισες καί σολφέζ; —Τ' είνε τό σολφέζ; —Χορταρικό!... Άμ' γιά νά σε κάνω τραγουδιστή έγώ, πρέπει νά φάω όλα τά χρόνια τής ζωής μου!... —Δάκρυα άνέβηκαν στα μάτια του Άποστόλη... Καταλαβαίνει καλά, ότι ή αρχή ήτανε δύσκολη. Έτσι μάλιστα πού συναντούσε αυτή τή φοβερή αντίδρασι στα πρώτα του διδαχτικά βήματα... —Δέν θά σάς κουράσω... μουρμούρισε με πνιγμένη φωνή. Θά προσπαθήσω νά μάθω ό,τι μου πτήε... Μαλακωμένος λίγο από τόν πονεμένο τόνο τής φωνής του νέου επιδόξου τραγουδιστή, ο πιανίστας έπιασε μερικά κομμάτια από τό άπάνω μέρος του πιάνου. Τά ξεφύλλισε μιά στιγμή, κι' έδωσε τό ένα στόν Άποστόλη.

—Νά, πάρε αυτό... Είν' εύκολο κι' όμορφο... Μπορείς νά διαβάξης τούλ'χι-στον τούς στίχους;... Άνοιξε τρέμοντας τό κομμάτι ο Άποστόλης. Μέσ' στο μισοσκόταδο, δέ φαινότουσαν τά μικρά γραμματάκια κάτω από τίς νότες... —Δέ βλέπω καλά... ψιθύρισε βραχνά. —Βρε παιδιά!... φώναξε ο πιανίστας στους βοηθούς πού έτοιμάζανε τά τραπέζια. Δώστε μας ένα φώς εδώ στην όρχηστρα... Ένας βοηθός πήγε στο ταμπλώ καί γύρισε ένα διακόπτη. Ένα δυνατό ήλεκτρικό άναψε πάνω από τό κεφάλι του Άποστόλη.

—Βλέπεις τώρα; τόν έρώτησε ο πιανίστας. —Πολύ καλά... προθυμοποιήθηκε ν' άπαντήσει εκείνος. Μόνο πού τά γράμματα είνε πολύ μικρά... Κούνησε τό κεφάλι του ο μάστρος: —Καταλαβαίνω! είπε με βαρεία άπογοήτευσί. Δέν ξέρεις ούτε άνάγνωσι καλά-καλά... —Πώς δέν ξέρω;... Έχω πάει στο σχολείο... —Στήν πρώτη δημοτικού;... —Όχι... ως τήν τετάρτη... —Έ, τότε είσαι σοφός... Άντε, προσπάθησε νά τά διαβάξης... Ο Άποστόλης, τρέμοντας, συλλάβισε τόν πρώτο στίχο τού τραγουδιού.

—Καλά... Άντε τώρα, νά προσπαθήσης νά μάθεις καί τή μουσική... Ο νέος τραγουδιστής, όμως, άν δέν είχε μόρφωσι, είχε όμως αντίληψι καί δίψα γιά μάθησι. Γεμάτος εύχαρίστησι κι' έκπληξι, ο πιανίστας είδε ότι τό κομμάτι τόμαθε σε τρείς-τέσσερις πρόβες... —Μπράβο σου!... του είπε γιά πρώτη φορά λίγο εύχαριστημένος. Μαθαίνεις εύτυχώς εύκολα... —Είδате πού δέν θά σάς κουράσω πολύ;... έκανε ο Άποστόλης μ' ένα δειλό χαμόγελο.

Στή μέση τής πρόβας, έφτασε κι' ο ταβερνιάρης, ο κύριος Νίκος. —Έ, πώς πάμε; ρώτησε εύθυμα. —Μαθαίνει εύκολα... άπάντησε ο Λάμπης. Δέν ξέρει, βέβαια, ακόμα τίποτα, μά φαίνεται πώς έχει αυτί... —Μπράβο! Πότε μπορούμε, δηλαδή, νά τόν εμφανίσουμε;... —Ά, μή βιάζεσαι!... Πρέπει νά μάθ'η μερικά τραγούδια... —Δηλαδή, σε καμιά βδομάδα; —Ξέρω κι' έγώ... Άν διαβάξη... —Θά διαβάξω... είπε με προθυμία ο Άποστόλης. Σας υπόσχομαι, ότι αύριο θά τό ξέρω απ' έξω αυτό τό τραγούδι... —Γιά νά δούμε... έκανε δύσπιστος ο πιανίστας.

—Έ, σε καμιά βδομάδα, θάνε έτοιμο καί τό κοστούμει του... είπε ο κ. Νίκος. Θά μπορ'η νά ντεμπιυτάρη, με μιά καλή ρεκλάμα... Ξεροκατάπιε συγκινημένος ο Άποστόλης: —Θά... μου κάνετε ρεκλάμα;... ρώτησε. —Άλλά;... Χωρίς ρεκλάμα;... —Γιά μένα;...

—Άλλά; Γιά ποιόν;... —Πώς θά τόν πούμε; ρώτησε ο πιανίστας. —Πώς θά με πτήε;... άπόρησε ο Άποστόλης. —Ναί... Γιάτί, φυσικά, δέν θά μπορούμε νά σε λανσάρουμε με τ' όνομά σου... —Με λέν Άποστόλη... —Άποστόλη μπορεί νά λένε ένα ψαρά ή ένα βοσκό... είπε με τή συνθισμένη του παραξενιά, ο πιανίστας. Κι' όχι ένα ντιζέρ... —Θά τόν βαφτίσουμε... έκανε μ' ένα αγαθό χαμόγελο ο κ. Νίκος. Θά τού βρούμε ένα ώραίο όνομα, χτυπητό... —Καλά, θά ψάξουμε όλοι μας... Τό πιο βιαστικό τώρα, είνε νά μάθ'η τραγούδια... είπε ο Λάμπης.

—Καί νά φτιάξη κοστούμει... συμπλήρωσε ο κ. Νίκος. *

Γίνανε καί τά δυό σε μιά βδομάδα. Καί, μιά νύχτα, ο καινούργιος τραγουδιστής, έκανε τήν έπίσημη εμφάνισί του μπροστά στο κοινό. Ήταν ένα Σάββατο. Η ταβέρνα από νωρίς γεμάτη. Δυό μέρες τώρα, οι έφημερίδες της Άθήνας, είχανε ρεklamάρει τήν καινούργια άποκάλυψι σε διαφημιστικά καρτέδκια: «Ταβέρνα «Μισοφέγγαρο». Πρώτη εμφάνισις τού καινούργιου τραγουδιστή Τέλη Φαλίδη, με τή βελουδένια φωνή». Ο Άποστόλης είχε γίνη «Τέλης», γιά τό πιο καλλιτεχνικό. Τό παρόνομά του είχε καταφέρει νά τό σώσει με χίλια παρακάλια. Καί τό κατάφερε, μιά καί αυτό δέ θύμιζε όπως τό όνομά του, ψαρά ή βοσκό...

Καί τώρα, μέσα στο μικρό δωματάκι πού βρισκότανε δίπλα στην κουζίνα, ο καινούργιος τραγουδιστής έτοιμαζότανε γιά τήν εμφάνισί του. Κάτω από τό φρέσκο έξοσμά του, φαινότανε πιδ πολύ ή χλωμά του. Τά δόρυαυρα μάτια του, λάμπανε γεμάτα πυρετό. Τά μαλλιά του ήτανε χτενισμένα με προσοχή. Τό σκούρο κοστούμει του τού πήγαινε μιά χαρά. Τό ποικαμισμό του ήτανε κι' αυτό καινούργιο, ή γραβάτα του διαλεγμένη μ' άρκετό γούστο. Κατά τίς δεκάμισι, μπήκε στο δωματάκι ο κ. Νίκος. Φαινόταν εύχαριστημένος, τό στρουγγυλό του πρόσωπο έλαμπε σαν όλόγιομο φεγγάρι... —Μπράβο! είπε, κυττάζοντας τόν Άποστόλη απ' όλες τίς μεριές. Καλός είσαι... Συμπαθητικός... Είνε πολüs κόσμος;... ρώτησε εκείνος. —Πολύς... Δέν ξέρω άν τόν τράβηξε ή ρεκλάμα ή ή τύχη σου... Μιά φορά, έχουμε μιά πρώτης τάξεως σάλα... Κι' όλο άριστοκράτες! Ένας κι' ένας!... Κυρίες, τουαλέττες διαμαντικά... —Θέέ μου!... Πώς θά τραγουδήσω;... —Πώς;... Με τό στόμα σου, φυσικά... άστεϊεύθηκε ο ταβερνιάρης. —Θέλω νά πώ, τόσο καλός κόσμος, πρέπει νάνε καί δύσκολος... —Δύσκολος, εύκολος, έσύ θά βάλ'ης τά δυνατά σου γιά ν' άρέσεις... Κι' έλπίζω νά τό καταφέρης!... —Λέτε;... —Ούί!... Είμαι σίγουρος... Άντε... Είσ' έτοιμος; —Πώς... Τί ώρα θά βγώ;... —Νά ρωτήσουμε τό μάστρο... Νά, μόλις τελειώση αυτό τό κομμάτι πού παίζει τώρα... Τέλειωσε τό κομμάτι, κι' ένας βοηθός είδοποίησε τό μάστρο πώς τόν ζητούσε ο κ. Νίκος. Ο πιανίστας μπήκε, κακόκεφος, παράξενος, άπότομος, όπως πάντα. —Λοιπόν, μάστρο, είνε ώρα νά βγάλουμε τόν καινούργιο μας τραγουδιστή;... τόν έρώτησε ο ταβερνιάρης.

Ο πιανίστας εροδύηξε. «Υστερα, κύταξε τόν Άποστόλη από πάνω ως κάτω. —Καλός είσαι... είπε στο τέλος. Δέν πιστεύω νά πάθ'η τράκ... —Τί είνε αυτό τό τράκ;... άπόρησε ο Άποστόλης. —Τό τράκ είνε... πουλερικό! άπάν...

τησε με τή συνθισμένη του άπότομη έί-ρωνεία ο Λάμπης. Ο κ. Νίκος γελούσε με τήν καρδιά του. —Θέλει νά σου π'η ο μάστρος, εξήγησε άνόμμεσα στα γέλια του, ότι δέν πιστεύει νά τά χάσης... —Άυπα!... Έγώ νά τό χάσω;... διαμαρτυρήθηκε όσο μπορούσε πιδ έντονα ο Άποστόλης. —Γιατί; Τί είσαι έσύ; Ο Τζίλλι;... έκανε ο πιανίστας. —Ποιός είν' αυτός;... —Ο φαρμακοποιός τής γωνιάς... —Έλα... Έλα, μάστρο... Άσε τή γκρίνια, καί μή τόν κάν'ης νά τά χάση... είπε λίγο νευριασμένος τώρα ο ταβερνιάρης. Έδώ κυττάμε νά τού δώσουμε θάρρος, κι' έσύ π'ας νά τόν κάν'ης νά τά χάση με τό δούλεμα;... —Δέν έχω καμιά όρεξι νά τόν δουλέψω... μάσπασε ο μάστρος. —Άντε, έμπρός! Άς τόν αναγγείλ'η ο Στέλιος;... —Ο Στέλιος; Δέν θά τό κάν'η... —Γιατί; —Γιατί, έτσι... Δέν είνε σωστό ν' αναγγείλ'η αυτός, πού ήταν ως τώρα ο μόνιμος τραγουδιστής τού μαγαζιού, τόν καινούργιο ντιζέρ...

Ο κ. Νίκος, έβγαλε νευρισμένος τό πακέτο του κι' άναψε ένα τσιγάρο: —Άκυσσε... είπε άπότομα στόν Λάμπη. Πρέπει νά τό βοηθάμε τό μαγαζί πού μάς πληρώνει... Κι' όχι νά φέρνουμε πάντα δυσκολίες... Ο μάστρος σήκωσε τούς ώμους του. —Δέν πιστεύω νά τό λες αυτό γιά μένα... είπε. —Καί γιά σένα, καί γιά όλους!... —Έμένα μου βγήκε ή πιστι άναποδα γιά νά τόν μάθ'η νά τραγουδά... —Υποχρεώσι σου ήτανε... Δουλειά σου... —Όχι δά! Δουλειά μου είνε νά παίζω τή νύχτα, όσο είνε άνοιχτό τό μαγαζί... Κι' όχι ν' άκούω από τά ημερώματα τά φάλτσα τού ενός καί τού άλλου ψαρά πού σούρχεται νά μαζέψ'η εδώ μέσα!...

Χλωμός, ο ταβερνιάρης, έσφιξε τίς γροθίες του καί πάτησε με λύσσα τό τσιγάρο του. —Θά μαζεύω όποιον μ' άρέσει! Μα...

...γιαζί μου είνε, δτι θέλω κάνω!... φώναξε. —Σύμφωνοι... είπε με ψεύτικη εύγένεια, ο πιανίστας. Δέν μπορείς νά κάν'ης όμως δτι θές καί τούς μουσικούς, πού άνήκουν, επί τέλους, σ' ένα σωματείο... —Τί;... Με άπειλείς;... —Όχι... Μα, δέν ξεχνάς πιστεύω, ότι δέν επιτρέπεται νά βγ'η ένας τραγουδιστής, άν δέν είνε γραμμένος στο σύλλογο... —Καί πώς θά γραφ'η στο σύλλογο, άν δέ γίνη πρώτα τραγουδιστής;... —Μήν παίζ'ης με τά λόγια, κύριε Νίκο!... —Όχι... έσύ παίζ'εις με τήν έπιχείρησι μου!... Άντί νά βοηθήσης, φέρνεις τόν κατακλυσμό!...

—Γιατί; Έπειδή είπα, ότι δέν είνε σωστό νά τόν αναγγείλ'η τόν κύριο από δώ ο Στέλιος;... —Ναί, γι' αυτό... Τόσην ώρα, παγωμένος ο φτωχός ο Άποστόλης, παρακολουθούσε σά θεατής τή σκηνή αυτή πού τόν άφορούσε τόσο άμεσα... Στο τέλος, όμως, πήρε κουράγιο κι' άνακατέθηκε κι' αυτός: —Με συγχωρέτε, αλλά μπορώ νά πώ κι' έγώ κάτι;... ρώτησε. —Λέγε... τού πέταξε ο ταβερνιάρης. Ο μάστρος λέει, άν άκούσα καλά, ότι ο παλιός τραγουδιστής, ο κύριος Στέλιος, δέν θέλει νά με παρουσιάση στόν κόσμο... —Καί σου φαίνεται παράξενο αυτό; ρώτησε ο Λάμπης προκλητικά. —Όχι... Ίσα-Ίσα, μου φαίνεται πολύ φυσικό... Είνε παλιός τραγουδιστής εκείνος, γνωστός, μπορεί νά τόν προσβάλ'η νά παρουσιάση έμένα, τόν καινούργιο, τόν άγνωστο... —Έ, τότε, ποιός θά σε παρουσιάση;... ρώτησε άπότομα ο ταβερνιάρης. —Ο μάστρος, ή ο λατζέρης;... —Κανένας!... είπε φαινομενικά ψυχραιμος ο Άποστόλης.

—Κανένας;... Πώς κανένας;... —Δέν χρειάζεται νά με παρουσιάση κανένας... Θ' άρχισ'η ή όρχήστρα νά παίξη, θά πλησιάσω έγώ τό μικρόφωνο καί θά τραγουδήσω... Είνε πολύ άπλό... —Έτσι; Χωρίς νά σε αναγγείλουν;... —Χωρίς νά με αναγγείλουν... Ποιός είμαι έγώ γιά νά με αναγγείλουν;... —Είσαι σύ, πού γιά νά σε ρεklamάρ...

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

Τό ζένος Μπούρκε από τό Πίτσφιλντ τών Ήνωμένων Πολιτειών προσπαθεί εδώ καί 14 νοώνια πού ένει παντοει'η ν' άποκτήσ'η ένα άγόρι. Μένοι πήμεσά όμως ένει 12 κορίτσια, απ' τά όποια τό υφ'αλότερο είνε 13 νοώνων. Άνωτέωσά όλόκληρη ή οικογένεια πού, πλουτίζεται τακτικά με ένα καινούργιο κορίτσι κάθε νοόνο, ποάσει υπαρκτα νά πλουτίσει ακόμα παιδιού, πού πάθε στόν κόσμο καί πού είνε σ'αυτά στο φακό έπ' εύκαιρία ένας παιδιού, πού πάθε στόν κόσμο καί πού είνε καί αυτό κορίτσι!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

...ΟΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

ρουμι, πετάξαμε ένα σωρό λεφτά, χτες και σήμερα, στίς εφημερίδες!

— Δικό σας λάθος αυτό... είπε ο πιανίστας που ανακατεύτηκε τώρα πάλι στη συζήτηση.

Ο ταβερνιάρης έσφιξε τις γραθίδες του:

— Έσθ' θά μου κουμαντάρης τὸ μαγαζί μου;... φώναξε άγρια.

— Σταθίτε... είπε πάλι συμβιβαστικά ὁ Ἀποστόλης. Ἐγὼ θὰ βῶ μόνος μου... Ἄν εἶνε ν' ἀρέσω, θ' ἀρέσω κι' ἔτσι... Κι' ἐπὶ τέλους, πὶο καλὰ νὰ βῶ χωρίς πολλή φασαρία, γιατί ὁ κόσμος μὴν μπορεῖ νὰ περιμένῃ πὶο πολλὰ καὶ νὰ μὴν τὸν εὐχαριστήσω...

Ἐμεινε γιὰ λίγη ὥρα συλλογισμένος ὁ κ. Νίκος. Ὑστερα, σὰν νὰ τὸ πῆρε ἀπόφασις:

— Ἄντε!... Ἄς γίνῃ κι' ἔτσι... εἶπε. Κι' ὁ Θεὸς βοηθός!

Ἀμύλητος, ὁ πιανίστας, βῆκε ἀπὸ τὸ δωματίκι. Ὁ ταβερνιάρης χτύπησε τὸν Ἀποστόλη στὸν ὦμο:

— Κύττα νὰ τοὺς μπῆς στὸ μάτι!... τοῦ εἶπε. Βλέπεις, σοὺ κάνουνε πόλεμο... Πολέμησέ τους καὶ σὺ με τὴν ἀξία σου...

— Ἐννοία σας... Ἐννοία σας...

Ἀπ' ἔξω, ἀκούστηκε ἡ εἰσαγωγή τοῦ κομματιοῦ ποὺ θάλεγε ὁ καινούργιος τραγουδιστής. Χλωμός ὁ Ἀποστόλης, ἔκανε τὸ σταυρὸ τοῦ, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ ταβερνιάρη, καὶ βῆκε ἀπὸ τὸ δωματίκι.

Ἀνέβηκε μὲ βήματα ποὺ τρέμανε τὸ πάλκο τῆς ὀρχήστρας. Ζύγωσε τὸ μικρόφωνο, κι' ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Χαμηλώσανε τὰ φῶτα, σταμάτησαν οἱ ψιθύροι. Ἀπὸ τὶς πρώτες νότες τοῦ καινούργιου τραγουδιοῦ, ὅλοι κι' ὅλες, κρεμαστήκανε στὰ χεῖλιά του... Τὸ τραγούδι, ποῦλεγε, ἦτανε γνωστὸ. Ἦ ἐκτέλεσι τοῦ ὁμοῦ ἡ ἀποφινῇ, ἦτανε μιὰ πραγματικὴ ἀποκάλυψι! Ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτη στροφή, ὁ Ἀποστόλης ξεχάστηκε. Ἐχάσε καὶ τὸν πιανίστα καὶ τὸν παλὸν ντιζέρ καὶ τὰ τόσα αὐτιά τῆς ἀριστοκρατίας ποὺ τὸν ἀκούγανε. Μισόκλεισε τὰ μάτια καὶ βρέθηκε νοερὰ μὲς' στὴ μικρὴ βερκούλα του, τὴ «Μεγαλόχαρη», ποὺ ἀρμένιζε νύχτα μὲσα στὰ βελούδα τῆς ἡσυχίας θαλάσσης, κάτω ἀπὸ τ' ἀσπῖα τῆς καλοκαιριτικῆς σελήνης... Γύρω του, δὲν τὸν ἀκούγανε πέρα τὰ βράχια, καὶ τὰ βότσαλα τῆς ἀκρογιαλίας... Γι' αὐτὸ, τραγουδᾷ ὑπέροχα! Τὸ τραγούδι ἔλυσε στὸ στόμα του, κι' οἱ τελευταῖες του νότες, γίναν ἀέρας!...

Τὴ χειροκρότημα ἦταν αὐτὸ!... Γιὰ πολλὰ λεφτά, ὅλο τὸ κέντρο ἀντήχουσε ἀπὸ τὰ «μπράβο!» καὶ τὰ «μπῆς!»...

Ὁ φτωχὸς ὁ Ἀποστόλης, δακρυσμένος, τόσο συμπαθητικὰ χλωμός μὲς' στὰ καινούργια του ροῦχα, ὑποκλινόταν ἀδέξια, χαμογελώντας βιασμένα... Καί, ξαφνικά, μιὰ ὀλόξανθη κορισιτικὴ βολίδα, τρελλὰ ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ἔσκισε τὴν αἰθούσα, ἔσπρωξε δεξιά κι' ἀριστερά, ἀναποδογύρισε τρία-τέσσερα πατήρια, στὰ τραπέζια, πῆδηξε στὸ πάλκο, ἄρπαξε τὸν τραγουδιστὴ ποὺ τὸν εἶχε ξαφνικά, σὲ μιὰ στιγμή, ἐπιβάλλει ἡ κοινὴ γνώμη, καὶ τὸν ἐπνίξε στὰ φιλιὰ!...

— Μπράβο σου!... τοῦ ψιθύρισε γεμάτη ἐνθουσιασμὸ στὸ αὐτί, Μπράβο σου! Εἶμαι ἐνθουσιασμένη γιὰ σένα!... Εἶμαι περήφανη!...

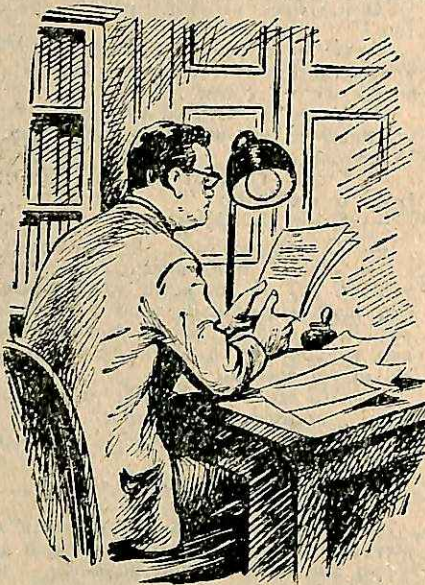
Πνιγμένος μὲς' στ' ἀρωματισμένα χρυσάφια τῶν μαλλιών της, μὲς' στὸ μονασμένο της ἀγκάλισμα, ὁ Ἀποστόλης, μόλις κατάφερε νὰ μουρμουρίσῃ:

— Σ' εὐχαριστῶ, Λιάννα... Σ' εὐχαριστῶ...

Κ'

Στὸ μικρὸ νησάκι τῆς καλοκαιρινῆς χάρας, εἶχε ἐγκατασταθῇ βαρὺς ὁ χειμῶνας. Βουινὰ τὰ κύματα σκάζανε στὰ βράχια καὶ διώχνανε πανικόβλητες τὶς τελευταῖες νηρίδες τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἀπὸ τὶς μικρὲς χαράδρες καὶ τὶς βαθύσκοιες σπηλιές εἶχανε πετάξει τὰ ὄνειρα κι' οἱ ἀναμνήσεις τῆς ξενοιασίας καὶ τῆς εὐτυχίας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ἐπρόκειτο περὶ «ἐμπιστευτικῶν» ἐκθέσεων ποὺ δοῦνταν μὲσα στὸ δονεῖο τῶν σκουπιδιῶν!

ΤΑ «ΜΕΓΑΛΑ ΜΥΣΤΙΚΑ» ποὺ δὲν εἶναι μυστικά...

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ὑπάρχει μιὰ κατηγορία ἀναγνώστων τῶν ἐφημερίδων, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν τὸ πῶς καὶ ἀπὸ ποῦ οἱ συντάκται ἀντλοῦν τὶς εἰδήσεις τους. Πρόκειται γιὰ τὶς λεγόμενες «συνταρακτικὲς» εἰδήσεις, ποὺ ἀναφέρονται εἴτε σὲ σπουδαία ἔγγραφα, εἴτε σὲ βαρυσήμαντες συνομιλίες, οἱ ὁποῖες ὑποτίθεται, ὅτι ἔγιναν μεταξύ πολιτικῶν προσωπικοτήτων καὶ «ἐν ἀπολύτῳ μυστικότητι».

Στὴν ὑπόθεσι αὕτὴ δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ «μυστηριώδες». Βέβαια, ἡ ἐπιτυχία ἐνὸς συντάκτου, ὀφείλεται στὴν καταπουσύνη του, στὴν ἐκ μέρους του ἐκτίμησι τῆς σημασίας ὠρισμένων περιστατικῶν, τὸ σύστημα ἐργασίας του.

Πῶς συμβαίνει ὁμῶς νὰ κατέχουν κάποτε οἱ συντάκται ὠρισμένα μυστικά, ποὺ ὑποτίθεται, ὅτι εἶνε ἀπόρητα; Ὑπάρχουν πολλὲς ἐξηγήσεις. Ἐν πρώτοις, εἶνε ἡ τύχη ποὺ παίζει κάποτε τὸν σημαντικώτερο ρόλο. Πολλὲς φορές βρέθηκαν στὰ γραμματοκιβώτια τῶν ἐφημερίδων ἔγγραφα μεγάλης σημασίας, ποὺ τ' ἀφήκαν «ἐν πάσῃ μυστικότητι» ἀνθρώποι, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονταν μὲν γιὰ τὴ δημοσίευσί τους, ἀλλὰ δὲν ἤθελαν νὰ ἀποκαλυφθοῦν οἱ ἴδιοι.

Οἱ συντάκται ἐξασφαλίζουν πολλὲς φορές μεγάλες ἐπιτυχίες χωρίς... νὰ τὸ θέλουν. Ἐπισκέπτονται, ἐπὶ παραδείγματι, τὸ γραφεῖο ἐνὸς ὑπουργοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐκτεθειμένον μπροστὰ του ἓνα ἔγγραφο ποὺ περιέχει σπουδαῖες πληροφορίες. Τὴ νὰ κἀν ὁ συντάκτης; Νά... κλείσῃ τὰ μάτια του; Κατὰ ἀρπάζει μὲ τὸ βλέμμα του, κατὰ βιάζει ἀπὸ τὴν κουδούνια του μὲ τὸν ὑπουργὸ καὶ τελικὰ ὀλοκληρώνει τὴν ἐπιτυχία.

Σχετικὰ μὲ τὶς τυχαῖες ἐπιτυχίες, θ' ἀφηγηθῶ δυὸ περιστατικά. Ἐγράφα κάποτε— 1936 — μιὰ μεγάλῃς διαρκείας «καμπάνια» στὴν «Ἀκρόπολι», σχετικὴ μὲ τὴν Ἀλβανία, τὴ Σερβία καὶ τὴν Βουλγαρία. Βρισκόταν καὶ τότε σὲ δέσμη τὰ ζήτῃμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Βορείου Ἡπείρου. Ζήτησα ὠρισμένα στοιχεία ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν, ἀλλὰ μὴν ἔδωσαν γενικώτατες πληροφορίες καὶ πολὺ γνωστὲς ἄλλωστε. Ὅπου ἓνα ἀπόγευμα, ἔρχεται καὶ μὲ βρίσκει ἓνας γνωστὸς μου κλητήρας, ὁ ὁποῖος μὲ ρώτησε ἂν θὰ ἤθελαν νὰ μὲ διευκολύνῃ, θέτοντας στὴ διάθεσί μου διάφορα ἔγγραφα

σχετικὰ μὲ τὴν ἐρευνά μου. Δὲν ἔδωσα σημασία καὶ ἀπέριψα τὴν προσφορά του, ἀλλὰ τὴν ἐπομένη ξαναῆλθε, κομίζοντας μιὰ στίβα ἐγγράφων — ἡ μάλῃς ἀντιγράφων, τὰ ὁποῖα — μὴ εἶπε — βρῆκε μὲσα στὰ... σκουπίδια τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν καὶ τὰ περιμάζεψε, ἀπὸ περιέργεια. Ἐπρόκειτο περὶ ἐμπιστευτικῶν (!) ἐκθέσεων σχετικῶν μὲ τὴν κατάστασι τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Βορείου Ἡπείρου, τῶν σχέσεων τοῦ Ἀχμέτ Ζάγου μὲ τοὺς Ἱταλοὺς, τῶν ἐξενέσεων διαφόρων ὑλάρχων κλπ. κλπ. Ὅλα αὐτά, με ἐτίσημα στοιχεῖα, προσεχόμενα ἀπὸ τὴν πρεσβεῖα Τιράνων καὶ τὰ προξενία μας τῆς Ἀλβανίας. Βάσει αὐτῶν, ἔγραψα τὴν «Ἀκρόπολι» μιὰ σειρά ἐξαιρετικὰ ντοκουμανταρισμένων ἀρθρῶν, γιὰ τὰ ὁποῖα μὲ κόλεσαν στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ μὲ παρεκάλεσαν νὰ τοὺς πῶ ἀπὸ ποῦ προμηθεύθηκαν τὰ τόσα πολυτίμητα καὶ ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα! Φυσικά, δὲν θέλησα νὰ ἐκθέσω τὸν κλητῆρα καὶ τὸ... σκουπιδαριὸ τοῦ ὑπουργείου καὶ ἀφηγήθηκα μιὰ φανταστικὴ ἱστορία...

Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1948, βρισκόμουν στὸ Παρίσι, ὡς ἀπεσταλμένος τῆς «Καθημερινῆς», γιὰ τὴ Γεν. Συνέλευσι τοῦ Ο.Η.Ε. Φυσικά, ὅπως ὅλους τοὺς συναδέλφους, μ' ἐνδιέφεραν ἰδιαίτερως τὰ σχετικὰ μὲ τὸ ἑλληνικὸ ζήτημα, γιὰ τὸ ὁποῖον εἶχε ἤδη ἐτοιμάσει μιὰ ἐμπειροστατωμένη ἐκθεσι ἡ Βαλκανικὴ Ἐπιτροπὴ. Τὴν ἐκθεσι αὕτὴ ἐπρόκειτο νὰ παρουσιάσῃ στὴ Γενικὴ Συνέλευσι ὁ πρῶν ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τοῦ Μεξικοῦ καὶ Πρόεδρος τῆς Βαλκανικῆς Ἐπιτροπῆς, κ. Ναχέρα, ποὺ μὲ τίμησε μὲ τὴ φιλία του. Πέραν τῆς ἐπισήμου ἐκθέσεως, ὑπῆρχαν καὶ ἄλλα βαρυσήμαντα ἔγγραφα, «αὐστηρῶς ἀπόρητα» αὐτά, ποὺ δὲν προορίζονταν γιὰ τὴ δημοσιότητα καὶ τὰ ὁποῖα ἦσαν σχετικὰ μὲ τὰ τότε φλέγοντα ζητήματά μας. Ὅχι μόνον ὁ Πρόεδρος, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι περάγοντες τῆς Βαλκανικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀπέφειναν νὰ θέσουν ὑπ' ὄψιν τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων, περισσότερα στοιχεῖα τῶν ὁσων ἔπρεπε. Ἐτοῖ ἐκινουμένα ὅλοι μὲσα σὲ ὠρισμένα πλαίσια ἐνημερότητας, χωρίς νὰ ἐπιζητῇ κανεῖς, ὅτι θὰ ἔχῃ κάποια ἐκτακτὴ ἐπιτυχία, ὅσον ἀφορὰ τὴ διαχείρισι τοῦ ἑλληνικοῦ ζητήματος.

Μιὰ μέρα, βῆκα εἰς ἀναζήτησιν ἐνὸς ἄλλου μέλους τῆς Βαλκανικῆς Ἐπιτροπῆς, γνωστοῦ μου ἐπίσης, πάντα προθύμου καὶ πάντα ἐξυπηρετικῷ, μὲσα στὰ πλαίσια τοῦ ἐπιτροπομένου. Περιεπλανήθη τὸν σημαντικὸς διαδρόμος τοῦ Παλαί ντε Ζεγιά καὶ τελικὰ μιὰ ὑπάλληλος τῆς Γενικῆς Γραμματείας τοῦ Ο.Η.Ε., μὴ εἶπε τὸν ἀριθμὸν τοῦ γραφείου ποὺ ζητοῦσα.

Χτύπησα τὴν πόρτα καὶ δὲν πῆρα ἀπάντησι. Ἀνοίξα καὶ εἶδα, ὅτι τὸ δωματίον ἦταν ἄδειο, ἐνῶ ἦταν κρεμασμένη ἡ καπρντίνα καὶ τὸ καπέλλο τοῦ παράγοντος τῆς Βαλκανικῆς Ἐπιτροπῆς. Κατάλαβα, ὅτι κάπου θὰ εἶχε πάει ἐπείγοντως καὶ ἔκρινα σκόπιμο νὰ τὸν περιμένω. Ρίχνοντας ὁμῶς ἀκούσιως τὸ βλέμμα μου πρὶν στὸ γραφεῖον, εἶδα ἓνα ἔγγραφο «ἄκρως ἐμπιστευτικόν», τοῦ ὁποῖου τὸ περιεχόμενον ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον καὶ μποροῦσε ν' ἀποτελέσῃ γιὰ μένα μιὰ μεγάλῃς ἐπιτυχία. Σκέφθηκα πολὺ, ἀλλὰ τελικὰ πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν κάνω χρῆσιν. Κάθησα κι' ἔγραψα ἓνα σημείωμα: «Ἀξιότιμε φίλε. Δὲν ἔχει σημασία ποῦ ἀφήνεται ἐμπιστευτικὰ ἔγγραφα στὸ γραφεῖόν σας. Σημασία ἔχει τὸ ὅτι δὲν κλείδωνε τὴν πόρτα όταν λείπετε. Πάντως, ὑποτίθεται, ὅτι δὲν εἶδα τίποτε. Δὲν πρόκειται νὰ κάνω χρῆσιν».

Πραγματικά, δὲν ἔκανα χρῆσιν τῶν πληροφοριῶν τοῦ ἔγγραφου. Δὲν θὰ ἤθελαν νὰ φέρω σὲ δύσκολη θέσι τὸν ξένο, ὁ ὁποῖος, καλὴ τὴ πίστι, τὸ ἄφηκε γιὰ λίγα λεπτά ἐπάνω στὸ γραφεῖο του. Ἐγὰρ λεπτὰ ἐπάνω στὸ γραφεῖο γι' αὐτὸ, χάσα μιὰ ἐπιτυχία. Λυπήθηκα γι' αὐτὸ, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικὰ...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ

περίεργα ἀνέκδοτα

Οἱ «ἐτεροχθόνες» καὶ τὰ... γαῖουριο!

Ποτὲ ἀπὸ καμμιὰ ἑλληνικὴ Ἐθνοσυνέλευσι ἡ Βουλὴ δὲν ἔλειψαν μερικοὶ τύποι ποτὲ ἀφελεῖς, ποτὲ ἐλαφροὶ καὶ ἄλλοτε κομικοί, ποὺ νὰ μεταβάλλουν τὶς συνεδριάσεις σὲ σωστὸ θέατρο.

Μετὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ στὴν Ἑλλάδα ὁ πρῶτος κυβερνήτης τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας Γ. Καποδίστριας συνεκάλεσε (1829) τὴν πρώτη Ἐθνοσυνέλευσι στὴν Ἀρχὴ τῆς Πελοποννήσου. Οἱ πληρεξούσιοι τῆς συνέλευσεως ἦσαν οἱ περισσότεροὶ ἄνθρωποι ἀπλοὶ καὶ φυσικὰ οὐτε ἀπὸ κοινοβουλευτικῆς ἐργασίας καταβάδαιναν πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ οὐτε καὶ μὲ τὴν κοινοβουλευτικὴ γλῶσσα ἦταν συνηθισμένοι.

Δυὸ γέροι ἀπὸ τοὺς πληρεξούσιους αὐτοὺς, ὁ Γενοβέλης ἀπὸ τὴν Ἡπειρὸ καὶ ὁ Βερνάρδος ἀπὸ τὴν Κρήτη, καθόντουσαν πάντα ἀχώριστοι στὶς συνεδριάσεις.

Ὁ Καποδίστριας ζήτησε ἀπὸ τὴν Συνέλευσι ἐκείνη ν' ἀναβληθῇ τρία χρόνια ἡ ψήφισι τοῦ Συντάγματος μέχρις ὅτου κανονισθοῦν τὰ μεγάλα ζητήματα: ἐκλογὴ ἡγεμόνος καὶ προεδριολογία τῶν συνόρων τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ Κράτους. Τότε ὁμῶς ἐγεννήθη τὸ ζήτημα ἂν μετὰ τρία χρόνια θὰ ἔρθουν οἱ ἴδιοι πληρεξούσιοι γιὰ νὰ ψηφίσουν τὸ Σύνταγμα ἢ θὰ ἐξελεγοντο ἄλλοι.

Ὁ Γενοβέλης κοιμόταν ἐκείνη τὴν ὥρα, ἄλλα ἡ παρέα του, ὁ Βερνάρδος, ζυγνός, πετάχτηκε ὀρθὸς καὶ φώναξε:

—Προτείνω μόνον ὅσοι ἀποθάνουν στὸ μεταξύ νὰ μὴ ἔρθουν οἱ ἴδιοι!

Ἡ Συνέλευσι ἔσκασε ἀπὸ τὰ γέλια. Τότε πινάχθηκε καὶ ὁ Γενοβέλης ἀπὸ τὸν ὕπνο του καὶ βλέποντας τὸ γέρο συναδέλφου τοῦ ὀρθοῦ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ γελάει, ἔπιασε τὸ φίλο του ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ τοῦ εἶπε:

—Κάθισε κάτω ἀνότη, δὲν εἶναι δική σου δουλειά!

—Κύριε πρόεδρε, μὲ βρίζει! διαμαρτυρήθηκε ὁ Βερνάρδος.

—Δὲν σὲ βρίζει βρε γαῖουρι, σὲ συμβουλεύει!... τοῦ εἶπε τότε ὁ Γενοβέλης.

Καὶ ἡ συνέλευσι ὅλη ἄρχισε πιά νὰ γελάει, ἀκράτητῃ.

Στὴν Ἐθνοσυνέλευσι κατόπιν τοῦ 1843, ποὺ συνήλθε τὴν ἴδια χρονία στὴν Ἀθῆνα μετὰ τὴν Ἐπανάστασι τῆς 3 Σεπτεμβρίου, ἡ ὁποία καθιέρωσε τὸ συνταγματικὸ πολίτευμα στὴν Ἑλλάδα, τρομερὸς ἦταν ὁ χαρὶς τῶν βουλευτῶν μὲ τοὺς «αὐτοχθόνες» καὶ τοὺς «ἐτεροχθόνους» καὶ ἡ ἐξαφῆς κατὰ τὶς συνεδριάσεις μεγάλῃ. Ὁ σκοπὸς τῶν «αὐτοχθόνων» ἦταν νὰ βάλουν κάποιο φραγμὸ στοὺς νεοφερμένους (ἐτεροχθόνες), ποὺ γενόντουσαν εὐκόλα πολῖτες καὶ παίρνανε τὶς δημοσίας θέσεις ἀπὸ τοὺς ντόπιους (αὐτοχθόνες) ποὺ εἶχαν δώσει καὶ τὸ αἷμα τους καὶ τὶς περιουσίες τους γιὰ τὴν Ἐπανάστασι τοῦ 1821.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Κριεζώτης, ὁ Γρίβας καὶ ἄλλοι στρατηγοὶ ἀγωνιστὰ τοῦ 21, βῆκαν ἀκράτητοι ῥήτορες σὲ βῆμα καὶ χτύπησαν τοὺς ἐτεροχθόνιστάς, ἀποφάσισε καὶ ὁ Χατζηχρήστος ὁ ἐξογλωσσος —ἀπὸ τὴ Σερβία—ποὺ ἦταν ἀρχηγὸς τῶν ἀτάκτου ἱππικοῦ στὴν Ἐπανάστασι μὲ πῆρσιμους ὑπέρους ἀπὸ ἐνεργητικὸ του, ν' ἀνεβῇ κι' αὐτὸς στὸ βῆμα. Μά, καθὼς ἀπὸ ἐκεῖ ἀντίκρισε τόσα μάτια, τὸ

σα πρόσωπα περιγελαστικά, τὰ ἔχασε καὶ χλωμίωσε. Πῆρε θάρρος ὁμῶς ξανά καὶ ἀποφάσισε ν' ἀρχίσῃ μὲ τὶς παλῆς πολεμικὲς ἀναμνήσεις του, ὅταν μὲ τοὺς καλοὺς συναγωνιστὰς του στὸ ἱππικὸ, ἐτεροχθόνος κι' αὐτοὺς, πολεμοῦσε γενναῖα τὸν ἐχθρὸ. Ἀρχισε λοιπὸν μὲ τὴν ἀρχὴ καὶ ὑπόκωφ φωνὴν τοῦ καὶ μὲ τὰ μισὰ ἑλληνικά του:

—Ποῦ εἶναι ἐκεῖνος ὁ Παπαζόγλου, ποὺ εἶναι ἐκεῖνος ὁ Χατζῆ—Ζορμπάς, ποὺ εἶναι ἐκεῖνος... ὅ... ὅ

Πνίγνκε ἡ φωνὴ τοῦ ὀλοῦτελα καὶ ἔμεινε ὀρθὸς κλαίοντας. Νεκρικὴ σιωπὴ ἀκολούθησε. Καὶ σὲ λίγο ἀρχισαν νὰ κλαῖνε ἀπὸ τὸ ἀκρατηριὸ οἱ γέροντες στρατιωτικοί, οἱ ἀπομαχοὶ καὶ οἱ φαλαγγίτες.

Ὁ πρόεδρος στενοχωρημένος θυμήθηκε πῶς ὁ στρατηγὸς Τσουρτς ὁ Ἀγγλος φιλέλληνας, ἐτεροχθὼν κι' αὐτὸς εἶχε ζητήσει νὰ μιλήσῃ καὶ φυσικά, κατὰ τὸν αὐτοχθονιστῶν.

—Ὁ κ. Τσουρτς ἔχει τὸν λόγον! φώναξε.

—Γαῖδαροι! ἀκούστηκε μόνον μιὰ κραυγὴ μὲ ξενίζουσα προφορά ἀπὸ τὴν θῆσι τοῦ Τσουρτς.

Κι' ὕστερα ὁ Ἀγγλος φιλέλληνας, χωρίς νὰ προλάβῃ ν' ἀρθρώσῃ δεύτερη λέξι, σωριάστηκε κατὰ χλωμός στὸ κάθισμά του. Ὅλοι τότε ἐτρέψαν κοστά τοῦ μήπως ὁ γέρο στρατηγὸς εἶχε πάθει τίποτε. Εὐτυχῶς ὁμῶς, ἦταν καλὰ κι' ἔτσι τὰ κλαμματα διαδέχθηκαν τὰ γέλια βλὸν τῶν πληρεξουσίων καὶ τοῦ ἀκρατηρίου.

Ὁ Τσουρτς πάντα ἦταν λιγδολγος στὴ ζωὴ του καὶ σ' ὅλα τὸ διάστημα τῆς θητείας του ὡς μέλους τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

Ὅσοσο τὸ ζήτημα γιὰ τοὺς ἐτεροχθόνους εἶχε χαθῇ καὶ οἱ αὐτοχθόνες κέρδιζαν τὸ σκοπὸ τους στὴ ψηφοφορία ποὺ ἀκολούθησε. Λίγο πρὶν ἀρχίσῃ αὕτὴ σημειώθηκε ἓνα ἄλλο κομικὸ ἐπεισόδιο μεταξύ τοῦ Κλωνάρη, σοφοῦ καὶ ἥρεμου ἀνθρώπου, παλλοῦ ὑπουργοῦ καὶ Ἀρεοπαγίτη καὶ τοῦ Ρουμελιώτη πληρεξουσίου Ντερνισιώτη. Ὁ τελευταῖος ἔπιασε τὸν Κλωνάρη νὰ τὸν κυττάξῃ ἐπιμονὰ καὶ εἰρωνικά.

—Τί μὲ κυττάς; τοῦ εἶπε ὁ Ντερνισιώτης. Δὲν εἶμαι δραχμὲς γιὰ νὰ μὲ φας!

—Ὁ Κλωνάρης τότε σηκώθηκε ἡσυχὰ καὶ προχώρησε στὸ βῆμα.

—Παρακαλῶ, εἶπε, ν' ἀκούσετε τὴν ἀκόλουθι ἀφήγησι: Ἐνὰς γραμματοδιδάσκαλος πῆγε συστημένος σὲ κάποιο χωριὸ στὸ σημερινὸ πολιτικὸ παράνομα τῆς περιφέρειας (κοτζάμπας) γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐργασία. Ὁ κοτζάμπας, ἂν καὶ ἀγράμματος, ἐνόησε τὸν ἐαυτὸ του παντογνώστη στὸ χωριὸ.

—Ἐρεῖς γράμματα βρε, ρώτησε τὸ δάσκαλο.

—Ἐρῶ, εἶπε αὐτὰς.

—Λοιπὸν γράψε: Βόδι, σ' αὐτὸ τὸ χαρτί.

Ἐγράψε ὁ δάσκαλος τὴ λέξι «βόδι». Τότε ὁ κοτζάμπας ζωγράφισε κουτσό-στραβὰ ἓνα βόδι σ' ἓνα ἄλλο χαρτί καὶ ὕστερα φώναξε τοὺς χωριάτες τριγύρω του, ποὺ θαύμαζαν τὴ σοφία του.

—Πρὶο ἀπ' τὰ δυὸ εἶνε βόδι, βρε; τοὺς ρώτησε δείχνοντάς τους τὸ γραφτὸ τοῦ δάσκαλου καὶ τὸ ζωγραφιστὸ βόδι του.

—Τὸ δικό σου, ἀφέντη! Τὸ ἄλλο δὲν εἶνε τίποτα!

Ἐτότε ὁ κοτζάμπας γύρισε καὶ εἶπε στὸ φτωχὸ δάσκαλο:

—Φύγε, εἰσὰ ἀγράμματε!

Καὶ ὁ ἀγορητὴς —ἀναμεσα στὰ γέλια τῶν ἀκρατῶν συναδέλφων του— κατέληξε:

—Αὐτὰ τραβοῦμε καὶ μεῖς σήμερα ἀπὸ τοὺς διάφορους Ντερνισιώτες, ποὺ βρίσκονται ἐδῶ πέρα!

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ὁ πελάτης: Μπα! Τί μᾶς λές; Νὰ μὴ τίς δοκιμάσω; Ἐσὺ, ἀγοράζεις γουρὺνι στὸ σακκί!...

Χωρὶς λόγια.

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΠΕΘΕΡΑΣ

— Ἀφοῦ θὰ μένετε ἀπὸ δῶ καὶ πέρα μαζί μας, δ' ἄντρας μου καὶ πεθερὰ σου, θὰ σοῦ δείξῃ τὰ καθήκοντά σου!...

ΣΤΟ ΑΤΕΛΙΕ

— Ἐτοῖ ἀκριβῶς, θὰ σᾶς τὴν κάνω καὶ στὸ πορτραῖτο...

ΟΙ άπειροι σ' όλοι τόν κόσμο θαυμάσται τού Έρρολ Φλύν τόν έχουν συνηθίσει μένι τώρα δυναμικό καί άκατανίκητο, προικισμένο με τόσο γερές γροθίες καί τέτοια εύλυγισία στο σώμα, ώστε θα μπορούσε να τά βάλει καί... με ταύρο άκόμη! Κι όμως, την αϊγλή της μεγάλης σωματικής του δυναμείας ήρθε ξαφνικά να σκιάσει ένα θλιβερό έπεισόδιο. Βρέθηκε ο άνθρωπος, πού ούτε λίγο ούτε πολύ, τόν έδειρε δυο φορές μέχρι τώρα σε διάστημα 6 μηνών! Κι αυτό, όχι στην όδον, αλλά στην πραγματικότητα!

Ίδου τώρα οι λεπτομέρειες του ξυλοδαμού αυτού πού δταν έγινε γνωστός κατέπληξε τούς θαυμαστές τού Έρρολ:

Τα παθήματα ΕΝΟΣ ΣΤΑΡ

Ο δυναμικός Έρρολ Φλύν γρονθοκοπείται δυο φορές

λεύθεροι, αφού προηγουμένως ο ένας υπέβαλε μήνυσι κατά τού άλλου. Στη δική του μήνυσι ο Έρρολ θεωρούσε την επίθεσι του Μάρτιν ως έντελως άδικαιολόγητη καί ζητούσε άποζημίωσι για ψυχική όδυνη 50.000 δολάρια!

Τα πράγματα έμειναν έδω. Περιμένοντας την έκδίκασι τών δυο μηνύσεων, ο Μάρτιν έμεινε στο Νάσσαου καί ο Φλύν με την Πατρίσια έφυγαν για το Λος Άντζελες. Στο μεταξύ είχε γνωστή ο ξυλοδαμός καί άμέσως μόλις έφτασαν, τούς πολιορκήσαν οι δημοσιογράφοι, ζητώντας να μάθουν νεώτερα για το έπεισόδιο, καί πρό πάντων τούς λόγους για τούς όποιους ο Φλύν ήρθε στα χέρια με τόν Μάρτιν.

—Ήρθαμε πράγματι στα χέρια καί ανταλλάξαμε μερικές γροθίες, αλλά δεν με έδειρε διόλου, διευαυτηρήθη σε έντονο ύφος ο Έρρολ Φλύν. Μία γερή γροθιά μου τόν ξάπλωσε στο πάτωμα, αλλά αυτός ξανασηκώθηκε καί σε μία στιγμή πού κύτταξα το σχισμένο σακάκι μου, μου έπετέθη καί με μία γροθιά του μ' έριξε κάτω. Αυτό είναι όλο! Είμαι βέβαιος ότι, αν δεν έτρεχαν μερικοί θαμώνες καί δυο άστυφύλακες να μάς χωρίσουν, θα είχα δώσει ένα καλό μάθημα στον άνθρωπο αυτόν, πού νόμισε ότι μπορούσε να με έξευτελίσι μ' αυτόν τόν τρόπο!...

Πέρασαν 6 μήνες περίπου από τότε καί ο ξυλοδαμός πλησίαζε πιά να ξεχαστή. Ο Έρρολ βρισκόταν τώρα στο Χόλυγουντ καί ο Μάρτιν άγνωστο πού, ίσως άκόμη στο Νάσσαου. Έκ τών υστερών, όμως, άπεδείχθη πως ήταν στη Νέα Υόρκη για δουλειές του. Ποιά κακή τύχη τώρα έφερε καί τόν Έρρολ στη Ν. Υόρκη καί μάλιστα στο ίδιο ξενοδοχείο πού έμενε καί ο Μάρτιν δεν ξέρει κανείς.

Κάποιο βράδυ, λοιπόν, τόν περασμένον Οκτώβριο, ενώ ο Μάρτιν βρισκόταν με παρέα στο μπάρ του ξενοδοχείου, μπήκε εκεί ο Φλύν μόνος του. Μόλις τόν είδε ο πρώτος άφησε τούς φίλους του καί τόν πλησίασε:

—Έσύ είσαι, λοιπόν, πού θα μου έδινες ένα καλό μάθημα με τις γροθίες σου; τόν ρώτησε με ύφος προκλητικό.

Πρίν προφτάσι ο «Ρομπέν τών Δασών» ν' άπαντήσει ο Μάρτιν τόν άρχισε στις γροθίες. Ο Φλύν συνήλθε γρήγορα κι άρχισε κι αυτός να χτυπά. Άλλα το δεύτερο αυτό μάτε δεν κράτησε όσο το πρώτο. Έπενέβησαν άμέσως οι θαμώνες τού μπάρ καί οι δυο αντίπαλοι έφυγαν από διαφορετικές πόρτες καί χωρίς θρυβό, για να μη προκαλέσουν την περιέργεια καί τη συγκέντρωσι κόσμου. Οι δημοσιογράφοι ώστόσο δεν άργησαν να μυριστούν τα γεγονότα καί έσπευσαν να ρωτήσουν τούς ίδιους τούς αντίπαλους.

—Για λόγους πού δεν μπορώ να σας άποκαλύψω τώρα, κάποτε θα σπάσω τα μούτρα αυτού τού κυρίου Έρρολ Φλύν, δήλωσε σοβαρά ο Ντάνκαν Μάκ Μάρτιν. Μη ζητάτε να μάθετε περισσότερα.

—Μ' αυτόν τόν Ντάνκαν Μάκ Μάρτιν δεν θυμάμαι να έχουμε διαφορές οικονομικής ή άλλης φύσεως, δήλωσε με τη σειρά του καί ο Φλύν. Τόν γνωρίζω βέβαια, αλλά δεν ξέρω γιατί θέλει να με δείρη. Άν βαστούν τα κότσια του πάντως άς το κάνει. Τόν περιμένω κι αν ξανάρθη, τού επιουλάσω μία όδυνηρή έκπληξι! Άν δεν μάς χώριζαν ή αν ήμασταν όπουδήποτε άλλου, ίσως να τόν είχα τσακίσει κυριολεκτικά στο έγχο!

Άς περιμένουμε, λοιπόν, κι ένα τρίτο μάτε πυγμαχίας μεταξύ Μάρτιν καί Φλύν χωρίς να ξέρουμε τί είδους διαφορές τούς χωρίζουν. Ίσως τις μάθουμε στον τρίτο γύρο τού γρονθοκοπήματος...

A. ΚΛΑΡΚ

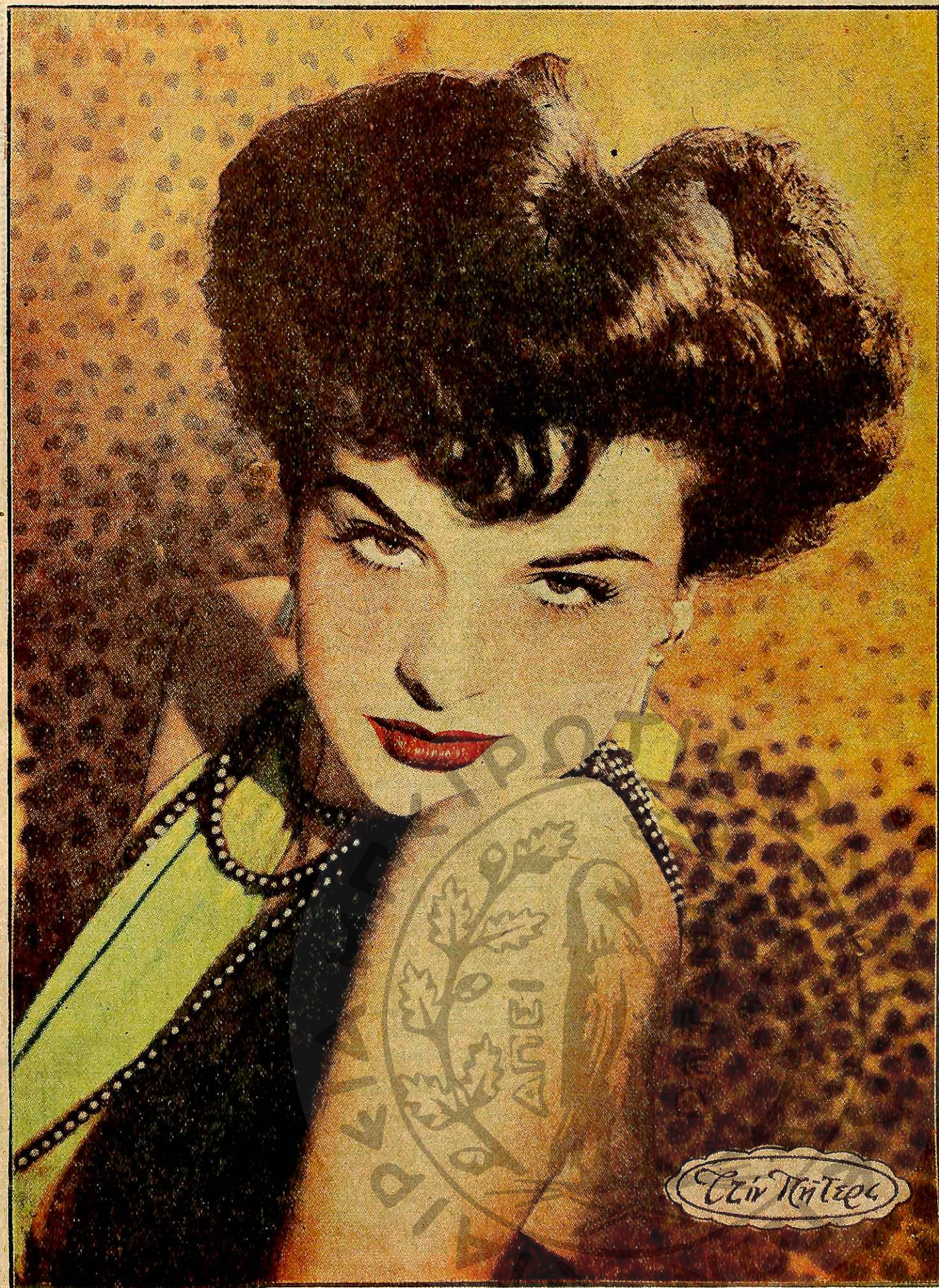

Ο Έρρολ Φλύν

Υστερα από μία πολύμηνο διαμονή στην Εύρώπη, ο Έρρολ, πού είχε σήμερα 50 χρόνων, καί ή τρίτη σύζυγός του, ή Πατρίσια Γουάιμορ μπήκαν στο λιμάνι τού Χερβούργου σ' ένα καράβι της γραμμής καί ξεκίνησαν για την Άμερική. Πέρασαν άπ' τη Ν. Υόρκη καί μετά, από ένα λιμάνι της Καλιφόρνιας, πήραν τη θαλαμηγό τους «Ζάκα» καί ξεκίνησαν για τα νησιά Μπαχάμας τού Ειρηνικού. Όταν έφθασαν στη πόλι Νάσσαου κατέλυσαν στο πιο πολυτελές ξενοδοχείο καί άρχισαν τις κοσμικές εμφανίσεις. Άλλά στο ίδιο αυτό ξενοδοχείο, έμενε από καιρό καί κάποιος Ντάνκαν Μάκ Μάρτιν, ένας νέος 39 ετών, Καναδός ιδιοκτήτης γρυσαρυχείων, πού για άγνωστους μέχρι σήμερα λόγους μισούσε θανάσιμα τόν Έρρολ καί ζητούσε μία ευκαιρία για να τόν έκδικηθή. Άλλοι λένε ότι είχαν διαφορές για κάποια άμορφη κοπέλλα καί άλλοι για κοινούς χρηματικούς λόγους. Πάντως, μόλις ο Μάρτιν έμαθε την άφιξη τού Φλύν, τόν περίμενε ένα βράδυ στο μπάρ τού ξενοδοχείου. Εκεί με μία άσημαντη αϊτία, δημιούργησε ένα μικροεπεισόδιο με τόν Έρρολ καί από λόγο σε λόγο ήρθαν στα χέρια. Ο Φλύν είναι ψηλός καί γεροδεμένος άνδρας, αλλά καί ο Μάκ Μάρτιν δεν πηγαίνει πίσω. Καί οι δύο τους είχαν το ίδιο σχεδόν βάρος, αλλά ο Μάρτιν είχε ύπερ αυτού την ηλικία—ήταν κατά 11 χρόνια νεώτερος, Παρ' όλα αυτά ο καυγάς άναψε καί σε λίγο οι πρώτες γροθίες άρχισαν να πέφτουν. Ένα καλοζυγισμένο δεξιά «κροσσός» τού Έρρολ έστειλε τόν Μάρτιν να ξαπλωθή στο πάτωμα.

Στο μέσον: Ο δημοφιλής «αγός» με την τρίτη σύζυγό του Πατρίσια Γουάιμορ. Κάτω: Ο Ντάνκαν Μάκ Μάρτιν.

Έλιν Χίτλερ

τη, που φορεί και γυαλιά. Είπε πολύ συμπόθητικα:

— Καλώς ωρίσατε, κύριε. Περάστε να το ιδίτε.

Προχωρούσε σ' ένα διάδρομο. Μου άνοιγαν μία πόρτα. Μπαί-
νουμε. Το δωμάτιο είχε αρκετά
ευρύχωρο, έχει έπιπλα σε πα-
ληρο στυλ, ξεφωτισμένα από τα
πολλά χρώματα που λειτουργούν.
Καθάρ. Υπάρχει ένα τραπέζι,
στρωμένο με κεντητό τραπεζο-
μάντηλο, όλα εν τάξει. Το πα-
ρεθύριό βλέπει προς την αυλή.
Κι' αυτό μ' άρεσε, γιατί δεν
δύνατο το θόρυβο του δρόμου.

— Μήπως υπάρχει πιάνο στο
σπίτι; ρωτά.

— Τετοιο πράγμα στο σπίτι
μου; Ποτέ! άπαντα κατηγορημα-
τικά ο γέρος.

— Θέλω και κάτι άλλες πλε-
ροφορίες.

— Ελάτε στο σαλόνι να πά-
ρετε έναν καφέ και να τ'α πούμε!

Η ευγένεια αυτών των ανθρώ-
πων με σκαθώνει. Περνούμε στη
σάλα. Έπιπλα παλιά, καθαρά,
σοβαρά και κάτι ζωγραφικά
ταμπλό έθλιας, αλλά σοβαράς
τέχνης στους τοίχους.

Υπάρ-
χουν κρεμασμένοι και κάποιοι
μακρυνόι συγγενείς με μουστά-
κες, γενειάδες και βλαστούρα
βλεμμάτα. Έκείνο που μου κά-
νει παράξενη εντύπωση, είναι ένα
τριαντάφυλλο ναυάρχου, που βρίσκε-
ται απάνω σε μία έταξερα. Ο
γέρος κυττάζει πού το κυττά-
ζω και μου λύνει την απορία:

— Είπε κάποιου μακαρίτου έ-
ξαδέλφου μου, που ήταν υπο-
ναύαρχος!

Οικογενειακό κειμήλιο. Η κυ-
ρία 'Ελινίκη φέρνει γλυκό και
καφέ. Κι' απάνω στην άρα, χτυ-
πάει η πόρτα. Μπαίνουν δυο
παιδιά, ως δώδεκα και δεκα χρο-
νών, με βιβλία στο χέρι. «Κα-
λοσπέρα παππού», «Καλοσπέρα
γιαγιά», λένε, φιλούν το χέρι
των σεβασμιών προγόνων τους
και στέκονται με σοβαρότητα
απίστευτη για την ηλικία τους.

— Τα εγγονάκια μας! λέει
με χαμόγελο η κυρία 'Ελινίκη.
Ο Γιωργάκης και ο Φιλίππα-
κης!

— Είπε σωστά άγγελουδια! λέει
ο παππούς. 'Η είναι στο
σπίτι, η δεν είναι, ένα και το
αυτό.

— Α! Τους έχουν προσέξει
αυστηρή ανατροφή! προσθέτει
η γιαγιά.

— Και οι γονείς τους; ρωτά.

— Ο μπαμπάς — ο γιος
μας δηλαδή — εργάζεται σε
μία εταιρεία. Η νύφη μας έχει
παει έξω. Είμαστε μια ψυχή
και σοβαρή οικογένεια, κύριε.

— Και το νοίκι;

— Μιάμιση λίρα το μήνα,
έξη μηνιαία μαζευμένα!

— Δεν γίνεται καμιά μείω-
σις;

— Δυστυχώς όχι! Είπαμε
την όριστη τιμή, γιατί τα
παζάρια τα θεωρούμε ανάξια
σοβαρών ανθρώπων.

Κι' αυτό μ' άρεσε.

— Το κλείνω. Άφριο το πρωί
θα σ'ας φέρω τα έξη μηνιαία
και θα κουβαλήσω.

— Όπερ καί εγένετο.

Το βράδυ πηγαίνω νωρίς στο
σπίτι, για να χαρά τ'ην ησυχία
του καινούργιου μου δωματίου
και να ριχτώ στη μελέτη μου.
Άνοιγμα με το κλειδί που μου
δώσε. Καθώς περνάω στο
διάδρομο, από την ανοιχτή πόρ-
τα της τραπεζαρίας, βλέπω την
οικογένεια στρωμένη στο τρα-
πέζι.

— Κύριε Κωστάκη! Περάστε
να πάρετε ένα μεζέ!

— Μερίσι, αλλά είμαι φαγω-
μένος!

— Σ'ας παρακαλούμε, κύριε
Κωστάκη! συνηγορεί η γιαγιά.
'Ενα κρασάκι για το καλορίζι-
κο του δωματίου.

— Αφού το παίρνετε έτσι!
Λαμβάνω την τιμή να γνωρί-
σω και τα δυο άλλα πρόσωπα
της οικογένειας. Τον κύριο Φά-
νη και την κυρία Ρούλα. Εύγε

νικοί και σοβαρότατοι άνθρω-
ποι φαίνονται. Και το φαί είναι
σοβαρό: Βραστό ψάρι. Παίρνω
μεζέ, εύχομαι εις υγείαν και ύ-
ποβάλλω την καληνυχτα μου.

— Έχω να εργασθώ!

Αποσύρμαι με τις καλύτε-
ρες εντυπώσεις.

Μπαίνω στο δωμάτιό μου. Σι-
γη απόλυτη. Άνοιγμα τα βιβλία
μου και τα χαρτιά μου. Εργα-
ζομαι αποδοτικά. Η ώρα έχει
προχωρήσει. Η οικογένεια έχει
μοιραστή στα δικά της δωμα-
τια για ν' αναπαυθ. Ένα δια-
κριτικό χτύπημα στην πόρτα.
Είπε η κυρία 'Ελινίκη:

— Μήπως χρειάζεστε τίποτα;

— Όχι, ευχαριστώ πολύ.

— Αν χρειασθώτε καμιά
φορά, να μη διστάσετε. Χτυπή-
στε την πόρτα μου, στο γωνια-
κό δωμάτιο.

— Ευχαριστώ πολύ.

Τι χρυσόι άνθρωποι!

Καιρός να το χαλώσω κι'
εγώ, ν' απολαύσω τον πρώτο
μου αναπαυτικό και αδιατάρα-
κτο ύπνο. Βάζω τις πυτζάμες
μου, κάνω την προσευχή μου, ευ-
χαριστώ ξανά το Θεό για το
λαχίο που μου στείλει, κλείνω το
διακόπτη — δυστυχώς, δεν είναι
κοντά στο προσκεφάλό μου, λαμ-
πα πορτατίφ δεν υπάρχει — κα-
τευνώνμαι ψηλαφητά προς το
κρεβάτι μου, σηκώνω κουδέρτα
και σεντόνι, ξεπλώνομαι και...

πεταγομαι τρομαγμένος. Τι δια-
βόλου πραγματάκια είν' αυτά
που κόλλησαν στην πλάτη μου;
Τραβάω πάλι στο σκοτάδι ν' α-
ναψω το φώς, σκοτάδι σε μία
καρέκλα, τέλος το ανάβω. Και
ψάχνω. Το κρεβάτι μου είναι
στρωμένο με μία ποσότητα κρι-
θάρη και καλαμποκι. Κάποιος
το σκόρπισε κι' έπειτα ξανα-
φτιάξε το σεντόνι. Τινάζομαι
για να φύγουν τα κριθάρια και
χτυπάω την πόρτα της κυρίας.
Μου ανοίγει:

— Τι τρέχει, παιδί μου;

— Ελάτε εδώ, σ'ας παρα-
καλώ!

Με ακολουθεί.

— Τι είν' αυτά στο κρεβάτι
μου;

— Η κυρία 'Ελινίκη βάζει τα
γέλια:

— Μπα το παλινόπαιδο! λέει.
Δουλείς του Γιωργάκη! Σ'ας έ-
κανε φιάκα!

— Τι είναι η φιάκα;

— Φάρσα, πώς τη λένε; 'Ε-
μείς εδώ τη λέμε «φιάκα». 'Ο-
σο σοβαρό κι' αμύλητο φαίνεται
αυτό το παιδί, τόσο κρυφός δια-
βολάκος είναι! Άλλά, παιδιά
είνε, τι να τους πής;

— Μα εσείς, σεβαστή μου κυ-
ρία 'Ελινίκη, μου είπατε χθες
πώς τα εγγονάκια σας είναι άγ-
γελοῦδια! Και καλά-καλά ούτε
μίλησαν καθόλου!

— Αμ' και μήπως μίλησε, ά-
πόψε; Τ' ακούσατε καθόλου; 'Ε-
τσι, μου ληχτά τις σκαρώνει τις
φιάκες του.

— Όρίστε κατάστασι! Κρι-
θάρη και καλαμποκι! Κόττα εί-
μαι;

— Ακριβώς, τη στιγμή που εί-
πα τη λέξη «κόττα», ακούστη-
καν από το περα δωμάτιο κάτι
κακαρίσματα:

— Κοκοκοκοκοκό... Κοκο-
κοκοκό... Κικιρίκου!...

— Όρίστε, σεβαστή μου κυ-
ρία 'Ελινίκη! Κοροϊδεύουν κιό-
λας!

— Αί... για φιάκα το κάνει!

— Η κυρία 'Ελινίκη μου ξεκα-
λαμποκιάζει το κρεβάτι και ξε-
πλώνομαι.

Αυτή τη φορά, κλειδώνω την
πόρτα και κοιμάμαι. Το πρωί
που ξυπνώ, τα άγγελουδια βρί-
σκονται στην είσοδο, με τα βι-
βλία στο χέρι. Είναι πολύ σο-
βαρά. Μόλις με βλέπουν, λυγι-
ζουν τα γόνατά τους και υπο-
κλινόνται. Λένε να τα στείλω
στο διάβολο, αλλά το αναβάλλω.

— Επιστρέφω ξανά το βράδυ.
Η οικογένεια έχει αποφάσι. Με
παρακαλεί να πάρουμε ένα μικρό
προσάφισμα πονοκέφαλο και

γινώμαι στο δωμάτιό μου. Έ-
ξατάζω το κρεβάτι μου, τις ντου-
λαπες, τα συρτάρια, ευτυχώς
όλα εν τάξει. Λέφτω στη μελέτη
μου. Σαφνικά, ακούω μουσική.

Είπε άκορντεόν. Ναι, κάποιος
παίζει άκορντεόν, μ' έναν τρο-
πο φριχτό και φάλτσο, σαν να
μου ξεσάχνη τ'αυτιά. Και τραγού-
δια πάλι φάλτσο. Και νταβα-
ντούρι μεγάλο. Άνοιγμα και πάω
στο σαλόνι, να ιδώ τι γίνεται.

Ποιος νομίζει, ότι παίζει άκο-
ρντεόν; Η σεβασμία κυρία
'Ελινίκη. Τα δυο παιδιά χο-
ρεύουν σάμπη και οι άλλοι τρα-
γουδάνε. Ούτε πού μου δίνουν
σημασία. Τέλος σταματάνε καμ-
μία φορά.

— Νά, ο κόκορας! λέει ο Γι-
ωργάκης.

— Κοκορίκου! συμπληρώνει ο
Φιλίππακης.

— Σκόστε, παλινόπαιδα, να
ιδούμε τι θέλει ο άνθρωπος! 'Ο-
ρίστε, κύριε Κωστάκη!

— Σ'ας παρακαλώ!... Τι γί-
νεται εδώ μέσα;

— Αναψυχή! λέει ο μπα-
μπάς.

Και η σεβαστή κυρία 'Ελινί-
κη, υπογραμμίζει την πληρο-
φορία με μία φάλτσα συγχωρόδι
στη φασαριόμνια.

— Κύριε Περικλή, πρὸς σ'ας
άπευθύνομαι!

— Όρίστε, παιδί μου!

— Μου είχατε πη πως δεν
υπάρχει πιάνο στο σπίτι!

— Και ποιος σου είπε, ότι
υπάρχει;

— Κι' αυτό εδώ τι είναι; —
και δείχνω το άκορντεόν.

— Μα, παιδί μου, δεν με εί-
χες ρωτήσει για άκορντεόν! Για
πιάνο με ρωτήσεις!

— Κυττα, ρε, το σχλαμά-
ρα! πετάγεται ο Γιωργάκης. Δεν
ξέρει τι είναι το άκορντεόν!

— Έγώ, κύριε Περικλή, νοί-
κισσα το δωμάτιο γιατί είδα τη
φράσι εκείνη «παρα σεβαστά-
τη οικογένεια». Και βλέπω τη
σεβαστή κυρία 'Ελινίκη, να
παίζει άκορντεόν! Πού είναι η
σοβαρότης;

— Για να σ'ας πώ, κύριε Κω-
στάκη! επεμβαίνει η μαμά. Και
ο Μπετόδεν έπαψε πιάνο. Μη-
πως δεν ήταν σοβαρός άνθρω-
πος, κατά τη γνώμη σας;

— Έδώ δεν μιλάμε για Μπε-
τόδεν, κυρία μου. Μιλάμε για
την κυρία 'Ελινίκη!

— Οπωσδήποτε, παιδί μου,
λέει ο κύριος Περικλής, δεν πρέ-
πει ν' ανησυχής. Σοβαροί άν-
θρωποι είμαστε και είπαμε ένα
βράδυ να ξεσκασουμε λιγάκι.

— Έγκλημα είναι η αναψυχή;

— Έτσι πού θέτετε το ζήτη-
μα... ζητά συγγνώμη!

— Αποσύρθηκα. Σε μία ώρα το
γλέντι κόττασε. Κοιμήθηκα ύπνο
ταραγμένο.

Το άλλο βράδυ, είδα την οι-
κογένεια πάλι στο τραπέζι. Δεν
καταδέχτηκα να την καλοσπερί-
σω. Κλείστηκα στην κάμαρά
μου. Σε λίγο, χτυπήματα στην
πόρτα. Ήταν ο παππούς:

— Παιδί μου, μου είπε, σου
όφειλω μερικές εξηγήσεις. 'Ε-
χτες σ' ένοχηλα. Λοιπόν, σου
ζητούμε συγγνώμη. Και σε πα-
ρακαλούμε νάρης μέσα να πε-
ράσουμε καμιά ώριστα ψυχά.

— Κύριε Περικλή, έχω με-
λέτη!

— Ας την για λίγο, παιδί
μου. Είναι άπαιτησις της οικο-
γένειας. Πρέπει να άρρωμεν την
παρεξηγήσιν.

— Υποχώρησα. Πραγματικά, η
οικογένεια ήταν σωτηρία, σοβα-
ρή, συνοφρυωμένη. Δείγμα πως
αναγνώριζε την ένοχη της. 'Α-
κόμα και τα πιστορίκια καθόν-
τουσαν σαν φραγκοπαναγιές.

Μίλησα για διάφορα θέματα,
με μία σοβαρότητα που μ' εν-
θουσίαζε.

— Έκεί πού κουδινιζάμε, ε
σεβαστός κύριος Περικλής, άπο-
σύρθηκα. 'Ο κύριος Φάνης — ο
μπαμπάς — ρώτησε τη γνώμη
μου για τους διεθνείς ναυτικούς
έξοπλισμούς. Παιά είναι α άπο-

φι μου γχετικά με τα θωρηκτά
και τ' αεροπλανοφόρα;

— Είπα την άποψή μου.

— Έμεις, βέβαια, δεν μπο-
ρούμε ναχουμε υπεύθυνα γνώμη,
είπε ο κύριος Φάνης.

— Αί, όσο νάνε...

— Θαπρεπε να μ'ας διαφωτί-
ση κάποιος ειδικός. Ένας ναυ-
τικός, παραδείγματος χάριν...

— Ναι! Αυτός θα μπορούσε
να ξέρη καλύτερα, συμφώνησα.

Και τη στιγμή εκείνη, παρω-
σιάστηκε ο σεβαστός κύριος Πε-
κλής. Φορούσε στο κεφάλι του
το τριαντάφυλλο που είχα ιδή στην
πρώτη μου επίσκεψη. Είχε βάλει
το δεξί του χέρι στο άνοιγμα
του σασακιού, κατά το υπόδει-
γμα του Μεγάλου Ναπολέοντος.

Πήρε πόζα και δήλωσε:

— Ναύαρχος Τρικυρίας!

— Κύριε ναύαρχε, ρώτησε με
τυπικότητα ο Φάνης, ποία είναι
η γνώμη σας περί των θαλασ-
σίων ζητημάτων;

— Θα σ'ας την έκθεσω άμέ-
σως! απάντησε ο γέρος κι' άρ-
χισε να τραγουδά:

«Θάλασσα λεβεντοπιχτήρα
θάλασσα φαρμακερή!...

Μπήκαν στο τραγούδι όλοι.

— Αμέσως σηκώθηκαν κι' έστησαν
το χορό όλοι, εκτός από τα πι-
στορίκια που έφυγαν. Βρέθηκα
σε πολύ δύσκολη θέση. Τι να κά-
νω; Μ' άρπαξαν κι' έμεινα με
χέρεσιν.

— Να ζήση ο ναύαρχος! φώ-
ναζαν.

Είδα κι' έπαθα, ως πού να
τους ξεφύγω. Τράβηξα αγανα-
κτισμένος στο δωμάτιό μου. 'Α-
νοίγω την πόρτα, μπαίνω, κάνω
να την κλείσω, και γίνομαι μου-
σκεμα. Ένα τενεκεδάκι με νερό
ήταν έτσι βαλμένο απάνω, ώστε
με το κλείσιμο της πόρτας, ά-
δειασε όλο απάνω μου.

— Βοήθεια! φώναξα στην τα-
ραχή μου.

— Τον πήραν τα κύματα! ά-
κουσα μία φωνάρα από μέσα.

— Δική μου φιάκα! φώναξε
ο Γιωργάκης.

— Οχυρώθηκα στην κάμαρά μου
κι' έμεινα ξαγρυπνος.

Το πρωί κάλεσα το ναύαρχο.

— Κύριε Περικλή, το δωμα-
τιο τ' άδειάζω.

— Γιατί, παιδί μου; Έχεις
κανένα παράπονο;

— Κοροϊδεύεις τώρα; Αυτή
είνε η σοβαρωτάτη οικογένεια,
που δημοσιεύετε;

— Γιατί, κύριε Κωστάκη
μου; Έπειδή είμαστε σοβαροί
άνθρωποι, δεν μπορούμε να κά-
νουμε και κανένα άστειο;

— Νά κάνετε όσα θέλετε.
'Αλλά εγώ φεύγω. Λοιπόν. Σ'ας
έδωσα έννεα λίρες. Κρατήστε τη
μιά για τις περιποιήσεις που
μου κάνατε και δώστε μου τις
άλλες όχτώ.

— Τι λες, παιδί μου; Κι' εγώ
σε είχα για σοβαρό άνθρωπο.

— Δίνεται τίσιω η προκαταβολή;

— Αφού δεν θα μείνω;

— Νά μείνεις! Έμεις σε θέ-
λούμε, γιατί σε συμπαθήσαμε
κιόλας! Άλλά, αν προτιμάς να
φύγης, δεν σε κρατάμε. Τις ό-
χτώ λίρες όμως, θα τις κρατή-
σουμε!

— Θα πάω δικαστικώς.

— Και δεν πάς;

Τα μάζεψα αθήμερόν για το
ξενοδοχείο. Στη γωνία, ένας
γείτονας με σταμάτησε:

— Φεύγετε κιόλας;

— Μα είναι να μείνη κανείς
σ' αυτό το σπίτι;

— Πραγματικά! Παραπάνω
από τρεις μέρες, κανένας ένοι-
κιστής δεν φτουράει. Έχουν
ώραιο σύστημα εκεί μέσα. Τιμ-
πάνε την προκαταβολή και μα-
ζεύουν καμιά είκοσαριά λίρες
το μήνα. Μακάρι κι' άλλοι να
μπορούσαν να κάνουν το ίδιο...

Την άλλη μέρα, είδα πάλι την
άγγελία τους στις εφημερίδες:

«Ενοικιάζεται δωμάτιον παρά
σοβαρωτάτη οικογένεια». Τα
κτίλη!

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

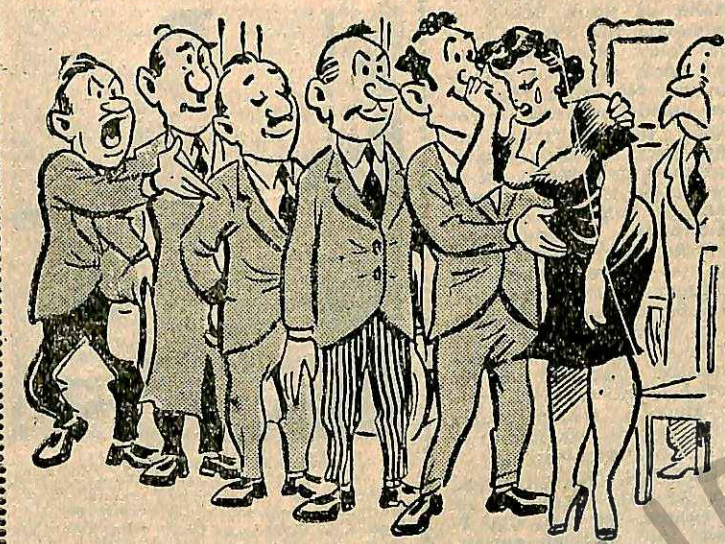
Χήρες...

του Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Το καλό που σου θέλω, κύττα να βρής καμιά άλλη!
Είμαι ο τρίτος, μέσα σε δυο χρόνια, πούχω γίνει χήρα!

— Τη φουκαριάρα ρε Φωκίων! Είναι αδύνατο να
τ'ον ξεχάσει!

— Άντε, ρε Νικολάκη! Τέλειωσε καμιά φορά την
σαρηγορία. Κι' έμεις φίλοι του μακαρίτη είμαστε!

— Τη μία φωτογραφία την είχε βγάλει, ο μακαρίτης,
λίγο μετά τον γάμο μας και την άλλη τώρα τελευταία!

— Τι λες, κένο Εύκραζε μου. Σκαρφαύω.

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΣΚΗΝΗ 1η

A cartoon illustration showing a woman in a red top and black skirt running away from a man in a suit who is lying on the floor. The man is holding a briefcase and has a pencil in his mouth. A small table with a mirror and a pencil is in the foreground.

Μαριάνθη, όπως, άλλωστε, και όλες οι άλλες θελήσεις της. Καταρτώνεται τα αρωματικά σαπούνια, το καλό βούτυρο κλπ. κλπ.).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

(Και πάλι στην τραπεζαρία, αλλά μεσημέρι. Ή Άγλαϊα, ανασκουμπωμένη, στρώνει το τραπέζι, υπό την επίβλεψη και καθοδήγηση της μαμάς της. Ο Ντινούλης κάθεται μουδιασμένος σε μια καρέκλα. Μπαίνει ο Φρίξος, κρατώντας δύο πακετάκια).

ΦΡΙΞΟΣ (βιαστικά και λαχανιασμένα):
Γεια σας! Άγλαϊα, βάλε, σε παρακαλώ, ένα σερβιτόρο ακόμα, γιατί έχω καλέσει τον πρωταγόνα μου σε φάμε μαζί. Πήρα, μάλιστα, και λίγο αυγόταραχο, που έφω, ότι του άρεσε, για να τον καλοπιάσω.

ΜΑΡΙΑΝΘΗ (έξαλλη): Τι; Αυγόταραχο; Μα δε νοιάζει, λοιπόν, τι θα πει οικονομία; Οί-κο-νο-μιά; Και καλέεις κι' ένα χαρμόσαλο, για να τον τραπεζώσης; Δεν σε φτάνουν δηλαδή τόσα σάματα που έχεις να ταΐσεις; Θα του τηλεφωνήσω να μην τσακιστή να κοιτάση! (Φευγει προς το χάλι).

ΦΡΙΞΟΣ (έξω φρενών): Στασού! (Την ακολουθεί. Βγαίνουν στο χάλι, όπου ακούγεται θόρυβος μετακινούμενων επίπλων κι' αμέσως έπειτα ένας πυροβολισμός).

ΝΤΙΝΟΥΛΗΣ (έντρομος): Μαμάκα μου! (Σαρώνει στην άγκυλα της. Μπαίνει ο Φρίξος, κρατώντας στο δεξί του χέρι ένα πιστόλι).

ΑΓΛΑΪΑ (συντετριμμένη): Για το Θεό,

Г. ГИАН.—

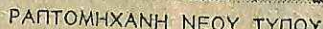
9) Οι γυναίκες πρέπει να εφοδιάζονται με υγιεινά και ποιοτικά προϊόντα απορροστικού υλικού, να αποφεύγουν την κακοσμία. Όταν δεν είναι δυνατόν να κάνουν καθημερινά μπάνιο, τουλάχιστο να κάνουν τοπική καθαριότητα.

4) Βάζετε στις μασχαλές σας ένα προϊόν κατά της κακοσμίας του ιδρώ-

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγούμενης σελίδος)

Ποτόση, ἡ ὕδα περιούσε καὶ ἡ ἀναιτίας
τῆς γέφυρας ἀρούσε ἀκούη. Ὁ Μιχαήλ
Μυριάδης, ποὺ εἶχεν ὑπεύθυν θέσι σὲ
τὴν αὐτὴν ἐπιχείρησι, ὄρχισε ν' ἀγωνιά,
ὅταν δὲν ἤξερε τὴ συνέβαση ἐκεί κατ' ὡ.
Ἡ ἀγορία βίως ὀφειλόταν σὸν ὅτι τὸ σπῆ-
λάν των σιδερένιων στύλων ποὺ συγκρατοῦ-
ν τὴν γέφυρα, δὲν ἔχιν ὅπως τὸς εἶχεν
ἀποφορτίσει στὴν ἀρχή. Ἐπρεπε, λοιπόν,
ἀναπορροισιόσω τὴν συσκευασία τῆς ἐκ-
κτικτῆς πλαστικῆς ὕλης, σύμφωνα μὲ τὸ
ἄλμα τὸς, γιὰτὶ, διαφορετικῶς, ἡ κατα-

Πάντως ἡ ἐπιχείρησις εἶχε τελειώσει ὅπως
ἔπρεπε. Ὁ στρατηγὸς Ζέρβας ἔδωσε τὸ

Δεν πρόκειται για κανένα πολυβόλο
 αλλά για μία πρωτότυπη οπτινομησική
 του νεορίου που θα προσφέρει πολύτιμες
 πληροφορίες στις νοικοκυρές. Με τη υπα-
 νή αυτή μπορεί να νοικοκυρά να σώσει
 τα παρατετασμάτα, να κοιμηθεί να σώσει
 των παρασθάνων νοηρίων να τα βγάλει α-
 πο το θύρι του.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ἰωάννην βαρελὰν Γαβὴλ Καστορινὰ καὶ
 Σεβαστὸν Μπριανὸν Ἐνταβὰ· Δυστυχῶς δὲν
 εἶναι δυνατόν ν' αὐθεντοῦν τὸν «Κα-
 τασκόπου» τὰρα τὸν ἄλλο τὸν «Λαλῶν-
 τιν». Πάντως εἰς τὴν ποικιλίαν τῶν δι-
 ορισμῶν ἐκείνων ὁ Σ. Κ. οὐ φανερὸν
 ἀντιπαρα-· Ἐξαιρὸν τὸ νόημα αὐτὸ τὸ δι-
 ούμενον καὶ εἰς ἐννοιαστὸν. Μοῦ κίνησεν τὸ-
 ποῦν πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον· ὅστε βαρύνεσθαι τὸ
 ὅτι αὐτὸς ἀπολύτως σὺντὸς· Ἐτοίμα τὰ ποῦμα αὐ-
 τὸν κατὰ ὡρὰν μετὰ τὸ φακέλλο καὶ μετὰ τὸν κ.
 Κ. Πάντως εἶναι ὑπονοούμενον ἀπέναντι π.σ.ε.
 Γ. Β. Ι.

για τοῦ κόσμου τὸ χατήρι κοπιάζει καὶ παρὰ
καὶ τὸν Ἅγιο Θωμᾶ
μὲ ἀντλίες ἐξοπλίζει.

Μα τα πρώτα τάχει πάλι να γίνουν. μοναχός θα τὰ καπνίσω. μοναχός θα τὰ γλεντήσω
μοναχός θα τὰ καπνίσω. ο φτωχός —μὰ τὸ Θεό!—
προσπαθώντας νὰ ξεχάσῃ ο φτωχός —μὰ τὸ Θεό!—
πὼς τὸ Λαϊκό τὸ κορμὰ ἔβρισκε χωρίς... Λαοί!
Καὶ τὰ δεύτερα —τὰ φεαία— τοῦ χρειάζονται πολὺ
γιὰ τὸν ἕτερο τὸν... μὲν πᾶν μερὰ στὴ Βουλὴ.
Μὲ αὐτὰ τὸν καλοπιάνει κάθε μερὰ, ἐπειδὴ
κινδυνεύει νὰ τοῦ πάρῃ ο Παπάγος τὸν Χαμόδ!

καὶ φωνάζει ἐνῶ πεινά καὶ λίπος εἶναι
καὶ τὸ φάσμα τοῦ θάνατου γύρω διαρκῶς πλανᾶται.
— «Μεταξύ σας φαγωθήτε,
— καὶ ἐμένα... μὴ μὲ φάτε!...»

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Σκίτσα της Εποχής

Είδυμο έννοταντο

Τα σημερινά κορίτσια—βελανιδιού πολλοί—είναι έξυπνα, κ' όταν δεν θέλουν, δύσκολα πέφτουν στις παγίδες. Νέος συμπολίτης και έξυπνος, που υποστηρίζει με φανατισμό την άποψή αυτή, προσθέτει προς ενίσχυση ένα πρόσφατο δικό του περιστατικό:

Είχε ανέβει πρό ημερών επάνω στην 'Ακρόπολη κ' έκανε βόλτες, όταν είδε μια κοπέλλα μόνη, που κυττούσε προς τα κάτω, στον απόκρημνο βρά-

χο. Ζυγώνει, παίρνει ύψος όσο μπορούσε απειλημένο κ' ύστερα στρέφεται στην κοπέλλα:

—'Αλλοίμονο, δεσποινίς! Εί-
ναι τομερό να πόνε κανένας
από δω πάνω!

—'Η κοπέλλα τόν κυττά:

—Γιατί; Σκέπτεσθε να πέ-
τετε;

—'Αλλοίμονο, δεσποινίς! Εί-
μαι απειλημένος από έναν ά-
τυχο έρωτα. 'Αν μπορούσε να
βρεθί καμιά καλή ψυχή, να
με βοηθήσει...

Και η κοπέλλα που αντι-
λαμβάνεται τις πραγματικές
τους διαθέσεις:

—Ευχαρίστας, κύριε, να
σας βοηθήσω εγώ. Κλείστε τα
μάτια σας, να σας δώσω υιά
σπρωδιά...

Κόκκαλο ο έξυπνος.

★

Νεαρός ποιητής πηγαίνει
στην αγορά για να κωνήσει κ'
άφου ζητά δυο ρέγγες βλέπει
κατάπληκτος να τις τυλίγουν
μέσα... στα ποιήματά του. 'Α-
ναμωκοκκινίζει άμέσως κ' έ-
ξαλλος απευθύνεται στον υπα-
κάλη:

—Αυτό είναι αίσχος! Είναι
υτροπή! Τυλίγετε τις ρέγγες

μέσα σ' ένα τυπογραφικό φύλ-
λο της ποιητικής μου συλλο-
γής; Πού τὸ βρήκατε αυτό το
χαρτί;

Ο υπακάλης εξηγεί ότι εί-
ναι τελείως ανεύθυνος για την
ταπεινή τύχη των ποιημάτων
του και προσθέτει ότι αγορά-

σε το χαρτί με την όκα απ' τον έκδοτη. Τρέχει στον έκδο-
τη ο ποιητής και ζητά τον λό-
γο εν άναγκάσει, προβάλ-
λοντας τις δυο ρέγγες που ά-
ναπαύονται εν ειρήνη μέσα στα
ποιήματά του:

—Βλέπετε, κύριε;
—Βλέπω!

—Πώς γίνεται αυτό;
—Ο έκδοτης με το ήρεμο και
πρακτικό ύφος του έμπερου:

—Τι νά σου κάνω, φίλε μου;
Ούτε μισό βιβλίο δεν πουλή-
θηκε απ' τα ποιήματά σου.

Γι' αυτό τα δώσαμε με την
όκα.

Θηρίο ο ποιητής:

—Μά είναι τομερό! Να τυ-
λίγουν ρέγγες στα ποιήματά!

Κι' ο έκδοτης, πάντα ήρε-
μος:

—Στην εποχή μας, φίλε
μου, οι μόνες αναγνωστικές
των ποιημάτων, που μας έμει-
ναν είναι οι ρέγγες! Να κάνε-
τε το σταυρό σας και να λέτε:
Δόξα σοι ο Θεός!

★

Πολλοί 'Αμερικανοί που έπι-
σκέπτονται για πρώτη φορά
την 'Αθήνα, έχουν την εντύπω-
ση ότι τα πάντα έχουν γίνει
με το Σχέδιο Μάρσαλ. Είναι
γνωστή η ερώτηση ενός από
αυτούς στον 'Ελληνα που τον
συνόδευε, καθώς περνούσαν
την λεωφόρο Συγγρού:

—Αυτός ο δρόμος, βέβαια,
έγινε με χρήματα του Σχε-
δίου Μάρσαλ;

Ο 'Ελληνας προφανώς για
να μη κακοκοιδή τον 'Αμερι-
κανό απάντησε:

—Και βέβαια!

Φτάνουν στο Στάδιο κ' ο
'Αμερικανός άφου έβριζε μια
ματιά, ρωτά πάλι:

—Κι' αυτό το Στάδιο; Με
χρήματα του Σχεδίου Μάρσαλ
θα έγινε ασφαλώς!

—Νομίζω, απαντά διστα-
κτικά ο 'Ελληνας.

—'Ανεβαίνουν, ύστερα, στην
'Ακρόπολη. Έκει ο 'Αμερικα-
νός καθώς κυττά τον Παρθενώ-
να έτοιμάζεται να ρωτήσει κά-
τι αλλά τον προλαβαίνει ο Ρω-
μικός:

—Με συγχωρήτε, αλλά ο
Παρθενών δεν έγινε με χρήμα-
τα του Σχεδίου Μάρσαλ.

Κι' ο 'Αμερικανός με το
πρακτικό του πνεύμα:

—Το ξέρω. 'Αλλά θα υπο-
ρούσε θαυμάσια ν' ανοικοδομη-
θί από το Σχέδιο Μάρσαλ.

Δεν είναι κρίμα να τόν έχετε
σ' αυτό το χάλι; Αυτός άλ-
λωστε είναι ο σκοπός του Σχε-
δίου Μάρσαλ: 'Η ανοικοδόμη-
σις!

Και ο Ρωμικός βρήκε πολύ
σωστή την σκέψη του 'Αμερι-
κάνου. Γιατί να μη πάρουν βο-
ήθεια απ' το Σχέδιο Μάρσαλ
δ... 'Ικνίνος και ο Φειδας:

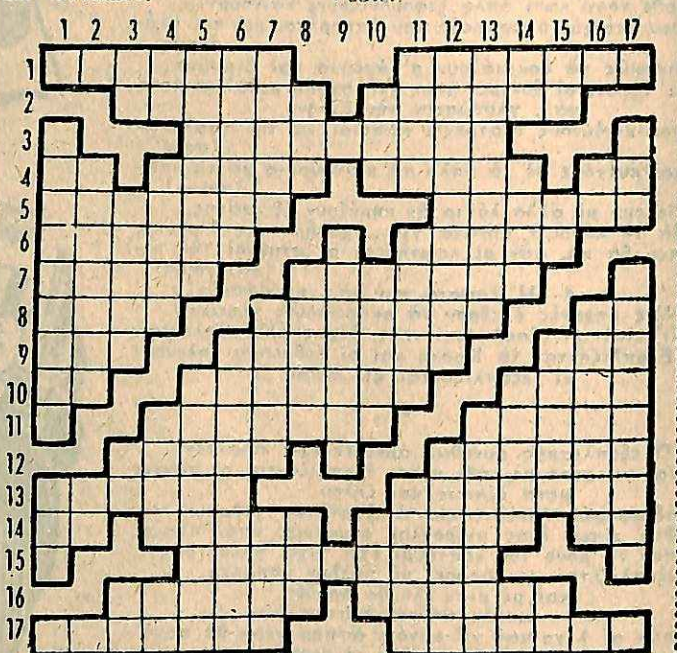
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 355

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Παρέννη πληροφόριες. — Χοντρά σανίδια.
- 2) Δίνει το σήμα της έκκι-
νίσιας. — Το άγγουσι στην κα-
θαρεύουσα.
- 3) Πλοίο με τοαγικό τέλος.
- 4) Φωνήν και σύμφωνο συν-
γόμενα στο αλφάβητο. — Πυθ-
ιην. — Παραφώνησις. — Αοιθ-
ιός (όπτικώς).

- στην πάλη, κοινός: «πράσιμο της
μέσης».
- 8) Προσωπική άυτανυμία
(πληθ.). — Λιγάκι (έπιοσ.). —
Κίσησις ύνασθ.
- 9) 'Απ' όλουσ ποθητή (γεν.).
- 10) Κομψότης. — 'Ελληνικό
λιάνι. — Τύπια του σταυτού
μας.
- 11) "Ηως του Ντίσνεϋ. —
Μπανιάτικός (άον.). — Συλλα-
βάνει.

- 5) 'Ο τι τελειότερον (μεταφ.).
— 'Αντικόν τ'ε μιά έπονη (ούδ.).
- 6) Δεν άσθάνει λέξι. — Μέ-
ρος του σπιτιού.
- 7) Θεός των Ρωμαίων. — Βι-
δακό πλοίο.
- 8) Σπαρδίζιο. — 'Ονομα πολ-
λών βασιλέων της Γαλλίας. —
Χασακτοίζουν έκλεκτή ποιότητα.
- 9) Πόλις της Μ. 'Ασίας.
— Έκμεταλεύτης. — Παράγγελισ.
- 10) Λεπτό νημάτιο. — 'Αθη-
ναϊκή συνοικία. — Ζεσταίνει -ic
νοπούλες.
- 11) 'Ανδοικό δνομα. — 'Αρ-
αώστεια των Ιπποειδών.
- 12) 'Αλλοίμονο αν πονέση. —
Κατηγόρια λιπασμάτων.
- 13) 'Ηωσις του Σαίξπηρ.
— Από ύσασια (πληθ.).

- 12) 'Απληστος. — 'Αλητά-
παίδι.
- 13) Δεν θεραπεύεται εύκολα. —
Κάθε υνία.
- 14) Είνε πάντοτε βανένα. —
'Εσναλίο των ευλουσών, κοινός
ματικίτι. — Κάτοικος ελληνικού
νησιού (θηλ.). — Δυο σύμφωνα
που ποσφύρουν άσνηματίουν
γαλλική πόλη.
- 15) Συνεγόμενα στο αλφάβητο.
— Λουλούδια. — 'Επίσημα που
σημαίνει επανάληψη. — Δυο δυοία
φωνήεντα.
- 16) 'Αγγλικά σημαίνει «έν-
τός». — 'Ανίκη στο περιβάλλον
του Βασιλέως.
- 17) Χλόη. — 'Υποκοιτής (με-
ταφ.).

Γ. Ν. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η λύσις του 354ου
στη σελ. 62

Η έγκυμοσύνη και η πο-
λιόμενίτις

- 1) 'Ανογνωσίσις δικαίου αήτι-
ματος. — Γάλλος συνγραφέας.
- 2) Την προέγνεψε ο Δάντης.
— Νότα.
- 3) Τελικός σύνδεσμος. — 'Ε-
λαχίστη προσπάθεια ύνασθ. — 'Ευ-
φαντικό υμίοιο (άον.). — 100 τι μ.
- 4) Πρόθεσις υποστάσ. σε δασυ-
νημένη λέξι. — Μικρό άλογο. —
Νερό που δεν πιίνεται. — 'Ερω-
τησιατικόν.
- 5) 'Αροάστεια που πολλαυβά-
νεται με είδικόν όσο. — Πανέ-
σις.
- 6) Πάθησις των αιδών. —
Μέρος του τουφεκιού (καθ.).
- 7) Κατηνορηματικός. — Λι-
μάνι της Β. Γαλλίας. — 'Όσο.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) 'Ανογνωσίσις δικαίου αήτι-
ματος. — Γάλλος συνγραφέας.
- 2) Την προέγνεψε ο Δάντης.
— Νότα.
- 3) Τελικός σύνδεσμος. — 'Ε-
λαχίστη προσπάθεια ύνασθ. — 'Ευ-
φαντικό υμίοιο (άον.). — 100 τι μ.
- 4) Πρόθεσις υποστάσ. σε δασυ-
νημένη λέξι. — Μικρό άλογο. —
Νερό που δεν πιίνεται. — 'Ερω-
τησιατικόν.
- 5) 'Αροάστεια που πολλαυβά-
νεται με είδικόν όσο. — Πανέ-
σις.
- 6) Πάθησις των αιδών. —
Μέρος του τουφεκιού (καθ.).
- 7) Κατηνορηματικός. — Λι-
μάνι της Β. Γαλλίας. — 'Όσο.

Η λύσις του 354ου
στη σελ. 62

Η έγκυμοσύνη και η πο-
λιόμενίτις

Η λύσις του 354ου
στη σελ. 62

Η έγκυμοσύνη και η πο-
λιόμενίτις

Η λύσις του 354ου
στη σελ. 62

Η έγκυμοσύνη και η πο-
λιόμενίτις

Η λύσις του 354ου
στη σελ. 62

Η έγκυμοσύνη και η πο-
λιόμενίτις

Η λύσις του 354ου
στη σελ. 62

Η έγκυμοσύνη και η πο-
λιόμενίτις

Η λύσις του 354ου
στη σελ. 62

Η έγκυμοσύνη και η πο-
λιόμενίτις

Η λύσις του 354ου
στη σελ. 62

ΜΙΑ πολύ περίεργη δημοσιογραφική μονομαχία με
άφορη κάποια θεατρική κριτική που έγινε την
Κυβέλη, συνέδη παλαιότερα μεταξύ του έπιφανούς δη-
μοσιογράφου και θεατρικού
συγγραφέα, ακαδημαϊκού Σπ.
Μελά και του άείμνηστου δη-
μοσιογράφου και άλλοτε βου-
λευτή 'Αθηνών Γ. Βραχνηού,
που έργαζόταν τότε, ως αρχι-
συντάκτης στον «'Ελεύθερο
Τύπο».

Ο Βραχνηός διάβασε την
κριτική του Σπύρου Μελά,
θύμωσε πολύ και του έγραψε
ένα γράμμα λέγοντας ότι: «δ-
ταν υπάρχουν δημοσιογράφοι,
που υποστηρίζουν τις πλύ-
στρες, τί περιμένεις...»

Ποιές έννοους ο Βραχνηός πλύστρες δεν εξακριβώ-
θηκε, πάντως όμως βεβαιώθηκε ότι δεν επρόκειτο για

Κατά την άφήγησι όμως του Τσαγ-
καράκη, ενός απ' τους μάρτυρες της
μονομαχίας, φαίνεται πως η αίτια που
προκάλεσε τη μονομαχία δεν ήταν ά-
σχετη με δυο θεατρικά έργα, που το
ένα ανήκε στο Μελά και τ' άλλο στο
Βραχνηό. Ο Μελάς ανακάλυψε στενή
ομοιότητα και συγγένεια του δευτε-
ρου έργου προς το πρώτο. 'Αλλά και
ο Βραχνηός υποστήριξε ότι ο υπαινι-
γμός αυτός γινόταν από πρόθε-
σι του Μελά να τον προσβάλει.

Έδω, τώρα, ανοίγοντας μια
παρένθεση, πρέπει ν' αναφέρω με
ένα περίεργο περιστατικό που
συνέβηκε τις μέρες της μονομα-
χίας στο σπίτι της Κυβέλης, όπου έ-
σύχναζαν μετά το θέατρο, διάφοροι φί-
λοι της οικογένειας, θεατρικοί συγγρα-
φείς, λόγιοι, καλλιτέχνες κ. ά.

Μια απ' τις βραδυές αυτές στη φι-
λική συντροφιά βρισκόταν ο Βραχνηός
και η χαριτωμένη κυρία Π., που σ' αυτήν
στρεφόνταν τότε κάποιο αίσθηματάκι του
Βραχνηού.

Η Κυβέλη, άφηγήθηκε, μεταξύ των άλ-
λων, τη μονομαχία Ντωντέ—Μπερνστάιν, που
είχε ως άφορη τὸ βρισίμο του δευτερου απ'
πρώτο απ' την έφημερίδα «'Αξιών Φραν-
σάρ» με τις φράσεις «δειλός, παληοεβραϊός»
Την ώρα της μονομαχίας, ενώ ο Ντωντέ πυ-
ροδόλησε, ο Μπερνστάιν πέταξε το πιστόλι
είναι δειλοί οι παληοεβραϊοί».

Την άλλη μέρα, οι ώραιότερες Παρισινές
κυρίες έπήγαν και... φίλησαν τον Μπερνστάιν.

Δυο μέρες μετά την άφήγησι αυτή, κατά διαβολική
σύμπτωση, προεκήρυξε η μονομαχία Μελά—Βραχνηού.
Και θα δοίμε παρακάτω ποιά σχέση έχει η άφήγησι της
Κυβέλης για τη μονομαχία Ντωντέ—Μπερνστάιν με τη
μονομαχία που άφηγούμεθα.

Προηγήθηκε λοιπόν η ανταλλαγή μαρτύρων ύστερ' ά-
πό το γράμμα του Βραχνηού. Ο Μελάς μάλιστα, όταν
διάβασε το γράμμα, είπε:

—'Οχ αδελφέ... μονομαχίες θαχουμε τώρα... 'Εχει
ζορεί για φάσαρες ο Βραχνηός...

Επεισθηκε όμως και ώρισε και ο Μελάς τους μάρ-
τυρές του και ακολουθήσε η συζήτησι για τη συντάξι
του πρωτοκόλλου.

Αποφασίστηκε να γίνει η μονομαχία με ραβδωτά πι-
στόλια από άπτόστασι 20 βημάτων με ανταλλαγή δυο
βολών και σκόπευσι 30 δευτερολέπτων.

Τάπος μονομαχίας ώρίστηκε η τοποθεσία «Προφήτης
'Ηλίας» προς την Καισαριανή.

Την ώρισμένη ώρα έφτασαν πάνω σ' άμάξια οι αντί-
παλοι με τους μάρτυρες και δυο γιατρούς. 'Αφού κα-
ταμετρήθηκε η απόστασι και γεμίστηκαν τα πιστόλια,
επρόκειτο να δοθί το παράγγελμα «έτοιμοι κύριοι...»
όταν ο Βραχνηός έδωσε απ' τη τσέπη του ένα χαρτάκι
και κάτι έγραψε.

Όλοι έκαναν την υπόθεσι ότι έγραψε τις τελευταίες

του θελήσεις. 'Αλλά κατόπιν εξακριβώθηκε τὸ πραγμα-
τικό περιχόμενο που ήταν τὸ εξής:

«'Επειδή θεωρώ τὸν κ. Μελά χρήσιμο διά τὰ ελλη-
νικά γράμματα, δηλώ διά τὸ
παρόντος ότι δεν θά πυροδο-
λήσω έναντίον του...»

Κι' άφου έγραψε τὴ σημείω-
σις αυτή ο Βραχνηός, κάλε-
σε τὸ μάρτυρα τὸ Μελά
Τσαγκαράκη και τὸν παρα-
κάλεσε νὰ τὴ γνωστοποιήσῃ
στὸ Μελά μετά τὴ μονομα-
χία.

Ο Τσαγκαράκης, όμως, ά-
φου διάβασε τὴ σημείωσις,
πλησίασε τὸ Μελά και παρα-
βίσε τὴν έμπιστευτικὴ πα-
ράκλησι τὸ Βραχνηού, για-
νά...

τί δεν ήθελε, καθώς φαίνεται, νὰ χυθί δημοσιογραφικό
αίμα, λέγοντάς του:

—Πρόσχε, Σπύρο, αν δὴς τὸ Βραχνηό νὰ πυροδο-
λή στὸν αέρα, μὴ πυροδολήσῃς και σὺ.

Ο Μελάς δὲν άπάντησε. 'Η κρίσιμη
στιγμὴ έφτασε. 'Η συγκίνησι όλων έ-
κορυφώθηκε. Καί τὸ παράγγελμα δό-
θηκε.

Ο Μελάς πυροδόλησε στὸ ψαχνό.
Ο Βραχνηός όμως, έκανε μεταβολή
και πυροδόλησε στὸν αέρα!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ο Μελάς θυμωμέ-
νος εἶπε:

—Τί ρεζιλίκια εἶν' αυτά; 'Οχ, α-
δελφέ!

Μπήκαν, όμως, στὴ μέση οἱ μάρτυ-
ρες και οἱ δυο αντίπαλοι συνάδελφοι,
συμφιλιώθηκαν με θερμὴ χειραψία.

Τὴ στιγμὴ όμως που γινόταν ἡ συμ-
φιλίωσις, ἀπὸ τὸ ὕψος ενός λόφου άκού-
στηκε... σάλπισμα!

Τί εἶχε συμβῆ; 'Όλοι έγύρισαν και
εἶδαν μ' έκπληξι νὰ καταβῇ ο τότε
διοικητὴς τὸς έμπέδου πεζικοῦ συντά-
γματος 'Αθηνών Τσεραυλὴς (στενός
συγγενὴς τὸ Βραχνηού) συνοδευόμε-
νος ἀπὸ νοσοκόμους τραυματισφορείς,
που κρατοῦσαν φορεία, με τὸ σκοπό,
φαίνεται, νὰ μαζέψουν τοὺς... τραυμα-
τίες!

★

Ο έπίλογος τὰρα τὴς υποθέσεως
στὰ σημεία που ενδιαφέρει τὴν α-
φήγησι τὴς Κυβέλης έγινε στὸ σπίτι
που φίλησαν τὸ Μπερνστάιν και τὴν κυρία Π.

Τὴς ὅπου, με τὴν ἴδια συντροφιά που αναφέραμε στὴν
άρχή, ἡ καλλιτέχνης άφηγουμένη τὴ μονομαχία Μελά—
Βραχνηού, μπροστὰ στὸν Βραχνηό και τὴν κυρία Π.
εἶπε:

—Νὰ λοιπόν ότι και στὴν 'Ελλάδα υπάρχουν Μπερν-
στάιν...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ έλαμψε ἡ έλπίδα ότι και ἡ κυρία Π.
θ' ακολουθοῦσε τὸ παράδειγμα τὸν ώραιών Παρισινών,
που φίλησαν τὸ Μπερνστάιν και θά έδινε τὸ περιεπὲθη-
το φίλημα στὸ Βραχνηό.

Δυστυχώς, όμως, τὸ φίλημα δὲν δόθηκε.
'Η Κυβέλη μάλιστα έκανε και ἕνα δεύτερο υπαινιγμό:

—'Επὶ πλέον, εἶπε, οἱ Μπερνστάιν τὴς 'Ελλάδος εἶ-
ναι τοελλά έρωτευμένοι. Κι' αξίζουν νὰ τοὺς φιλήσῃ
και νὰ...

—'Αλλά και αὐτὴ τὴ φορά ἡ κ. Π. έκανε πὼς δὲν α-
κουσε.

Κάποιος τότε πρόσθεσε, χαμογελώντας:

—Φαίνεται πὼς οἱ 'Αθηναῖες δὲν μοιάζουν με τὴς Πα-
ρισινές. Εἶναι σκληρόκαρδες!

Ότε όμως αὐτὴ τὴ φορά έπασσε ὁ πάγος,
Ο Βραχνηός καθάταν πάνω σὲ ἀνάμνημα καρδουνα,
'Η κυρία Π. άκοκώθηκε νὰ κόψῃ ἕνα ζουμερό άγλάδι
και νὰ... προσφέρῃ ἀπὸ αὐτὸ μιὰ φέτα στὸ Βραχνηό!

ΔΗΜ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Οι διασημότεροι Έλληνες Μονομαχοί

Ο Σπύρος Μελάς μονομαχεί με τὸ Γιῶργο Βραχνηό

Ο Βραχνηός έκανε μεταβολή και
πυροδόλησε στὸν αέρα...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩΜΕ ΤΗΝ 'ΕΛΛΑΔΑ

B.

Ἡ ἱστορία τῆς ἀνίχνιξης ἀπὸ τὴν ἀγορία: Ἑλλάδα — λίγες στιγμές εἶναι οἱ ἀναιρήσιμες. πού συναντάει κανεὶς στὸ νοῦ ποὺ σκέπασε καὶ τὴν τέσσαρα τοῦ Κίρκου — καὶ θάνατε ὡς τὸ Βυζάντιο καὶ τὴν νεώτερη γέννηση. Ἀνεκτίμητο θῆσαο ποὺ κούρουν τὰ κίτρινισμένα ἀπὸ τὸ νόνο γαρτίο ποὺ οὐλάνονται στὸ ἀσπιδιοφυλλοῦ τῆς Ζακύνθου ποὺ τὸ ζωτάνεινε στὰ τελευταία πενήντα γέννηση ἡ ἀκρίαια ἱστορική ἐξοχία τοῦ Λεωνίδα Ζών.

Ἡ ἄλλα ἐκεῖνο πού κάνει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση στὴ Ζάκυνθο εἶναι οἱ ἐκκλησίες της. Οἱ ὅλοι τὸς μεγάλοι ναοὶ τοῦ ἁγίου καὶ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ ἀποστόλου καὶ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ ἐπισκόπου, ὅσοι ἡ θουασιά ἀνοικτικτικῶς τοὺς κ' ὁ πῶτος ἐξαιρετικὸς τοὺς δίδωσι. Κι' ἄλλα ὑπάρει εἰς νῆα ἀπὸ ἐκκλησίαις. Στὴ Μύκον σὲ καὶ βῆμα ἀπαρτῶν καὶ ἀπὸ υἱά. Πουβὴ δίδωσι. ἄλλοι δὲν συνιστῶν καί τοὺς καλλιτεχνικοὺς ἠσασιν τοὺς πῶτος στὴ Ζάκυνθο ἐκκλησίαις καὶ πῶ θα ὑποοῦσαι νὰ στολίσουν τὴ ἄθωσις τῶν μεγαλῶτερον εὐδοῦσαις μουσειῶν.

Κάθε μία από τις ζακυνθινές εκκλησίες είναι κι 'ένα ιπικόν καλλιτέννημα. Με τα ψηλά καυπασααία τους, που κοσμιούνται δόλοθα από πεισάπων σείσωνών που πολλές φορές συνταράσσαν το νησί, ώς τον άθροον έσωτσεικό καλλιτεννικό πλούτο, που ευλοήλτες ζωνοήφοι και σκαλιότες του άσπαιου έξόκαν όλη την αυγή τους

Θαυμάζει κανείς στὰ τέμ-
πλα τῶν ἱερῶν ἀποστόλων
τὴ φαντασίαν καὶ τὴν ὑπομο-
χλή τοῦ γεννίτη, ποὺ δούλευε
ἐν λεπτότατο κέντημα τοῦ εὐ-
αγγελίου καὶ τοῦ νοσήσαντος
ἐν τῷ τρόπῳ ποῦ νὰ σοῦ δῶναι τὴν
ἐντύπωσιν πῶς εἶναι κατωμένο
ἀπὸ ἀδόξας νοσήσαντι.

Ἐοδαμίλλη μετὶ τὴν ἑυλόγη-
την καὶ τὴν καλίστην κα-
ταστασίαν καὶ τὴν χαρακτηριστικὴν
ἀποστολὴν ἀποστείλει εἰς καὶ τὴν
ἀσυνήθην γυναικίαν: Ἀπὸ τὴν
καταστρεφὴν βυζαντινὴν τέχνην,
τὴν ὅποια ὁ Μόσχος κοσάει
ἀσκήτησαν ὡς τὴν ἐπιστολα-
μένην ἀπὸ τὴν Ἐυφρανίστιν
ἐνάλιν κατακλιθεὶς σφαλὶ πού
ἠνυπόκοισαν ὁ Δοξασθεὶς
ὁ λακτοῦνς ὁ Κουτοῦλινς κι' ἡ
γυναικίη νὰ ν' ἀναβῇ
ἐν τούτοις κορυφαίως. Καὶ εἰ-
ς ἴσως ἀποστολῆσκα πῶς ὁ
ἐνάλιν ῥάστολ τευλίτης τοῦ
σαστρίου ἦσαν ἐλαὶ ἐσαστρί-
ους πού ὁ ἐπανεμυστατικέ-
ως ἀσφαλίζει δὲν τοὺς ἀφί-
κναι ἐν ἀντιφωδῶν δολοκλήω.

τικὰ στὴ ζωνοφακίη.¹
Ὁ Δοξαράς ἦταν... τα-
υατάσθηκε τῆς γωροφυλακίης. ὁ
Πλακατὸς ἦταν γιατροῦς καὶ
οἱ δύο νεώτεροι ὁ Κουτούζης
καὶ ὁ Καντούνης ἦσαν παπά-
δες.

Ὁ Κουτούζης, υἱόστα, ἔ-
γινε παπᾶς ἀπὸ τῆς κριστα-
σεῖς. Ὁ Βιογράφος τὸν τὴν
παρουσιάσαν ὡς τὸν ἀλογό-
τερον τὸν σαρκινὴν τῆς ἐπο-
νῆς τῆς τοῦ πὸ κάποιο ἀπὸ τοῦ
ἐπλουσίονισ θύματα τῆς ἀνοι-
κτιστικῆς στήσεως τοῦ τοῦ
νῆατος τὰ νοῦτα νὰ βιοτοί-
σι. Γιὰ νὰ κινήσῃ λοιπὸν τὴ
σπυδαία τοῦ πρῶτον τοῦ τοῦ
Κουτούζης ἀναγκάστηκε νὰ
ἀφῇ γενεῖα. Καὶ αὐτὰ πὸν
ἀφῇ γενεῖα. ἀποφάσισε νὰ
γῆν καὶ παπᾶς.

Ένας παπὰς δὴς ἰδιότυπος. Ἡ φιλαρέσκειά του ἐκδηλώνεται στὴν πολυτέλεια καὶ τὴν κομωδία τοῦ οἴκου τοῦ ἥταν ὀλομέταδο καὶ κοντὸ γιὰ νὰ φαίνονται οἱ διαμαντεῖες πόσες πού εἶνε στὰ παπούτσι του.

"Όσο για τη μισανθρωπία
 του, έκδηλωναν στην πιο
 καταστροφική σάτυρα που υπο-
 ρούσε να καταστήσει ολόκλη-
 ρες οικογένειες! Μοναδικός
 του φίλος ήταν η γυναίκα του,
 στην οποία έκαμε την τιμή
 να την παρουσιάσει στις α-
 νιωνοσφίρες του, δίπλα στο
 Θεό, στους άγγέλους και
 στους άγιους! Την ίδια τιμή
 είχε και η σύζυγός του, στην
 ίδια του...

Ὁ πείθεινος αὐτὸς ἰσχυ-
μένος καὶ λυγρότατος πού ἡ
Ἐπισκοπή της Ζακύνθου τὸν
ἐπὶ δόλῳ ἀνέβη «ἐῖτα τὴν
μεγίστην ἐγκλήσιον τοῦ» — ὁ
ποῖς ἀνέφερε ἡ ἐπισκοπικὴ ἁ-
πόστασις — ἀλλῃ ἐν τῇ περὶ
τοῦ ζωγραφικοῦ ἐργοῦ ἐπι-
τομῇ τοῦ ἰδεολογικοῦ καὶ φυλάττειται
ἐκ τῶν ὅτων ὅτις καὶ τὸν ἁλ-
λῳ κορυφαίον τῆς ἐπαφῆς
τοῦ γεωγράφου τῆς ἐκκλησίας
της Ζακύνθου καὶ εἶνε πραγ-
ματικὰ δαιμονομῆταρ ἐκ-
κλησιαστικῆς ζωγραφικῆς Ἡ
ἐκκλησία τὸν Ἀντίον Πάντων,
ἡ Παναγία τὸν Ἀγγελῶν, ἡ
Εὐαγγελίστρια ἡ Ὁδηγήτρια

[illegible]

★
"Αν όμως ἡ ζωγραφικὴ
προγὰ τῆς Ζακύνθου εἶνε ἐπὶ

ρεασμὸν ἀπὸ τὴν Ἰταλική
 Ἀναγέννησι καὶ ἡ παλαιότερον
 ἀπὸ τὴν Κοπτική σχολή. ἡ
 μεγάλη πνευματικὴ κίνησις
 τοῦ νοητοῦ εἶνε καθαροῦ ἑλλη-
 νικὸ νοσητήριον. Μπορεῖ
 σποῦδαζαν στὸ ἑξωτερικὸ οἱ
 Ζακυνθῖνοι διανοούμενοι καὶ
 νάγασσαν ἀκούσα σὲ ἔξω
 γλώσσας. Δὲν ἔπαυσαν οὐνε-
 ποτὲ νὰ εἶνε Ἕλληνες. νὰ σκέ-
 πωνται σάν Ἕλληνες καὶ νὰ
 νοσταλγοῦν τὴν Ἑλλάδα.

[illegible]

Σήμερα δώσε παρουσιάζε-
ται, και θα παρουσιασθῇ
ναικότερα στὸ ἔθλον, τὸ
δημοναφικὸ πρόβλημα γιὰ
τὸ Ζακύνθο. Πλῆθος τὸ νοπ
ὅλες τὶς ἐθλονίεσ τοῦ Θεοῦ
στὴ γεωλονική παραγωγή ἀλλὰ
νικότερ γιὰ νὰ βοηθῇ ἀσάντα
νιὰδὲς κατόικους. Ἀλλοτε
δὲν παρουσιάσθον δὲν τὸ
δημοναφικὸ πρόβλημα γιὰτὶ
τὸ μεγάλο διαμετακομιστικὸ
ἐμπόδιο ποὺ νινότερα στὴ
Ζακύνθο, ποῖν ἀπὸ ἐκατὸ
ὄχλον νονία, εἶναι νενά-
λου πόρους στὶς ἀνότερε
καὶ στὶς φωνότερεσ τάξεις
νὰ ποῖν ποὺ ἐνὶ λειψίῃ τὸ
νὰ ἐμπόδιο ποῖσπὲ νὰ ἀνα-
λῆθῃ καὶνὸνῶνα ἀκονομική
διεσκόπῃ γιὰ τὸν πλῆθυσμὸ
Μιχάηλ Β. Β. Β.

Μία βίωση που βιώνει η ανθρωπότητα — λέει —
πώς υπάρχουν ποταμοί —
για να δοθεί δουλειά στους ά-
νεμους κατοίκους του νησιού.
γιατί άλλωστε θα δοίμε κι' έ-
δώ οτι γίνεται με τις άλλες
έλληνικές έπαρχίες: το φουν-
τίζουν άνθρωποι από την

Καὶ θὰ εἶνε κρίσιμα γιατί ὁ Ζάκυνθος παρ' ὅλα τὰ ἄσπρημα νοοῖα ποῦ πέρασε κρατᾷ πολλὰ ἀπὸ τὴν παλαιὰ ἀνοητσία της. Διαστρεφὲ ἀκόμα τὴν φόρουα τὴν παλαιὰ πολιτεία κ' ἂν δὲν ἦταν οἱ σπασμοὶ θὰ τὴν βλέπαμε ἴσως σήμερις ἴδιαι κ' ἀπαοδαλῶντη ὅπου τὴν πῶν πῶν ἀπὸ ὅου καὶ τοῖς αἰῶσις ἀπὸ νόμῳ τῆς

Ὁ Ζακυνθινὸς δὲν ἔχει τὴν διάθεσιν νὰ ἀλλάσῃ τὴν πόλιν του. Νὰ ἀλλάσῃ τὸ νησί τῆς φιλοφροσύνης καὶ τῆς γεννῆς καὶ τοῦ πνεύματος.

Θα έρωσες όμως να ενδι-
αφερθεί και ο τουρισμός για τη
Ζακύνθο στην οποία έχει ση-
μειώσει ως σήμερα πλήρη α-
πουσία και να φροντίσει να
γίνει κανένα ευνοημένο καθά-
ρι και ευπρόσδεκτο ιδιανό σέ-
αλλα υψοί του Ιονίου ντί-
νονται ένα δυο άλλο δυο συν-
νόμους υποπροσπελη και η-
γάλα ευνοημένα. Να ενδιφε-
ρή ακόμα το κράτος να φτιά-
ξει τους δρόμους που έφυ-
κα και κατάρταται.

Ἡ Ζάκχθεος με λίγα πράγματα θὰ υπονόησε νὰ γίνη ἕνας ἰδεώδης τρουστιακὸς τόπος Ἰσραὺ καὶ σήμερα ὁ ἔξωτος ποῦ ἂν τὴν νοσησίει σφαλῶς ἀπὸ τὰ θελητήσια τοῦ Καὶ ὅταν τὰ βασιρεῖα σφαλῶσι γὰρ νὰ τὸν μετατρέσῃ καὶ πάλι μακαρία ἀπὸ τὴν ἰσοκαθελεμένην πατρίδα τοῦ Σαλαουὶ δὲν ὑπορεῖ παρὰ νὰ θησιθῇ τοῖς στίγμασι τοῦ Κάλβου.

«Ὁσαῖς καὶ μὲν ἡ Ζάκυν-
θος με κινεῖται.»

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἔκαυε πρόβα...

“Ένας δάσκαλος, πού δὲν χώνευε
καὶ τόσο τὸ γυναικεῖο φύλο, ἐδίδασκε
Ἰερὰ Ἱστορία σ’ ἓνα παρθεναγωγεῖο.

—Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, λέει σὲ μὴ μαθήτρια, ἀναφέρει ὅτι ὁ ἄντρας πλάσθητι πρὶν ἀπὸ τῆς γυναῖκα. Ὁ-
λος ὁ καλὸς κόσμος ὅμως δίνει τὴν
προτίμηση στὴ γυναῖκα. Πῶς τὴν ἐ-
παθε τώρα ὁ Πλάστης καὶ ἄρχισε
πρῶτα ἀπὸ τὸν ἄντρα;

—Ἀπλὸνστατα, τοῦ ἀπαντᾷ ἡ ἐ-
ξυπνη μαθήτρια. Ἐκανε μὴ πρῶτα
πρῶτα, ἢ ἔπειτα ἔπλασε τὸ ἀριστοῦ-
νιμά του!

★

Στὸ Κακουρгодικεῖο ἓνας ἔνορκος
κοιμᾶται κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀγο-
ρεύσεως ἐνὸς ἀπὸ τοὺς συνηγόρους
τοῦ κατηγορουμένου. Ὁ δικηγόρος τό-
τε διακόπτει καὶ λέει:

—Κύριε Πρόεδρε, είμαι υποχρεωμένος να σταματήσω μέχρις ότου ξυπνήσω ό κύριος Ένορκος!

—Άλλά, φίλε μου, τοῦ ἀπαντᾷ ἐτοιμότητα ό Πρόεδρος, πολύ φοβάμαι μήπως καί αὐτός περιμένει νά πάψει γιά νά ξυπνήσῃ!

Ὁ κύριος Παρασκευὰς συναγαγὼν
 πρὸ δρόμο τοῦ γινατοῦ τοῦ σπιτιοῦ τῶν
 τῶν κυριὰς ἐκκλητικῶν καὶ τοῦ λέει:
 —Τί εἰπάς, γιατροῦ μου; Τί μού-
 τρα εἶν' αὐτὰ;
 —Ἀφῆσέ με κ' ἔχασα τρεῖς ἀρ-
 ρώστον μου, τοὺς πρὸ πλοσίονους.
 —Τοὺς καύμενους! Κί' ἀπὸ τί
 πέθαναν;
 —Δὲν πέθαναν, ἔγιναν καλὰ...

★
 "Ένας νεαρός συγγραφεὺς πῆγε ἔ-
 να ἔργο του στὸν διευθυντὴ ἑνὸς θι-
 ᾶσου.
 "Ἐκεῖνος, ἀφοῦ τὸ διάβασε, τὸν κα-
 λῶ καὶ τοῦ λέει:

λέει και τὸν λέει:
 —Τὸ ἔργο σου μὴ φαίνεται πὼς
 θ' ἀποκοιμήσῃς τοὺς θεατὰς. Ἔπειτα
 ἔλαμες κ' ἓνα ἄλλο κακό...
 —Ποῖο;
 —Σκότωσες τὸν ἥρωά σου στὴ
 δευτέρῃ πράξιν μὲ δηλητήριο. Σκότω-
 σά τον τοῦλαχιστόν μὲ πιστόλι!
 —Γιατί;
 —Γιατί ἔτσι ὑπάρχει ἔλλειψις νὰ ἐν-
 πνήσουν λιγάκι οἱ θεαταί...

—Κύριε, κύριε, βοήθεια! Με σκο-
τώνουν...

—'Αλλοίμονο! ἀπαντᾷ ὁ διαβάτης.
'Απὸ μένα ζητᾷτε βοήθεια; Ἐγὼ εἰ-

μαι δικηγόρος. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ μὲ
βάλῃ συνήγορό του ὁ δολοφόνος σας...

— Πάντα λεπτά μου ζητάς. Τί κα-
λὰ ποὺ δὲν ἔχω παρὰ ἓναν ἀνεψιὸν
μονάχα...

— "Ε, λοιπόν, θεῖε μου, ἐγὼ δὲν

— Γιατί;
— Γιατί ἐγὼ θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυ-
χῆς, ἂν εἶχα πολλοὺς θεῖους!

—Αὔριο ἔρχεται ἡ πεθερά μου στὸ σπίτι μας. Τί λές, θὰ σὲ δοῦμε λιγάκι καὶ σένα;

—Μείνε ἀπολύτως ἡσυχος! Οἱ καλὸι φίλοι σὲς δυστυχίες φαίνονται!..

—Γιατρέ μου, δὲν αἰσθάνομαι κα-
λὰ τὸν ἑαυτοῦ μου καὶ ἀγνησυχῶ πολύ.
Μὲ τῶν διαρκῶς τὰ χεῖρια μου...
—Τί δουλειὰ κάνετε, φίλε μου;
—Εἶμαι ταμίας...

—'Ω, μὰ τότε ὁ προϊσταμένος σας
πρέπει ν' ἀνησυχή πὶο πολὺ!

(Τοῦ Μ. Γάλλια)

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Διάννα ντὲ Βιαντρώ παντρεύεται μὲ τὸ νερὸ βαρὼν Μονμورانὺ ἀπὸ καθηκέν, ὑπακούοντας στὴν τελευταία θέλησι τοῦ πατέρα της. Ὡστόσο φαίνεται παράξενα ἀλλαγμένη, ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε περιπλανηθῇ στὸ γειτονικό δάσος τοῦ πύργου τοῦ Μπαζά, κατὰ τὴ διαδρομὴ ἐνὸς κυνηγίου. Ὁ Μονμورانὺ φεύγει γιὰ τὴν Ἰταλία, μαζί μὲ τὸ στρατό τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου. Στὴ μάχη τοῦ Μαρινιάν, ὁ Σίμων ντὲ Μπαζά τοῦ σώζει τὴ ζωὴ καὶ γίνονται φίλοι. Ὑστερα ὁμῶς τοῦ ἐκμυστηρεύεται, ὅτι θεωρεῖ τὸν αὐτὸ τοῦ αἵμου, κακούργου, γιὰ τὴν ἔκτακτο δίκη τοῦ μὴ ἀδῶς κοπέλλου, κατὰ τὴν θέλησί της. Τὸ διηγείται πρὸς τὴ συνάντησιν μέγα στὸ δάσος τοῦ, μὴ μὲρα πού τὸ ἀλόγο της εἶχε ἀφηνιάσει, τὴ μετέφερε σὲ μὴ ἐρμηκὴ καλύβα κι' ἐκεῖ ἐπωφεληθῆκε τῆς ἀδυναμίας της. Ὁ Μονμورانὺ καταλαβαίνει πὺς πρόκειται γιὰ τὴ Διάννα καὶ τὸν καταριέται νὰ ζήσει στιγμισμὲνους καὶ βασανιζόμενους ἀπ' τὴς τύψεις του. Τὴ στιγμή ἐκείνῃ τὸν εἰδοποιῶν πὺς πέτυχε ἡ Διάννα καὶ τοῦ φέρνουν ἕνα γράμμα καὶ τὴ διαθήκη της. Πάνω στὴν τετραπύλη, ἐκείνος τ' ἀφήνει νὰ πέσουν χάμα, καὶ τὰ παίρνει ἕνας στρατιώτης. Πολλὰ χρόνια ἀργότερα, στὸ δάσος τοῦ Μπαζά, συναντοῦμε τὸ γενναῖο καπετάνιο Ρολάν ντὲ Φερουιλὰκ, ποὺ γυρίζει ἐδῶ κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ προσφέρει τὴν ὑπηρεσίαν του σὲ κάποιον εὐγενή. Στὸ δρόμο βρίσκει τὸν παλιὸ του μαθητὴ, ὑποκόμη ντὲ Νουαζύ, καὶ τοῦ διηγείται πὺς ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιὰ τὸν κυνηγῶσαν γιὰ ἕνα ἐπεισόδιο ποὺ εἶχε προκαλέσει.

4ον »Ἐ, λοιπόν, γι' αὐτὴ τὴ δικαιο-λογημένη ἐκδήλωσι ἀναγκήτησε-ως, διέτρεξα ἕνα ἀπ' τοὺς μεγα-λύτερους κινδύνους τῆς ζωῆς μου! Πιστέψετε πὺς θὰ μὲ κρέμαγαν ἂν δὲν μὲ γλύτωνε ὁ Ζεγκλέρ. Τώρα ὁ ὑποκόμης δὲν ὑπέρεσε πιά νὰ συγκρατήσῃ τὴ γέλια του. —Ἄ, καπετάνιε, φώναξε, λέτε πὺς γεράστε, ἐνὼ εἰσάστε πρὸ νέος ἀπ' ὅλους μας! Μὴ θὰ φτάσουμε σὲ λίγο στὸ σταυροδρόμι τῆς «Κόκκινης ταβέρνας». Ἄν κοῦω ὅπ' αὐτὸ τὸ μονοπάτι, θὰ γλυτώσω μισὴ ὥρα... Ἐσεῖς ποῖο δρόμο σκοπεύετε νὰ πάρετε;

—Θαρχόμενα κι' ἐγὼ εὐχαιρίστωε στὴν ταβέρνα, πρὶν νὰ πάω στὸν ἀρχοντὰ πού μὲ περιμένει...

—Ποῖον ἀρχοντα; Τὸν κοντόσταυλο Μονμورانὺ;

—Ἄ, μπᾶ! Αὐτὸν δὲν τὸν χωνεύω κα-θόλου!

—Ἐγὼ ὁμῶς πηγαίνω, δυστυχῶς, στὸν πύργο τοῦ, ὅ' ἀναγκασθῶ λοιπὸν νὰ σὰς ἀποναιρέθω. ἀγαπητέ μου καπετάνιε... Μὴν ξεχνάτε πὺς εἰμαι πάντα στὴ διά-θεσί σας, σ' ὅ, τι μπορῶ.

Ὁ νέος ἔσκυψε στ' αὐτὴ τοῦ Ρολάν καὶ τοῦ ψιθύρισε:

—Φυλαχθεῖ ἀπ' τὸ Λουθέρου!

Ἐπειτα σπρουνίσε τ' ἀλόγο του, ἀπο-μακρύνθηκε μὲ κοίτασμα καὶ χάθηκε γρή-

γορα στὴ στροφὴ τοῦ στενοῦ μονοπατιοῦ. Ὁ Ρολάν ντὲ Φερουιλὰκ εἶχε μείνει ἀ-κίνητος, κυττάζοντας τον, σὰν τὴ γυναῖκα τοῦ Λωτ, ὅταν εἶχε μεταβληθῇ σὲ στήλη ἄλματος... Ἀλλὰ οἱ ἐκπλήξεις κι' οἱ συγκι-νήσεις του διακόχσαν πάντα πολὺ λίγο. Δὲν ἀσπῆσε λοιπὸν νὰ ξεαναβρῇ τὴ συνη-θισμένη του ἀπάθεια.

—Γιατί ἄρα γε μοῦ μίλησε γιὰ τὸ Λου-θέρου... μουρμούρισε. Ποιά σχέσι μπορῶ νὰ ἔχω, ἕνας ἀριστοκράτης, μ' αὐτὸ τὸν ἀξεστο Γερμανό; Ἦθελε νὰ μοῦ παρα-στήσῃ τὴ Σφίγγα ὁ Νουαζύ, μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι Οἰδῖπους γιὰ νὰ καταλάβω!

Ἀνασῆκωσε τοὺς ὤμους του καὶ ξεκί-νησε πάλι, δίχως νὰ πολυενδιαφερθῇ πιά γιὰ τὴ μυστηριώδη συμβουλὴ τοῦ νέου.

ΙΑ'

«Καλὴ οἰκογένεια, αὐτοὶ οἱ Νουαζύ... ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του. Ἀντάξια μὲ τὴ δική μου. Κι' ὁ ὑποκόμης εἶναι περίφημο παι-δί. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὺς ἦταν ἄλλοτε πρὸ κουδοντάς!...»

Ἐαφικά, ἡ ματιὰ του ἔπεσε σὲ κάτι ποὺ δὲν εἶχε δῇ ὡς τότε, μέσα σ' ἕνα ἀπ' τὰ σακκίδια τῆς σέλλας του.

«Τί εἶν' αὐτό; ἀπόρησε. Μπᾶ! μπᾶ! μὴ πρᾶσινη μεταξωτὴ χρηματοσακούλα! καὶ βαρεῖά, μὰ τὴν πίστι μου!... Μὰ τί ὠραῖο χρώμα ποῦχει αὐτὸ τὸ χρυσάφι! Μπράβο, ὑποκόμη, μπράβο!...»

Χαρούμενος σὰν ποῦλὶ πού τοῦ ἀνοί-γουν τὸ κλουδί του, σὰν μαθητὴς στὴς διακοπές, σπρουνίσε τὴ Ζεζαμπέλ του. Σὲ λίγο, ἔφτασε σὲ μὴ ἐρειπωμένη καλύβα, σπηλιὴν στὴ διασταύρωσι τῶν δρόμων τοῦ Μπαζά, τοῦ Καντάλ καὶ τοῦ Ταλεμόν. Ἡ καλύβα αὐτὴ, φτιαγμένη ἀπὸ ἀκατέρ-γαστους κορμούς δέντρων, μὲ καλαμμένα σκεπῇ, εἶχε μὴ μόνον πόρτα κι' ἕνα πα-ράθυρο, βαμμένα κόκκινα. Γι' αὐτὸ τὴν ἔλεγαν «Κόκκινη ταβέρνα».

Εἶχε ὑποκίτη ἐμφάνισι καὶ πολὺ κακὴ ὄψη. Μὰ ὁ καπετάν-Ρολάν, ποὺ δὲν ἔδινε σημασίαν σὲ τέτοια ψιλοπράγματα, ξεπέ-ζεψε μπροστὰ της καὶ χτύπησε τὴν πόρ-τα μὲ τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του.

Ἀνασκήρτησε τότε, βλέποντας νὰ πα-ρουσιάζεσιν στὸ κατῶφλι ἕνα παράξενο πλάσιμ. Εἶχε τεράστιο κεφάλι, μὲ κα-τωρὰ καὶ κόκκινα μαλλιά, στενὸ μέ-τωπο, μάτια στρογγυλά, μύτη γαμψή σὰν ράμφος δονοῦ, τεράστιο στόμα, μισανοι-χτὸ πάντα σ' ἕνα σαρκαστικὸ μορφοσμό.

ΙΩ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Τὸ «γυμνόν»

Δὲν ἔχω μάτια νὰ τοὺς δῶ—
ποῦ τὸ «γυμνόν» εἰς τὸ ἐδῶ—
τὸ κάθισαν εἰς ἄλλες
κι' ἔχοντας ἀσχημὸ γαβᾶ
θέλησαν ἀπὸ τοῦ ἐπιβά-
ποινας πολὺ μεγάλης!

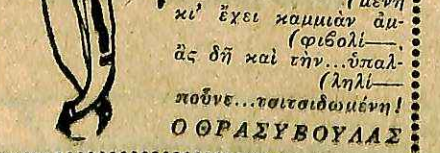
Τοῦσαναν δὴν τρανταχτὴ
κι' ἔχω πολὺ ἀγαναχτὴ—
μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία
κι' ἂν τὸ γυμνὸν πολὺ κακῶς
τ' ἀπαγορεύουσιν τελικῶς
θὰ γίνῃ φασαρία!

«Ἀσυνεπὴ» εἶναι, λὲν πολλοὶ
μὰ ἐγὼ γὰρ μὴν ἀμφισβᾶλ-
κι' ἐσὺ, Φρασί μου, κρίνετε!
Τέτοια ἐγὼ δὲν χαίμαρ!

καὶ τὸ «γυμνόν» ὁπο-
(ἀσυνεπὴ)
πῶς...ἀναγκαῖον εἶναι!

Πῶς θέλουν νὰ τ' ἀ-
(παγορεύ-
ἐπ' ὅσον εἶπε ἀπαραι-
Κι' ἂν κάποιος ἐπι-
(μὲν)
κι' ἔχει καμνὴν ἀμ-
(φισβᾶλ-
ἂς δὴ καὶ τὴν...ὕπαλ-
(ἀληθ-
ποῦνε...παισιδιωμένη!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

δόντια ἀκανόνιστα καὶ μακροῦα σὰν χαυλι-
όδοντες ἀγριοχοῖρου, καὶ μυτερὸ πηγούνι
γεμάτο τριχωτὲς κρεατοελεῆς...

Ἀκόμα πρὸ παράξενο καὶ τερατῶδες ἦ-
ταν τὸ κορμί του, κοντόχοιτρον, μὲ καμ-
πούρα, μὲ στραβά πόδια, χαμένα σὲ πρω-
τόγονα τσαρούχια ἀπὸ τομάρι λύκου.

—Παναγία μου! φώναξε ὁ καπετάνιος,
μὴ μπορῶντας ἀκόμα νὰ πιστέψῃ πὺς ὁ
πῆρε στὸν κόσμο μὴ τέτοια ἀσχημιά.
Εἶσαι... εἶσαι ἄνθρωπος, φίλε μου!

—Ναί, ἀρχοντά μου, ἀπάντησε ὁ νά-
νος μὲ βραχνὴ φωνή.

—Μὲ συμπάθας, ἀλλά... δὲν εἶσαι τό-
σο ὡμορφος!

—Τὸ ξέρω, εἶμαι τέρας.

Κι' ὁ νάνος κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κε-
φάλι του. Ὁ Ρολάν συγκινήθηκε.

—Δὲν ἦθελα νὰ σὲ προσβάλω, εἶπε.
Κάθε σπάνιο πρᾶγμα ἔχει τὴν ἀξία του.
Τὸ ἴδιο καὶ σὺ! Ἐχω δὴ ἄλλωστε καὶ μου-
τρα λιγώτερο ἐλκυστικὰ ἀπ' τὰ δικά σου.

—Ἀδύνατον!

—Ναί, ναί, σὲ βεβαίῳ! Στ' ἀνάγλυφα
τῶν ἐκκλησιῶν, ποὺ παριστάνουν τοὺς δαι-
μονες τῆς Κολάσεως... Γιὰ πὲρ μου ὁμῶς,
πὺς λέγεσαι; Ἀφοῦ εἶσαι ἄνθρωπος, θά-
χης κάποιο ὄνομα.

—Μὲ λένε Οὐγολίνω.

—Κι' αὐτὸ τὸ σαρβάβαλο εἶναι ἡ «Κόκ-
κινη ταβέρνα»; Ἐλπίζω λοιπὸν, νάχης νὰ
μὰς δώσης κάτι νὰ φάμε, σ' ἐμένα καὶ τὴ
Ζεζαμπέλ μου. Σὲ προειδοποιῶ πὺς εἶμα-
στε ψόφιοι τῆς πείνας καὶ τῆς δίψας.

Ὁ νάνος κύτταξε τὸ Ρολάν, γουρλώνον-
τας τὰ στρογγυλά καὶ κίτρινα μάτια του,
ὁμοῖα μὲ τῆς κουκουβάγιας. Ἐκείνος ἔβα-
λε τὰ γέλια.

—Ἄ, ναί! εἶπε. Δὲν ξέρεις ποῖα εἶν' ἡ
Ζεζαμπέλ. Εἶν' ἡ φοράδα μου.

Ὁ Οὐγολίνος ἔδειξε ἕνα μικρὸ σπιτάκι
μὲ θολωτὴ στέγη, ποὺ βρισκόταν ἀντίκρυ
στὴν καλύβα του.

—Πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐκκλῆκτὴ τῆς Ἀγί-
ας Ἀννας ὑπάρχει ἕνα ὑπόστεγο γιὰ τὰ
ζῶα, εἶπε. Θὰ δῶω στ' ἀλόγο σας ἄχυρο
καὶ βρώμη...

—Καὶ γιὰ μένα τί ἔχεις;... Ἐννοια σου,
καὶ θὰ πληρωθῇς καλά!

Καὶ κουδούνισε ἐπιδεικτικὰ τὴν πρά-
σινη χρηματοσακούλα. Ὁ κρότος τῶν χρυ-
σῶν νομισμάτων ἔκαμε νὰ λάμψουν ἀπὸ ἀ-
πληστία τὰ μάτια τοῦ νάνου. Ὡστόσο
φάνηκε σὰν νὰ δισταζε ἀκόμη...

—Περάστε μέσα, καπετάνιε μου, καὶ θὰ
σὰς ἐξηγῶ...

Ὁ Ρολάν πῆγε πρῶτα νὰ τακτοποιήσῃ
τὴ φοράδα του. Περνώντας μπροστὰ ἀπ'
τὸ ἐκκλῆκτὴ, ἔριξε μὴ μὰτιά μέσα ἀπ'
τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Ἀμέλησε ὥστόσο νὰ
κάμῃ τὸ σταυρὸ του, ἢ νὰ γονατίσῃ. Αὐτὸ
φάνηκε νὰ καθυσχάλῃ κάπως τὸν Οὐγολ-
λίνο, ποὺ παρακολοῦθε τὴς κινήσεις του.

Μπήκαν ὕστερα κι' οἱ δύο στὴν ταβέρνα.
Ἦταν μὴ τρώγλη βρώμικη καὶ μισοσκο-
τεινὴ. Ἐνα πῆλινο λυχναρίο κἀνίχνιζε πάνω
σ' ἕνα κουτσὸ τραπέζι κι' ἔριχνε τὴς λι-
γαστὲς ἀχτίδες του σὲ δύο ἄλλα ὁμοῖα τρα-
πέζια, μερικὸς κακοφτιαγμένους μπᾶγκους,
ἕνα ταβάνι ἀπὸ καπνισμένα κι' ἀραχνια-
σμένα πάτερα κι' ἕνα πάτωμα ἀπὸ χῶμα,
ἀνώμαλο καὶ σκεπασμένο ἀπὸ σκουπίδια
κάθε εἶδους.

Στὸν τοῖχο κρέμονταν ἕνα σκουριασμέ-
νο ἀρκεβούζιο καὶ δύο μακροῦα κυνηγετικά
μαχαίρια. Ἐνας σωρὸς ἀπὸ τομάρια λυ-
κου καὶ ἀλεπούς, ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ κρεβ-
βάτι τοῦ νάνου, μισόκρυβε μὴ μικρὴ πόρτα,
ποὺ ὡδηγοῦσε ἴσως σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο.
Ὁ καπνὸς τοῦ τζακιῦ ἔκανε πνιγνὴ τὴν
ἀτμόσφαιρα κι' ἀκόμα πρὸ ἀδύνατο τὸ φῶς
τοῦ λυχναριοῦ.

—Δὲν εἶναι πολὺ καθαρὰ ἐδῶ μέσα... εἶ-
πε ταπεινὰ ὁ Οὐγολίνος. Μὰ δὲν ἔχω κα-
νένα γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ, ἀρχοντά μου...

—Καλὰ, καλὰ, εἶμαι ἐπιεικής... ἀπάν-
τησε ὁ Ρολάν, ἐνῶ ἔδγαζε τὰ ὄπλα του καὶ
τ' ἀφινε πάνω σ' ἕνα τραπέζι. Φέρε μου
ὁμῶς λίγο κρασί, γιὰ τὴν στέγνωσε τὸ λυ-
γγί μου!

Ὁ νάνος ἔβαλε μπροστὰ του μὴ ντα-
μίζα κι' ἕνα μεγάλον σιδερένιον κύπελλο.
Ὁ Ρολάν τὸ γέμισε καὶ τ' ἄδειασε μονο-
ρούφι.

—Καλοῦτσικό κρασί! δῆλωσε. Μόνο

ποῦνε φρέσκο... Φέρε ἄλλο ἕνα ποτήρι
καὶ κάθισε νὰ πῆς καὶ σὺ.

—Πῶς, ἀρχοντά μου! Ὑέλετε;...

—Δὲν εἰμ' ἀκατάδεχτος, ἐγὼ. Ἐλα,
στὴν ὑγεία σου, φίλε μου!...

ΙΒ'

Ὁ Ρολάν ντὲ Φερουιλὰκ ἄδειασε γιὰ
δεύτερη φορὰ τὸ κύπελλο καὶ ρώτησε:

—Τί ἔχεις νὰ μοῦ δώσης γιὰ φαί, φίλε
μου;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Οὐγολίνου πῆρε μὴ
ἐκφρασί ἀμνηστίας...

—Γιατί κατσουφιάσες; φώναξε ὁ καπε-
τάνιος. Τί συμβαίνει;

—Θὰ σὰς ἐξηγῶ, ἀρχοντά μου... Πρέ-
πει νὰ ξεμετετῇ ἀντικῶ στὴν ὑπηρεσίαν τοῦ
εὐγενεστατοῦ κοντοστάυλου Ἀννα ντὲ Μον-
μوران — ὁ Θεὸς νὰ τον φυλάῃ!

—Ὁ διάβολος νὰ τον παρῇ!... μουρ-
μούρισε ἀνεμῶσα στα δόντια τοῦ ὁ Ρολάν.

—Τί εἰπατε;

—Τίποτα, τίποτα... Ἐξακολούθησε!

—Ὁ ταμίης τοῦ λοιπὸν γιὰ ν' ἀνάβω καν-
τηλὴ στὸ ἐκκλῆκτὴ νὰ σκουπίζω, νὰ καθα-
ρίζω τὰ ἀγάλματα τῶν αγίων, νὰ διορθῶω
κάθε ζημία... Ἄν ὁμῶς περίμενα νὰ ζήσω
μόνο μ' αὐτὰ τὰ λεφτά, θὰ πέθαινα τῆς
πείνας.

—Δὲν σ' ἀφίνει κέρδη ἡ ταβέρνα σου;

—Σπάνια περνᾶνε ταξιδιώτες ἀπὸ δῶ.
Μόνον οἱ ἄνθρωποι τοῦ κοντοστάυλου μ' ἔ-
πισκέπτονται συχνά, αὐτοὶ ὁμῶς, ἀντὶ νὰ
πληρώσουν, μὲ σπαζὸν στὸ ἐλγὸ!... Εὐ-
τυχῶς, αὐτὸ τὸ δάσος ἔχει πολὺ κυνήγι...

—Καταλαβαίνω, διέκοψε γελώντας ὁ
Ρολάν. Εἶσαι λαθροθύρας.

—Ὡ, λὲγῶ, πολὺ λίγο!...

Μὰ δὲν τὸ βρίσκω κακὸ, φίλε μου!
Κάθε ἄλλο. Τὸ κυνήγι ἀνήκει σ' ὅλο τὸν
κόσμο.

—Δυστυχῶς, καλὲ μου ἀρχοντα, δὲν ἔ-
χουν ὅλοι τὴν ἴδια γῆνυ μὲ σὰς. Περσι,
ὁ κοντοστάυλος διδάσσε νὰ κρεμάσουν ἕνα
φουκαρά, γιὰ τὴν εἶχε σκοτώσει μὲ μὴ πε-
τριά ἕνα λαγὸ μέγα στὸ πάρκο τοῦ Τα-
λεμόν.

—Μὰ ἐσὺ δὲν πιστεύω νὰ πολυλογαρι-
άζης αὐτὴς τὴς ἀπαγορεύσεις!

Καθυσχασμένος πιά, ὁ νάνος σύρτωσε
ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα, μετατόπισε ἔπειτα
ἕνα ἀπ' τὰ κουτσουρα τοῦ τοῖχου κι' ἀνοι-
ξε μὴ κρύπτη, ποὺ δὲν μποροῦσε ποτὲ
νὰ τὴ βρῇ ὅποιος δὲν ἦξερε τὸ μυστικὸ της.

—Ἐχω ἐδῶ, εἶπε, δύο πέρδικες, μισὸ
λαγὸ κι' ἕνα μπουτὶ ἀπὸ ἀγριοκάτσικο.

—Περιφύμα! Φέρε μου γρήγορα νὰ
φάω... Ὑστερα θὰ κουδεντιάσουμε πάλι.
Ἐχω νὰ σοῦ ζητήσω μερικὲς πληροφο-
ρίες...

Ὁ νάνος ἔστρωσε τὸ τραπέζι κι' ἔλαβε
μέρος στὸ φαγητό. Φαινόταν ἄλλωστε κι'
αὐτὸς πεινασμένος ὅσο κι' ὁ καπετάνιος.

Γιὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, δὲν ἀκούγ-
ταν τίποτ' ἄλλο ἀπ' τοὺς κρότους τῶν πο-
τηριῶν, τῶν μαχαιριῶν καὶ τῶν δοντιῶν
ποῦ μασούσανε...

—Ὡστε λοιπὸν περνᾶνε κάπου-κάπου
ξένοι ἀπὸ δῶ; Εἶναι κι' ἀριστοκράτες ἀνά-
μεσά τους;

—Καὶ βέβαια. Ὅλοι οἱ ἄρχοντες τῆς
αὐλῆς τοῦ κοντοστάυλου.

—Κι' ὁ κόμης ντὲ Καντάλ; Περνάει
κι' αὐτός;

—Ὅχι, δὲν τὸν ἔχω δῇ ὡς τώρα. Ἐχω
ὁμῶς ἀκούσει νὰ μιλάνε γι' αὐτόν. Ὁ πύρ-
γος τοῦ ἀπέχει 4 λεύγες ἀπὸ δῶ... Λένε
πὺς εἶναι πολὺ καλὸς καὶ πὺς τὸν ἀγαπᾶνε
οἱ ὑποτακτικοί του... Εἶναι νεώτατος ἀκόμη.

—Ναί, ὡς 22 ἐτῶν.

—Τὸν ξέρετε λοιπὸν ἐσεῖς, καπετάνιε;

—Λιγάκι...

—Τί νὰ σὰς πᾶ! Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα
νὰ μὴν ἔχω καμμιὰ σχέσι μαζί του...

—Γιὰ ποῖο λόγο;

—Ὁ κόμης ντὲ Καντάλ εἶναι προτε-
στάτης... Ὅσο ἀγράμματός καὶ κακοφτια-
γμένος κι' ἂν εἶμαι, ξέρω ν' ἀκούω, νὰ βλέ-
πω καὶ νὰ καταλαβαίνω... Μαντεύω λοιπὸν
πὺς βρισκόμαστε στὰ πρόθυρα κάποιας
τρομερῆς ἀναταραχῆς. Ὑπάρχουν δύο κόμ-
ματα στὴν ἐπαρχία μας; οἱ καθολικοὶ κι'
οἱ προτεστάντες. Οἱ πρῶτοι εἶναι περισ-

σότεροι. Ἐχουν μὲ τὸ μέρος τους ἰσχυ-
ροὺς ἀρχόντες καὶ στρατο.

»Οἱ προτεστάντες πάλι εἶναι πρὸ πλού-
σις κι' ὑπομονητικοί. Θὰ υπερασπισθοῦν
μὲ πείσμα τὴν πίστι τους, ὅσο πρὸς πολὺ
θὰ τὸν κυνηγᾶνε.

—Ὑποθέτω κι' ἐγὼ, ὅπως ἐσὺ, ὅτι θὰ
κοφολαιμιαστοῦν σὲ λίγο καιρὸ. Κι' ἀρχίζω
νὰ πιστεύω ὅτι θὰ βρῇ μὴ ἐπικερδὴ δου-
λειά σ' αὐτὸ τὸν τοπο ἕνας γενναῖος κα-
πετάνιος χωρὶς προκαταλήψεις.

—Ἐκτός ἀπ' αὐτὰ τὰ δύο κόμματα, ὅ-
πάρχει κι' ἄλλο ἕνα; οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν
εἶναι οὔτε καθολικοὶ οὔτε προτεστάντες. Αὐ-
τοὶ θὰ ἐπωφεληθοῦν πρὸς πολὺ. Θὰ παρι-
στάνουν δηλαδὴ πότε τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ
Πάπα καὶ πότε τοῦ Λουθέρου, γιὰ νὰ ξε-
φορτῶνται τοὺς ἀτομικοὺς ἐχθρούς τους

ἢ νὰ βάζουν χερί στοὺς πλούσιους... Αὐτὰ
λοιπὸν τὰ τρία στοιχεῖα θὰ καταστρέψουν
τὴ δυστυχισμένη ἐπαρχία μας, τόσο πού
σ' ἕνα χρόνον δὲν θὰ μείνῃ οὔτε πέτρα ἀπ'
ὅλους τοὺς γύρω πύργους!

»Οἱ προτεστάντες εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον ψυχροὶ καὶ φιλήσυχος. Θὰ κάμουν
κάθε ψωπία γιὰ νὰ μὴ πιστοῦν στὰ χεῖρα
μὲ τοὺς καθολικοὺς. Θὰ φύγουν στὰ ξένα,
ἢ θὰ ζητήσουν ἄσυλο στὴς σπηλιές καὶ
στὰ δάσος... Ὅταν ὁμῶς τοὺς κυνηγήσουν
οἱ ἄλλοι σὰν θηρία καὶ τοὺς πνίξουν στὸ
αἷμα, θ' ἀρχίσουν τρομερὲς ἀντεδικήσεις.
Καὶ τότε, ἀλλοίμονο καὶ τρισαλλοίμονο
στοὺς ἐχθρούς τους!

—“Ας μπη τότε στην υπηρεσία του κον-
τόσταυλου.

—Ο Ρολάν έκαμε ένα μορφασμό.

—Δεν πολυσυμπαθείτε, βλέπω, αυτό τον
άρχοντα! πρόσθεσε ο νάνος.

—Τα ίδια αισθήματα έχει κι' αυτός
για μένα. “Αν μ' είχε στον πύργο του, θα
με κρεμάγε! Γιατί... του τις έβρεξα κά-
ποτε!

—Πώς; φώναξε ο Ούγγολινος με κατά-
πληξι. Δείρατε εσείς τον κοντόσταυλο;...

—Δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Εί-
χε ριχτή στη φιλενάδα μου, ο μουρντά-
ρης. Τον περίμενα λοιπόν στο δρόμο και
τον ξυλοκόπησα με τη θήκη του σπαθιού
μου.

—Και δεν πληρώσατε άκριβιά αυτή την
τόλη σας;

—Οχι, εύτυχως. “Αλλαξα γειτονιά, για
να μη με βρουνε. Καί, σέ δυο μήνες, ο
Μονμορανσού έφυγε για την έξορία, γιατί
είχε πέσει στο μεταξú σε δυσμένεια.

—“Αφού είν' έτσι, θα μπορούσατε να
μπητε στην υπηρεσία του μαρκησιού Σι-
μόν ντε Μπαζά. Αυτός δεν είνε καθόλου φί-
λος με τον κοντόσταυλο. Τους χωρίζει ένα
θανάσιμο μίσος απ' τα νειάτα τους... “Εγώ
μόνο ξέρω αυτή την παράξενη ιστορία.

—Δεν μου τη διηγείσαι, φίλε μου, να
περάσουμε την ώρα μας; πρότεινε ο Ρο-
λάν.

Πήρε μερικά απ' τα τουμάρια των άγρι-
μων, τάστρωσε χαμou και ζαπλώθηκε πάνω
τους, παίρνοντας κοντά του τη νταμιάνα
και τó ποτήρι.

—“Αν τυχόν κοιμηθώ, φίλε μου, πρόσ-
θεσε, καλύτερα για σένα να μη με ξυ-
πνήσας.

—Ο Ούγγολινος έσβυσε τó λυχνάρι, τυλί-
χτηκε μ' ένα τουμάρι λύκου και κουλουριά-
στηκε κοντά στο τζάκι. Οί φλόγες που τρε-
μόσθηναν, φωτίζαν παράξενα τó πρόσωπό
του.

—“Αρχισε ύστερα να διηγείται λεπτομε-
ρώς την τρομερή ιστορία που ξέρουμε. “Ο
Ρολάν την άκουσε με προσοχή και τού είπε
στο τέλος μ' άπορία:

—Μά πώς διάβολο τὰ ξέρεις έσύ δλ' αὐτά;

—“Αφού μιά άκοκιά έφαγε τή μητέρα
μου, με περιμάζεψε ένας στρατιώτης του
πύργου τού Ταλεμόν. “Ηταν ο ίδιος που
πήγε άλλοτε στο Βαρόνο Μονμορανσού τó
γράμμα και τή διαθήκη τής δυστυχης γυ-
ναίκας του...

—“Αρχίζω να καταλαβαίνω... Μου είπες
ότι αυτός ο ίδιος είχε φροντίσει να πάω
και να φυλαχτú τὰ δυο χαρτιά, που τ'αχε πε-
τάξει ο άφέντης του.

—“Ακριβώς! “Ο Βαρόνος δεν τὰ ζήτησε.
Κι' έτσι τώρα τ'αχω έγώ στην κατοχή μου,
γιατί ο στρατιώτης έχει πεθάνει.

—Φύλαξέ τα σαν τὰ μάτια σου, φίλε
μου! “Ισως αξίζουν μιά δόκληρη περιου-
σία!... Θά σου ξηγήσω άργότερα. “Άσε με
τώρα να κοιμηθώ και να δώ κανένα ώρασι
όνειρο. Κútτα μη με εγυπνήσεις, στο ένα-
λέω! Μπορεί να τó πληρώσεις άσκημα...

“Ας άφίσουμε τώρα τó Ρολάν ντε Φε-
ρουίλακ να ροχαλίξει στην “Εκόκκινη Ταβέ-
ρα” κι' άς πάμε στón πύργο τού Ταλεμόν,
όπου έμενε τότε ο κοντόσταυλος “Ανας ντε
Μονμορανσού.

“Ο πύργος αυτός υψωνόταν πάνω σ' ένα
δασώδη λόφο και τριγυριζόταν από ένα
τείχος από τεράστιους άγκους γρανίτη. Εί-
χε αίθουσες άπέραντες, υπόγεια και φυλα-
κές...

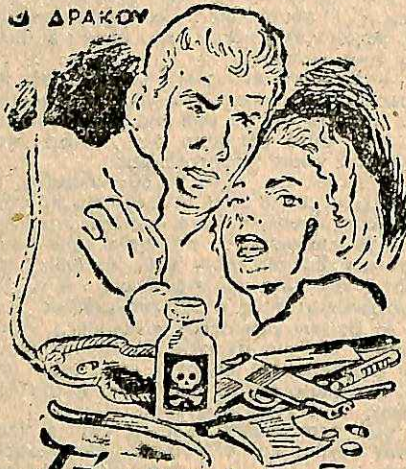
“Από πολλά χρόνια, καμιά γυναίκα δεν
είχε περάσει ποτέ τó κατώφλι του, για
να σκορπίση εκεί μέσα λίγη άπ' την ποιη-
σία και τή χάρι που άκτινοβολούσαν οι θυμα-
ρές τής Εύας, όπως τὰ λουλούδια τó ά-
ρωμά τους...

“Ο πύργος τού Ταλεμόν έμοιαζε με πο-
λεμικό φεουδαρχικό φρούριο τού Μεσαίωνα.
Κι' είχε μιά φρουρά από 300—400 μισθο-
φόρους “Αγγλους, Γερμανούς, “Εξβετούς,
“Ισπανούς και “Ιταλούς.

“Ο Μονμορανσού δεν έμοιαζε πιά καθόλου
με τó νέο πολεμιστή που είδαμε στην άρ-
χή τής ιστορίας μας. Κόντευε πιά τὰ 60,
είχε γίνει κοντόσταυλος και δούξ. “Όσο
γία την αλλαγή του χαρακτήρος του, θα την
δούμε πιο κάτω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : “Η συνέχεια.

ΔΡΑΚΟΝ

Τό μουσείο ΤΟΝ ΑΙΜΑΤΟΣ

Τό παρελθόν ενός ζητιάνου

“Εδώ και πολλά χρόνια, στis λαϊκές συν-
οικίες τού Πειραιώς, κυκλοφορούσε ένας γέ-
ρος ζητιάνος. “Εσκυβε τó κεφάλι του με τ'
ασπρα μαλλιά, άπλωνε τó χέρι του και ζη-
τούσε έλεημοσύνη. Φύλλο ξερό που τó έδε-
νε ο άνεμος. Πολλοί τον λυπότουσαν και
τόν έλευσαν.

Μα έρχόντουσαν και μέρες που ο γέρος
ζητιάνος, είχε φοβερά κασάτια. Τó δράμα
του άρχιζε με τις πρώτες παγωνίες... “Η
κακή του μοίρα, ώστόσο, τού φυλάγε άκόμη
κι' άλλες περιπέτειες, πριν να τόν οδηγήσει
στόν τάφο.

Μιά νυχτα τού Νοεμβρίου τού 1934, μπή-
κε σέ μιά λαϊκή ταβέρνα, στη συνοικία τής
“Αγίας Σοφίας, ζάρωσε σέ μιά καρέκλα και
προσπάθησε να κινή όσο μπορούσε άπαρα-
τήρητη την παρουσία του. “Εξ είχε ξεσπά-
σει μιά από εκείνες τις φοβερές μπόρες.

“Εβρεχε με τó τουλούμι κι' ήταν άδύνατο να
κυκλοφορήσει άνθρωπος.

Τó παιδί τού μαγαζιού πλησίασε στο
τραπέζι τού ζητιάνου, που είχε βγάλει κάτι
κουρελιασμένα χαρτονομίσματα κι' άγωνίζο-
ταν να τὰ ταιριάξει και να τὰ μετρήσει.

—Τί δα πάρα ο κυριός; τόν ρώτησε.

“Ο γέρος δεν έδωσε καμμία άπάντησι.

—“Ε κυριός, ενένα μιλιά, τού ξανα-
φώναξε. Τί θέλεις να σου φέρω; “Εδώ είνε
μαγαζί, δεν είνε άσουλó!...

—Στάσου, παιδάκι μου, να μετρήσω τὰ
λεφτά μου, να ιδώ αν βγαίνουν για ένα κα-
τοσταράκι κρασί και θα στο παραγγείλω,
στέναξε ο γέρος.

—“Άφησε τὰ κόλλα! Στριμάχτηκες έδώ
μέσα με τὰ κουρέλια σου για να γλυτώσης
τη βροχή. “Εμπρός, δρόμι! “Αδειασέ μέσα
τή γωνιά, γιατί λερώνεις και τήν καρέκλα
...τού είπε άπότομα τó παιδί.

“Ο γέρος σηκώθηκε άρθρος. Τό βλέμμα του
πέταξε σπίθες. Τό κορμί του τεντώθηκε μιά
στιγμή και με σταθερή φωνή, φώναξε στο
παιδί τής ταβέρνας:

—Τί να σου κάνω, μωρέ, έπρεπε να ή-
μουν είκοσι χρόνων! Να σ' αρπάξω στα χέ-
ρια μου και να σέ σκίσω σαν σαβέλλα!

“Όταν ήμουν νέος, όλοι με τρέμανε!... “Α-
κουγαν τ' όνομά μου και πάγανε τó αίμα
τους... Μα τώρα με ήπανε φαλάγκι τὰ
χρόνια! “Ασπρίσαν τὰ μαλλιά... Μπορείς,
λοιπόν, να βριζής κι' έσύ όσο θές!...

Μιά συντροφιά που έπινε πιά περά και
στην όποία ήταν με πολιτικά ο άστυφύλακας
Παναγ. Μπαρέλος, λυπήθηκαν τó γέρο. Θέ-
λησαν, λοιπόν, ν' άκούσουν την ιστορία του
και φώναξαν στón καταστηματούρχη:

—Φέρε ένα ποτήρι κι' ένα καλό μεζέ
για τόν μπάρμπα!

Και προσκάλεσαν τόν ζητιάνο να καθήση
στο τραπέζι τους. “Ο άγνωστος ήπιε ένα
κρασί, ήπιε ένα δεύτερο, και στο τρίτο ξε-
στάθηκε και λύθηκε η γλώσσα του.

—“Αν ήσουν νέος, λοιπόν, τού είπε κά-
ποιος, άα τόν έστιγες σαν σαβέλλα!...

—Κιμά θα τόν έκανα τόν άσολότιμο,
γιατί δεν έχει καρδιά! Απάντησε ο γέρος
που άρχισε πάλι ν' άνάζει. “Ετσι έκδική-
θηκα και έναν άλλον σαν κι' αυτόν! Πάνε

πολλά χρόνια από τότε... Ζούσε εκείνη την
εποχή στα Λεωνίδια, με την ομορφή ζαβερ-
φη μου, την Ευθυμία Παπαγιάννη. “Αφνικα,
έμαθα πως είχε μπλεχθή στον έρωτα μ' ένα
συγχωριανό μας, τόν Μητσο, μα δεν θυ-
μάμαι πιά τó επώνυμό του. “Εχουμε περάσει
από τότε σωστά τριάντα χρόνια... “Εμαθα
άκομη, ότι την είχε καταστρέψει κι' ότι
είχε φύγει κρυφά από τó χωριό για τήν “Α-
θήνα.

“Ηίληρα, λοιπόν, τó κατόπι του. “Εφτασα
κι' έγω στην πρωτεύουσα. “Από χωριανό σε
χωριανό, ρωτώντας, έμαθα πως δουλευε πε-
ριβόλάρης σ' ένα χτήμα, στην Κηφισία. Δί-
χως να χάσω καιρό, πήγα να τόν συναν-
τήσω.

—“Μήτσο, τού φώναξα, γιατί έφυγες σαν
κλέφτης από τó χωριό;

—“Μήπως θάπρεπε να σέ ρωτήσω; μ' ά-
πάντησε.

—“Οχι, μωρέ Μητσο, μά καλά θα έκα-
νες να έλεγες δυό λόγια στην Ευθυμία!...

—“Ποιά Ευθυμία; άπόρησε, κάνοντας τόν
κουτό ο Μητσο.

—“Την ζαβερφή μου! “Η μήπως ξεχάσες
κιόλας τó έγκλημα που έχεις κάνει; “Ηρθα
όμως να στο θυρίσω και να σου πώ ότι,
σαν άνδρας, έχεις μιά υποχρέωσι...

“Ξέλασε ειρωνικά ο Μητσο και μ' έστει-
λε στόν άγύριστο. Τότε θώλωσε τó μυαλό
μου. Τράβηξα ένα μεγάλο μαχαίρι που είχα
και τó κάρφωσα πολλές φορές στο στήθος
του μέχρι ότου έπαψε να σαλεύη. “Υστερα
πήρα τó βουνό και βγήκα στο κλαρί. “Ε-
γινε ληστής! Και τιμωρούσα με τόν τρόπο
μου όσους άδικούσαν... Κινηθήκαν τ' άπο-
σπάσματα για να με πιάσουν κι' η Κυ-
βέρνησι μ' επικήρυξε τότε χίλιες χρυσές
δραχμές. Μα κανείς δεν μου πήρε τó κε-
φάλι...

—Κατάφερα έπειτα κι' έφυγα για τήν
Ρουμανία... και γύρισα ύστερα από πολλά
χρόνια στόν Πειραιά. Κανείς δεν μ' άνα-
γνώρισε. Τ' όνομά μου είχε ξεχαστή κι'
αυτό. “Ετσι εύκολα βρήκα δουλειά κι' έγινε
λιμενεργάτης. “Η δουλειά δεν με καύραζε.
Μα τὰ χρόνια περνούσαν, άρχισα να γερνώ
και να χάνω τις δυνάμεις μου. Δεν μπο-
ρούσα πιά να σηκώνω σακιά και μ' έδιω-
ξαν. “Ετσι, για να ζήσω, άρχισα να ζητια-
νεύω...

“Ο γέρος ζητιάνος κατόπιν χαιρέτησε τή
συντροφιά και βγήκε πάλι στο δρόμο.

Μα ο άστυφύλακας Μπαρέλος θέλησε να
μυθή αν αυτή ή ιστορία τού γέρου ήταν
άληθινή και κútταξε τó “Αρχείο τής “Αστυ-
νομίας. Βρήκε, λοιπόν, τó φάκελό τού Πα-
παγιάννη κι' ένα πλήθος έντάλματα συλλή-
ψεως εναντίον του, άνεκτέλεστα. “Ο γέρος
αυτός παρουσιαζόταν εκεί ως φοβερός και
τρομερός ληστήρχος και κατηγορούμενος
για πλήθος έγκλημάτων. “Ο Μπαρέλος άνεκoi-
νωσε άμέσως τó γεγονός αυτό στόν τότε
διοικητή τής Γενικής “Ασφαλείας, κ. Μπου-
ραντά, πήρε τήν έγκρίσι του και την άλλη
μέρα συνέλαβε τόν γέρο ζητιάνο, για να
ξεκαθαρίση τούς λογαριασμούς του με τήν
Δικαιοσύνη...

Στην “Εισαγγελία που ώδηγήθηκε ο γέ-
ρος, έαυνθήκε αν κατά τó δίκαιημα αυτό
που είχε περάσει, είχε δικασθή για κανένα
άλλο σοβαρό άδίκημα. Γιατί τότε δεν θα
είχαν παραγραφεί τὰ έγκλήματά του. “Υστερα
όμως από πολλές ταλαιπωρίες, ο γέρος τή
γλυτώσε. Και τόν άφησαν έλεύθερο να γυ-
ρίζη πάλι στους δρόμους και να ζητιανεύη
για να ζήση...

ΔΡΑΚΟΣ

“Η έπιονή νικάει

Τὰ παιδιά τού ζεύγους Μπρίκ, σέ μιά
άμερικανική πόλη, παθούσαν ν' άποκτήσουν
ένα δέκτη τηλεόρασης. “Αλλά δεν τó έπέ-
τρεπαν τὰ οικονομικά τού πατέρα τους. “Ο-
ταν, λοιπόν, βραβεύθηκε σ' ένα διαγωνισμό
ή φωτογραφία τής μικρής άδελφής του, “Αν-
νας — ηλικίας 1 1/2 έτους — με 500 δολ-
λάρια, ζήτησαν άπ' τούς γονείς τους να
ικανοποιηθούν επί τέλους τή φλογερή τους
έπιθυμία.

—“Οχι, θα πάρουμε ένα ψυγείο, δήλω-
σαν εκείνοι.

Τὰ παιδιά διαμαρτυρήθηκαν και τόνισαν,
ότι τὰ γούματα άνήκαν στην “Αννα. Για
να δώση ένα τέλος στη συζήτησι, ο πατέ-
ρας τ'όνε είπε:

—“Αν ή “Αννα πη ότι θέλει τó μηχανή-
μα, τ'άποφασίζω, άα, σάς γίνη ή χόσι.

“Από τότε, τὰ άδελφά τής μικρούλας ά-
νισαν να τή κάνουν μάθημα κάθε λεπτό,
όπου κατάφεραν να τή μάθουν να ψελ-
λίζει:

—Τό σέλω...

Κι' έτσι άπέκτησαν τó δέκτη.

“Ο λόγος, τó ώραίο εκείνο άπόγευμα στο
σπίτι τού κ. Λεωνίδα Χ., ήταν για
τó ηλεκτρικό ρεύμα και για τούς πε-
ριορισμούς που πρόκειται να έπιβληθούν
και πάλι τόν χειμώνα. “Ηταν άρκετός
κόσμος συγκεντρωμένος στο σαλόνι, κυ-
ριοί, κυρίες, κοριτσόπουλα, νεαροί, γιατί
γινόταζε τὰ γενεθλιά της ή κόρη τού
κ. Λεωνίδα και είχαν έλθει φίλοι και συ-
γγενείς να τής πούν να τὰ χιλιόση.

Μέχρις ενός σημείου τὰ πράγματα έπή-
γαιναν πολύ καλά —παρά τήν παρουσία
του φίλτάτου μου “Αγισίλαου, που έκα-
νε τή γκάφα του, αλλά, εύτυχώς όχι έκ-
τάκτως μεγάλη. Τήν ώρα, δηλαδή, που
ή χαριτόδωρη κοπέλλα πήγε να σβύση
τὰ κεριά, που άντιπροσώπευαν τὰ χρόνια
της, ο “Αγισίλαος που σέ όλο τó προη-
γούμενο διάστημα δεν έκανε άλλο παρά
να στέκεται σιωπηλός σέ μιά γωνιά και
να μετρά, έπενέδη:

—“Ω! Σταθήτε, δεσποινίς Λιλίκα.
Μου φαίνεται ότι κάμνετε κάποιο λάθος
εις τόν άριθμόν τών κηρίων! “Εχετε βάλει
μόνον είκοσι τρία!...

“Η κοπέλλα, που μέχρι εκείνη τήν ώρα
ήταν όλο κέφι και γέλια, κοκκίνισε:

—Πώς είπατε;

—Είπα ότι δεν έμετρήσατε έπακρι-
βώς τὰ κηρία. Χρειάζεται να προσθέσετε
δυό άκόμη. Είκοσι πέντε έτών δεν είσθε
ή μήπως κάνω λάθος!...

“Η κ. “Αλκυήνη —σύζυγος τού κ. Λε-
ωνίδα Χ.— δαγκώθηκε, αλλά προσπάθη-
σε να τó ρίξη στο άστέρι.

—“Ελάτε, καλή κ. “Αγισίλαε! Πάτε,
δηλαδή, με τó ζόρι να μεγαλώσετε τήν
κόρη μου!

“Αλλά ο φίλτάτος μου “Αγισίλαος, φί-
λος τών άριθμών και τής τάξεως έζήτησε
βαθύτατα συγνώμη, έδωσε χαρτί και
μολύδι, έκανε μιά άφάιρεσι κι' ύστερα
είπε:

—“Οχι κ. “Αλκυήνη. Οί άριθμοί είνε
άδιάσπαστοι. Συμβαίνει να γνωρίζω τήν
χρονολογία τής γεννήσεως τής αγαπημέ-
νης μας Λιλίκας, διότι ακριβώς τήν έσπέ-
σαν που έγεννήθη τó άγγελούδι σας, ά-
πέθνησκε ή μακαρίτισα ή μητέρα μου.

Και, αν ένθυμώμαι, διά τόν λόγον αυτόν
δεν ήμυρεσάτε να έλθτε εις τήν κηδεί-
αν. Τó γεγονός τούτο συνέβη πρό είκοσι
πέντε έτών. Συνεπώς ή αγαπημένη μας
Λιλίκα συνεπλήρωσε τὰ είκοσι πέντε και
εισέρχεται εις τó είκοστόν έκτον! Προσ-
θέσατε λοιπόν, άλλα δυό κηρία!

“Ο συνδυασμός τών γεγονότων ή-
ταν τέτοιος—γέννησι και θάνατος—
ώστε όλοι έξέσπασαν σέ γέλια έκφρά-
ζοντας τόν θαυμασμό τους για τó φο-
βερό μνημονικό τού φίλτάτου μου
“Αγισίλαου, που όταν ήλθαν να
προσθεθούν και τ' άλλα δυό κερά-
κια, άνυποπτος, άκακος, άτάραχος
και εύχαριστημένος για τήν έπαινόρ-
θωσι τού λάθους δήλωσε:

—Εϊδάτε! Χάρις εις τήν Ισχυ-
ράν μου μνήμη, αγαπημένη μου Λι-
λίκα, σέ έσωσα από ένα σοβαρόν
σφάλμα. Δικαιούμαι συνεπώς και
δεύτερου τευχάκιου νυκτισματος...

Τό πράγμα πέρασε με εύθυμα
σχόλια και για λόγους διακριτικό-
τητας όλοι, άποφείνοντας τήν ουσία,
τόρριξαν στο μνημονικό τού “Αγισί-
λαου:

—Τί νυήμη!

—Πώς τὰ θυμάται!

—Είνε καταπληκτικό!

Κι' ο φίλτάτος μου “Αγισίλαος κατευ-
χαριστημένος και κολακευμένος δεχόταν
τὰ συγχαρητήρια τών συγγενών και φί-
λων, που γελοῦσαν με τήν καρδιά τους.
Τό ζήτημα, ώστόσο ξεχάστηκε γρήγορα
και οί παριστάμενοι είπαν ότι πάλι κα-
λό πήγε ή Βραδυά, αφού παρισταμένο
τού “Αγισίλαου, δεν έγινε καμμία γκά-
φα χειρότερη και σαματάς μεγαλύτερος.

“Αλλά, φεύ!... ο φίλτάτος μου “Αγισί-
λαος ήταν σ'όλους οίστρους του τó βράδυ
έκείνο κι' έτσι ή ώραία Βραδυά έμελλε να
τελειώσει μάλλον άσκημα...

Στο ηλεκτρικό ρεύμα, είπαμε, είχε έλ-
θει ή συζήτησις κι' όλοι λέγαν ότι κατάν-

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ

Δ. ΨΑΘΑ

Τό ηλεκτρικό ρεύμα

ήπσε άνυπόφορη αυτή ή ιστορία τών περι-
ορισμών, αφού ούτε ηλεκτρικές κουζίνες
θα ήμουν, να μεταχειρίζεται ο κόσμος,
ούτε και ηλεκτρικές θερμάστρες. “Η συζή-
τησι αυτή φαίνεται ότι δεν ένδιέφερε τόν
“Αγισίλαο, γιατί χαμένος στην πολυθρό-
να του, βυθίστηκε στους ρευδασμούς του
και καπνίζοντας μακαρία μουμουρίζει,
κατά τή συνήθεια του, κάποιο άπ' τ' ά-
γαπημένα του τροπάρια.

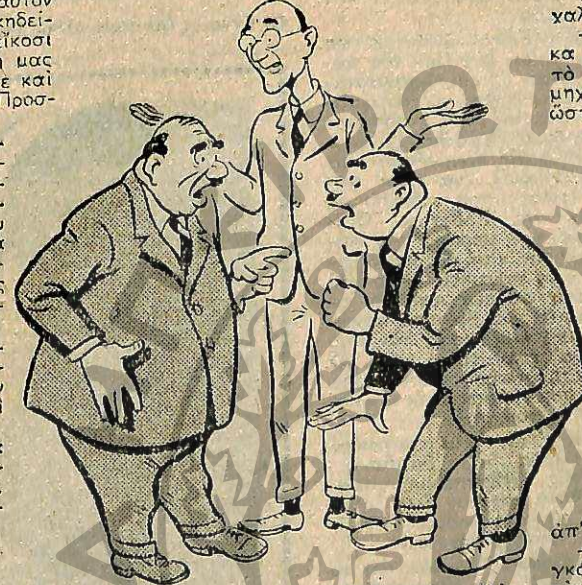
Σέ μιά στιγμή, όμως άναπάντεχα πέ-
ταξε μιά κουδέττα, που έπεσε σαν μπόμ-
πα μέσα στην όλήνυρι:

—Κι' έσύ, φίλτατέ μου Λεωνίδα, ζη-
μιώνει περισσότερο άπ' όλους μας, δε-
δομένου ότι έχεις τó ηλεκτρικό ρεύμα
σχεδόν τελείως δωρεάν. “Αν δεν ύπήρχαν
οί περιορισμοί, θα ήμυπορούσε να θεουά-
νης δόκληρον τήν οικίαν σου με δέκα ή
δεκαπέντε χιλιάδες δραχμάς μηνιαίως!

“Όλων τὰ πρόσωπα γύρισαν στόν “Α-
γισίλαο, που έλεγε τις περιέργες αυτές
κουβέντες με τó ήρεμο και καλοκάγαθο
ύφος του.

—Τί έννοείτε, “Αγισίλαε; ρώτησε κά-
ποιος.

—Ένωώ, συνέχισε με τó ίδιο ήρεμο ύ-

—“Ηλίθιος άποκαλεί ήλίθιον ένα ήλί-
θιον! είπε ο “Αγισίλαος

φως ο φίλτάτος μου “Αγισίλαος, ότι ο ά-
γαπητός μου Λεωνίδας, όπως ήκουσα, έ-
κανε μιά έντυχή και εύφροσύνην χει-
ρουργικήν επέμβασιν εις τó ηλεκτρικόν ω-
ρολόγιον, τó όποιον γράφει μόνον όσα
θέλει ο ίδιος!

“Η σκηνή που άκολούθησε ήταν από
τις πιο πρωτότυπες. Γιατί ο “Αγισίλαος
βρίσκοντας, φαίνεται, πολύ έντυχημένο
τόν τρόπο, που διετύπωσε τή σκέψι του,
άρχισε να γελά με τήν καρδιά του, ενώ
γύρω του γίνονταν πάταγος κι' ο ένας κút-

ταζε τόν άλλον. Κατακόκκινος μέγρι τ'
αυτιά ο Λεωνίδας για τήν άναπάντεχη αυ-
τή πληροφορία που έδινε ο χρυσός εκεί-
νος γκαφατζής μπροστά σέ τόσο κόσμο
είπε:

—Δηλαδή, ούτε λίγο, ούτε πολύ, άνα-
πητέ μου “Αγισίλαε, μού λες ότι κλέβω
τó ρεύμα!...

—Ξεράθηκε στα γέλια ο “Αγισίλαος:

—Σύ είπας! δήλωσε.

Και βρίσκοντας, φαίνεται, ότι κι' αυτό
ήταν έκφορασι έντυχεσάτην έξακολουθού-
σε να γελά, ενώ γύρω του οί άλλοι δαγ-
κωνόντουσαν για να μη παρασυρθούν.

“Αλλά ο “Αγισίλαος ήταν σ'όλους μεγα-
λους οίστρους του και συνέχισε:

—“Εχω να σου κάνω δώδε, μιά έν έώ-
τησιν, φίλτατε Λεωνίδα. Τήν μηχανήν αυ-
τήν τήν έφρόμιζες από τήν έπονήν της
Κατοχής, όποτε έλεγες ότι διασώπτεται
άντίστασιν κατά τών Γερμανών, εις τούς
όποιους και άνήκει τó ρεύμα. Κλέπταν τó
ηλεκτρικόν ρεύμα ένήργεισι ήρωϊκάς και έ-
θνικώς. Καλώς! Σήμερα, όμως, που συ-
νέχίζεις τήν μηχανήν, εναντίον ποίου κα-
νεις αντίστασιν; Μήπως εναντίον τής ά-
θλίας ταύτης Πάουερ, ή όποία μάς κα-
ταταλαίπωρει; Καί, αν ούτως έχουν τὰ
πράγματα, καλά τής κάνεις! Καλά τής
κάνεις!

“Εκρήςεις γελίων άντήχησιν, καθώς ο
“Αγισίλαος, συνώδευε τó δοσερό του γι-
ούμορο με σχετική χειρωνακία και βλέπον-
τας τήν έντυχία του επαναλάμβανε τὰ
λόγια σπώνοντας τó χέρι και κατεβάζον-
τας τó σαν σπαθί.

—Δώστες! Καλά τής κάνεις!...

Δέκα χρόνια έλλαξε ο κ. Λεωνίδας.

—Μά τί βλακείες είνε αυτές, “Αγισί-
λαε;

Κι' ο “Αγισίλαος:

—“Αν είνε βλακείαι, τότε ιδού ο
Βλάξ!...

Και έδειξε τόν κ. Μιχαλάκη, που κά-
θотαν σιωπηλός και τρομαλέος πλάι του.

—Αυτός;

—Μάλιστα!

—Σού είπε ο Μιχαλάκης ότι κλέβω έ-
γώ τó ρεύμα;

Κι' ο “Αγισίλαος νυρίζοντας στόν Μι-
χαλάκη:

—“Ελα, Μιχάλη! Σέ άπεκάλεσε Βλά-
κα ο μπατζανάκης σου. Πήγαμε πια εις
τó ωρολόγιον διά να μάς δείξης ποιαν
μηχανήν εφαρμόζει ο σύγγαμβρός σου,
ώστε να τήν εφαρμόσωμεν και έμεις...

Δεν χρειάζοντουσαν περισσότερα
λόγια για να γίνουν όλα κουλοδάχα-
τα. Γιατί ο μέν Μιχαλάκης έλεγε τόν
φίλτάτο μου “Αγισίλαο:

—“Ηλίθιε!

Κι' ο κ. Λεωνίδας έλεγε τόν σύγ-
γαμβρό του Μιχαλάκη:

—“Ηλίθιε!

Κι' ο κ. Μιχαλάκης άπαντώντας
στόν σύγγαμβρό του κ. Λεωνίδαν
έλεγε:

—“Ηλίθιος είσαι και φαίνεσαι.

Κι' ο φίλτάτος μου “Αγισίλαος
διασκέδαζε:

—“Ηλίθιος άποκαλεί ήλίθιον, έναν
ήλίθιον! Και οί δυό ήλίθιοι άποκα-
λούν ήλίθιον ένα μη ήλίθιον!...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Η πολιομυελίτις και το αντιδιφθεριτικό έμβολιο

Οι ασταυρίδες είναι οι κυριώτεροι φορείς της

Η μεγάλη διάδοση της πολιομυελίτιδας στις ημέρες μας ανάγκασε τους επιστήμονες να ερευνήσουν προς διάφορες κατευθύνσεις για να ανακαλύψουν τα μέσα που θα επιτρέψουν την πρόληψη και τη θεραπεία της.

Σχετικές μελέτες και πειράματα γίνονται κατά τα τελευταία χρόνια σε όλα σχεδόν τα αμερικανικά πανεπιστήμια. Τα πορίσματα δε των ερευνών αυτών, που είναι εξαιρετικές ενδιαισθήσεις, συνόψισε ο Ιατρός Τζιν Στάφορντ κατά το τελευταίο συνέδριο της Αμερικανικής Βακτηριολογικής Έταιρείας.

Τα πορίσματα αυτά είναι τα εξής:

1. Τα έμβολια έναντι της διφθερίτιδας και του κοκκύτου ή τα σύνθετα έναντι των δύο ασθενειών, όπως γίνονται σήμερα, ελαττώνουν την αντίσταση του οργανισμού στην πολιομυελίτιδα.

Σχετικά πειράματα έγιναν στο Ίνστιτούτο Έρευνών του Σικάγου σε ποντίκιους. Τα πειραματόζωα που δεν είχαν υποβληθεί στον ανώτερο έμβολιασμό παρουσίασαν μεγαλύτερη αντίσταση στην πολιομυελίτιδα από τα άλλα.

Οι Αμερικανοί επιστήμονες φρονούν ότι τα έμβολια έναντι του κοκκύτου και της διφθερίτιδας πρέπει να γίνονται μετά το πέρας της περιόδου κατά την οποία η πολιομυελίτις παρουσιάζει μεγαλύτερη ένταση.

2. Οι καταρτίδες μεταδίδουν την πολιομυελίτιδα σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό από ότι οι μνίες.

Τα εργαστηριακά πειράματα που έγιναν στα πανεπιστήμια της Βορείου Ντακότα και της Μινεσότα απέδειξαν ότι οι καταρτίδες «προσλαμβάνουν» διατηρούν και «μεταδίδουν» δύο είδη της πολιομυελίτιδας και ένα είδος του «Κοξσάκι».

Φαίνεται πιθανόν ότι η μετάδοση των ιών γίνεται λόγω της συχνής επαφής αυτών των εντόμων με περιττώματα και κόπρανα με τροφές ή ποτά, όπως ακριβώς συμβαίνει και με το βόκιλλο του τύφου.

Κι' οι μνίες επίσης είναι φορείς του ιού της πολιομυελίτιδας. Αλλά παρατηρούν οι επιστήμονες των πανεπιστημίων αυτών, οι μνίες έρχονται σε επαφή μόνο με τα τοόδια ή τα ποτά, που είναι εκτεθειμένα ακάλυπτα. Ενώ οι καταρτίδες εισχωρούν μέσα στο ντοιλάπια, στα κιδώτια στα δοχεία κλπ. και γι' αυτό είναι περισσότερο επικίνδυνες από τις μνίες.

3. Οι επιστήμονες του πανεπιστημίου του Ουάσινγκτον παρατήρησαν ότι η αντικατάσταση σε ποντίκιους της τροπικής φάνης, που είναι μια από τις πρωτεΐνες του σώματος με μια παρυσφωρή νηλική ουσία, αυξάνει την αντίστασή τους στον ιό της πολιομυελίτιδας.

Φαίνεται, λοιπόν, ότι η πολυτιμή αυτή πρωτεΐνη, μ' όλο, που συντελεί στη διάπλαση και την ανάπτυξη του σώματος, μειώνει την αντίστασή του οργανισμού στον ιό της τρομακτικής ασθένειας.

Η ένδειξη αυτή θεωρείται πολύτιμη από τους επιστήμονες, που ελπίζουν ότι η ανακάλυψη και άλλα στοιχεία που ευννοούν ή αντίθετα αντιδρούν στην ανάπτυξη της πολιομυελίτιδας.

4. Οι ποντικοί που παρουσιάζουν ανεπάρκεια της λειτουργίας του θυρεοειδούς αδένος προσβάλλονται ευκολότερα από τον ιό της πολιομυελίτιδας.

5. Το ACTH, που είναι, ως γνωστόν, ορμόνη του πитуειδούς αδένος και που ο προσισμός της συνίσταται στο να διεγείρει τα επινεφρίδια και να προκαλέσει την έκκριση της κορτιζόνης, δεν αυξήσει την ικανότητα αντίστασής των πηθίκων στην πολιομυελίτιδα. Τούναντιον, μάλλον, σύμφωνα με τα πειράματα που έγιναν στο πανεπιστήμιο του Μίσιγκαν, τους έκαμε πιο ευαίσθητους σε αυτή την ασθένεια.

Τα πειράματα αυτά διέψευσαν τις άσχημες ελπίδες, που είχαν σπρηγεί στο ACTH και την κορτιζόνη.

6. Οι ελπίδες ανακαλύψαι ενός εμβολίου έναντι της πολιομυελίτιδας έπολλαπλασιάστησαν έπειτα από τα πειράματα που έκαναν τρεις επιστήμονες της Νέας Υόρκης. Οι επιστήμονες αυτοί κατόρθωσαν να «εγκλιματίσουν» ένα είδος πολιομυελίτιδας του πηθίκου σε ποντίκιους της Ελβετίας. Ο ιός αυτής της μορφής της πολιομυελίτιδας εισήχθη στον εγκέφαλο ενός ποντικού. Από εκεί τον πήσαν άμεσως και τον εισήγαγαν σε ένα δεύτερο ποντικό κι' από εκεί, κατά τον ίδιο τρόπο, σε έναν τρίτο κλπ. Ο έδωμος ποντικός παρουσίασε όλα τα συμπτώματα της πολιομυελίτιδας του πηθίκου.

Ο ίδιος ιός «μετεφύτευθη» σε ποντίκιους του Βαμβάκος. Από τους τελευταίους παρασκευάστηκε κατόπιν ένα έμβολιο και οι επιστήμονες έμβολίασαν με αυτό πηθίκους.

Παρήτηρησαν, λοιπόν, ότι το έμβολιο αυτό είχε ελαγίστη τοξικότητα κι' ότι αύξανε σε σημαντικό βαθμό την αντίστασή αυτών των ζώων στο συνήθη ιό της πολιομυελίτιδας. Σε μερικές περιπτώσεις υλίστια χρειάστηκε να χρησιμοποιηθούν διπλάσιες και τριπλάσιες δόσεις, από τα ειδικά παρασκευάσματα που περιέχουν αυτό τον ιό, για να εκδηλωθούν φαινόμενα πολιομυελίτιδας στο πειραματόζωο.

Πρέπει λοιπόν, να συμπεράνουμε ότι βρισκόμαστε στον καλό δρόμο: Τίποτα δεν μπορεί να ληφθεί με βεβαιότητα. Αλλά οι επιστήμονες που ασχολούν

ται με την ανεύρεση των μέσων πρόληψης και καταπολέμησης της τρομακτικής αυτής ασθένειας είναι, κατά το τελευταίο καιρό, πολύ περισσότερο αισιόδοξοι από πριν.

Ο καρκίνος του εντέρου

Ο καρκίνος του πινέου εντέρου αποτελεί μια μορφή της ασθένειας αυτής που πολύ σπάνια Στίς Ήνωμ. Πολιτείες σημειώνονται κάθε χρόνο 42.000 τέτοιες περιπτώσεις. Μια νέα λοιπόν μέθοδος επιτρέπει τη διάγνωση αυτή του καρκίνου στην άσχημη του άκρη: Με μια απλή πλύση συντηρούνται κύτταρα από τα εσωτερικά τοιχώματα του εντέρου, και η μικροσκοπική εξέτασή τους αποκαλύπτει, την ύπαρξη καρκίνου. Έστω κι' αν λείπει ακόμη κάπο σύμπτωμα. Με την ίδια μέθοδο ανακαλύπτονται και οι πολύποδες, καλοήγηες δηλαδή όγκοι που εξαλείφονται συνήθως σε καρκινώματα.

Ένα νέο αναλγητικό

Ο Γάλλος Ιατρός Σωβ άνακάλυψε ένα νέο αναλγητικό φάρμακο που είναι παράγωγο της σκοπολαμίνης. Το φάρμακο αυτό εξαφανίζει αμέσως τους πόνους που προκαλούνται από τραύματα, κατάνυα, πταυμυαλύνια κλπ. Έχει επίσης κρυσταλλικό επίδομα στην πονόληση. Εισάγεται στον οργανισμό με ενδομυϊκές ή ενδοφλέβιες ένεσεις.

Τα φύκη στην οδοντοιατρική

Οι Άγγλοι Ιατροί έκαναν τελευταία επιτυχή πειράματα νοσημοποίησης σκόνης από αποξηραμένα φύκη για το σταματάει της μικρής αιμορραγίας που προκαλείται έπειτα από μια εξαγωγή δοντιού. Το σταματάει, λοιπόν, της αιμορραγίας επένεται με τόσο κρυσταλλικό.

Τα πειράματα συνεχίζονται για να εξακριβωθεί κατά πόσον ή εν λόγω σκόνη μπορεί να νοσημοποιηθεί στη γενική νειοοιολογική.

Οι έργοις δεν παρακολουθώ έλκος

Σχετικά με το γαστρικό έλκος

ΜΙΑ ΝΕΑ ΟΞΥΓΟΝΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Με τη συσκευή αυτή προσδίδεται ότι θα γίνει ακόμη άποτα λησμονημένη ή παλαιά μέθοδος της οξυγονοθεραπείας. Η εισαγωγή της δηλαδή οξυγόνου μέσα στην φλέβα ή στους ιστούς. Μια φίλη παρήγει καθαρό οξυγόνο υπό πίεση που περνάει από άλλο μέσο της συσκευής και μεταβάλλεται εν μέρει σε όξυν. Το μίγμα των δύο αερίων έχει άνοιασθη «όξυν» θα νοσημοποιηθεί δε κατά των νευρολογικών και των αναπνευστικών παθήσεων των διαπνευστικών πηθίκων.

και έπικρατεί η αντίληψη ότι προσβάλλει «μνίες» τους ανθρώπους που κινούνται υπερβολικά και που βραχνίζονται από έννοιες Σφαλερή αντίληψη παρατηρεί η Αμερικανική Κτηνιατρική Υπηρεσία Για τον απλούστατο λόγο ότι ένα σόδοιο πορτοστόν από τα νοσημια που σπάζονται στα σπείρια παρουσιάζουν επίσης γαστρικά έλκη. Μάπως αυτά τα νοσημια ανησυχούν για την κοινωνική τους θέση; Η ύπληξη των οικονομικών ή οικονομικών σκατοόρες; Δεν συμβαίνει τίποτα απ' αυτά. Πρέπει να συμπεράσουμε λοιπόν, ότι το έλκος δεν έχει σχέση με την ένταση κι' εξαπλητική έσγασία και τις έννοιες της ζωής.

Ο ιός της γρίπης

Πειράματα που έγιναν στο πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας απέδειξαν ότι ο ιός της γρίπης είναι πιο τοξικός όταν μεταδίδεται με τον αέρα παρά με ένα υγρό.

Η υδραζίνη στα αυτοκίνητα

Η υδραζίνη το νέο φάρμακο έναντι της ατοπικής υπεραστικής, που νι' αυτό έσγασε προ καιού, είναι παράγωγο της ατοπικής. Δεν είναι κατάλληλο μόνο για τον άνθρωπο αλλά και για τα αυτοκίνητα. Αυτο Αμερικανοί νηκικοί έδωσαν από την υδραζίνη ένα υγρό που όπως απέδειξαν τα πειράματα πειράματα που στατεύει τα αντιστάτες των αυτοκινήτων από την οξείδωση και κάνει συνεπώς, μεγαλύτερη τη διάρκεια τους.

Ο αριθμός των εντόμων

Τα είδη των εντόμων που είναι νωστώτα ως σήμα κι' έχουν πειραμαθεί από τους επιστήμονες φτάνουν τις 600.000. Οι έντομολόγοι υπολογίζουν όμως, ότι υπάρχουν ακόμη τούλάνιστον 12 εκατομμύρια έντομων που παραμένουν άγνωστα ή έχουν πειραμαθεί ατελώς.

Η παραγωγή πενικιλίνης

Η παραγωγή πενικιλίνης είναι σήμερα κατά 125.000 φορές ανώτερη από εκείνη του 1943.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ για τα μάτια

Πώς θα προφυλάξετε την όραση των παιδιών σας

Αν θέλετε να μάθετε διάφορα περιεργα πράγματα για τα μάτια, το ανεκτίμητο αυτό αίσθητήριο όργανο του ανθρώπου, δεν έχετε παρά να διαβάσετε τις παρακάτω ερωταποκρίσεις, που έχουν γραφεί από ένα διακεκριμένο Αμερικανό επιστήμονα, το Δόκτορα Ντοναλντ Λέιντεν:

1) ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΟΙΩΘΕΝΤΑ, ΟΤΑΝ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ; — Δεν είναι αλλοιωμένα. Άπλως και μόνο, τα μάτια τους δεν βλέπουν το ίδιο πράγμα και τα δυο. Αυτό διαρκεί ως ότου γίνουν 1 έτος. Αν ο φαινομενικός στραβισμός τους συνεχίζεται και κατόπιν, πρέπει πια να εξετασθούν από οφθαλμίατρο, και μαλιστα έγκαιρα, προτού παύει ανεπανόρθωτα η όρασή τους ενός ματιού.

2) ΕΙΝΑΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΣ Ο ΣΤΡΑΒΙΣΜΟΣ; — Φαίνεται πως έχει ένα κάποιο κληρονομικό χαρακτήρα. Είναι προτιμώτερο, λοιπόν, να μην παντρεύεται ένας αλλοιωμένος άντρας με μια γυναίκα που έχει επίσης στην οικογένειά της αλλοιωθάρους.

3) ΕΙΝΑΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗ Η ΜΥΩΠΙΑ; — Συνήθως όχι. Ούτε και η υπερμετρωπία.

4) ΑΝ Ο ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΕΧΗ ΜΑΚΡΥΕΣ ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ, ΘΑ ΤΙΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΗΣΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ; — Ναι, τα μισά από τα παιδιά αυτού του ανθρώπου.

5) ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΚ ΓΕΝΕΤΗΣ; — Όχι. Όταν έρχονται στον κόσμο, τα παιδιά έχουν όλα ματιά γκρι-μπλε. Μόνο μετά τους 3 μήνες, αρχίζουν τα μάτια τους να παίρνουν το μόνιμο χρώμα τους. Έπίσης, ως τότε, δεν χύνουν καθόλου δάκρυα όταν κλαίνε.

6) ΓΙΑΤΙ ΜΕΡΙΚΑ ΝΕΟΓΕΝΗΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΧΟΥΝ ΚΟΚΚΙΝΑ ΜΑΤΙΑ; — Από έσχαφές τοπικές αιμορραγίες, που περνούν σε μια βδομάδα και που δεν έχουν καμμία σημασία.

7) ΤΑ ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΤΑ ΚΡΙΘΑΡΑΚΙΑ; — Ναι, εν μέρει, γιατί παρεμποδίζουν το συχνό άγγιγμα των ματιών με μολυσμένα δαχτυλά. Τα κριθαράκια σπένονται σε μια τοπική μολύνση, χρειάζονται δε προσοχή γιατί μπορεί να έπιμολυνθούν και να μεταβληθούν σε δοθιήνες. Τα βλεφαρά μολύνονται ευκολότερα, γιατί δεν πλένονται καλά, όπως το υπόλοιπο πρόσωπο.

8) ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΠΟΥ ΚΛΑΙΝΕ, ΧΥΝΟΥΝ ΚΑΠΟΤΕ ΔΑΚΡΥΑ ΑΠ' ΤΟ ΕΝΑ ΜΟΝΟΝ ΜΑΤΙ; — Είτε γιατί μόλις τώρα έχουν αρχίσει να δακρύζουν, είτε γιατί απορρόχηκε ο ένας δακρυϊκός πόρος από κρυολόγημα.

9) ΤΑ ΓΑΛΑΝΟΜΑΤΙΚΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΛΕΠΟΥΝ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΑΠΟ ΚΕΙΝΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΣΚΟΥΡΑ ΜΑΤΙΑ; — Το χρώμα των ματιών δεν έχει καμμία σχέση με την όραση.

10) ΟΤΑΝ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΦΟΡΕΙ ΓΥΑΛΙΑ, ΔΕΝ ΘΑ ΤΑ ΒΛΑΛΗ ΠΙΑ Σ' ΟΛΗ ΤΟΥ ΤΗ ΖΩΗ; — Όχι πάντα. Μπορεί να τα χρειάζεται μόνο για ένα-δυο χρόνια, κι' έπειτα να διορθωθεί μόνο το ελάττωμα των ματιών του.

11) ΠΩΣ ΕΞΑΚΡΙΒΩΝΕΤΑΙ ΑΝ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΓΥΑΛΙΑ; — Όταν φέρνι τα έντικείμενα πολύ κοντά στα μάτια του για να τα δει, όταν ο

ποφείρ από πονοκεφάλους, όταν μισοκλείνει τα μάτια και ζαρώνει τα φρύδια, όταν σκοντάει στο περπάτημα, σημαίνει, ότι έχει ανάγκη από γυαλιά. Καλό είναι να το εξετάσει ένας οφθαλμίατρος, πριν αρχίσει το σχολείο.

12) Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΝΕΙ ΚΑΚΟ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ; — Δεν είναι περισσότερο κούραστικός απ' το διάβασμα. Έπηρεάζει όμως τη φαντασία του και ταραξεί τον ύπνο του. Το υπερβολικό ενδιαφέρον ενός παιδιού για τον κινηματογράφο, αποτελεί μια ένδειξη, ότι δεν είναι αρκετά ενδιαφερόμενη η συνθησμένη ζωή του. Οι γονείς πρέπει να φροντίσουν τότε να την κάνουν πιο ευχάριστη.

13) ΠΟΥ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ Η «ΠΙΤΥΡΙΔΑ» ΤΩΝ ΒΛΕΦΑΡΩΝ; — Δείχνει συνήθως κακή διατροφή, από την οποία λείπουν ώριμες βιταμίνες. Αυτό θα το εξακριβώσει ο γιατρός του παιδιού.

14) ΠΟΤΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΕΧΟΥΝ ΟΡΙΜΑΣΕΙ ΑΡΚΕΤΑ ΟΣΤΕ Ν' ΑΡΧΙΣΗ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΗ; — Πολύ πριν μάθει να διαβάει. Γιατί το διάβασμα, εκτός των καλών ματιών, απαιτεί και μια κάποια ανάπτυξη του εγκεφάλου. Κατά μέσον όρον, τα παιδιά είναι έτοιμα γι' αυτό στα 6-7 χρόνια τους. Είναι προτιμώτερο να μην αρχίζουν νωρίτερα να διαβάζουν — εκτός αν έχουν πρώην πνευματική ανάπτυξη και το θέλουν μόνοι τους. Μη βιάζεστε ποτέ τη φύση. Ο σεμνιστος Πρόεδρος των Ήνωμ. Πολιτειών Γουόντρο Ουίλσον, άρχισε να διαβάει σε ηλικία 9 ετών!

15) ΓΙΑΤΙ ΜΕΡΙΚΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΙΝΟΥΝ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΤΟΥΣ, ΟΤΑΝ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ; — Αυτό είναι φυσικό να συμβαίνει στην αρχή, τον πρώτο και το δεύτερο χρόνο. Αν όμως εξακολουθήσει και κατόπιν, χρειάζεται μια ειδική εξέταση, για να ανακαλυφθεί και να διορθωθεί ο λόγος αυτής της ανωμαλίας.

16) ΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ Ο ΔΑΛΤΩΝΙΣΜΟΣ; — Είναι κληρονομικός και δεν θεραπεύεται. Τα 2 % περίπου των αγοριών, δεν μπορούν να διακρίνουν το κόκκινο και το πράσινο. Στα κορίτσια, είναι σπανιωτάτη αυτή η ανωμαλία.

17) Η ΠΟΛΗ ΜΕΛΕΤΗ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΙ ΤΗΝ ΟΡΑΣΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ; — Μπορεί να μην το ευχαρίστη, αλλά δεν το βλάπτει, έφ' όσον γίνεται με καλό φωτισμό. Δυστυχώς όμως, ο παράγων αυτός δεν υπάρχει στα περισσότερά σπίτια. Κανονικά, πρέπει να φωτίζεται ομοιόμορφα και άπλετα το δωμάτιο, χωρίς να μέγουν σκετινές γωνίες. Γι' αυτό, πρέπει να υπάρχουν αρκετές λάμπες, σε διάφορα σημεία του, όλες με ανοιχτόχρωμο αμυσοό. Οι τοίχοι πρέπει να είναι ανοιχτόχρωμοι, για να αντανακλούν τις φωτεινές ακτίνες.

18) ΒΛΑΠΤΕΙ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ; — Όχι, έφ' όσον υπάρχει καλός φωτισμός κι' ένα μαξιλάρι, έτσι ώστε να μπορεί το παιδί να κρατήσει άνετα το βιβλίο στην κατάλληλη θέση. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, δεν είναι βλαβερό να διαβάει στο κρεβάτι. Στο λεωφορείο ή στο τρένο, πρέπει να αποφεύγεται το διάβασμα, γιατί υπάρχουν πολλά τραντάγματα.

Η γλώσσα των πηθίκων

Από παρατηρήσεις μιας άποταλής Άγγλης φησίζονται, ότι οι πηθίκι έχουν 26 διαφορετικούς τρόπους για να εκφράσουν το έσδο της άσπασσας, ή τη γασά την πείνα, το θυμό, τον κόπο κλπ.

Τελωτοθεραπεία

—Δεν σου είπα, Χαρίλαε, να μη συζητάς πολιτικά με τον ηλεκτρολόγο;... (Του Αρχέλαου)

—Λέγε, κόνα-Μαργγί, τι γίνεται με το γιοσουρί. Του το πέταξε, εν τέλει;... (Του Β. Χριστοδούλου)

—Ο μισός που δίνουμε, κύριε μου, δεν είναι και τοσο μεγάλος... άσο είναι τα ρέστα!... (Του Αρχέλαου)

ΜΟΛΙΣ είδε το Σέργιο να αισχίζει την αίθουσα και να την πλησιάζει, η Όλγα έκανε πως κάτι γύρευε στην τσάντα της. Βρήκε ένα τσιγάρο, και τόφερε στα χείλη της. Ένας αναπτήρας άναψε πλάι της:

—Επιτρέπεις;
—Ανατρίχιασε ολόκληρη από παράξενα συναισθήματα.

—Όταν σε είδα, της είπε ο Σέργιος, άναρωτήθηκα αν όνειρευόμουν...

—Μόλις γύρισα από ταξίδι, του άπάντησε εκείνη. Είμαι εύτυχισμένη, που σε ξαναβλέπω, Σέργιε. Τι κάνει η Εύα;...

—Καλά, ευχαριστώ. Είν' εδώ και χορεύει στην άλλη αίθουσα...

Το βλέμμα του Σέργιου την έκανε ν' ανατρίχιασει. Ήταν το ίδιο βλέμμα, σαν άλλοτε...

—Γιατί με κυττάξεις έτσι; τον ρώτησε με το πιδ γλυκό χαμόγελο της.

—Είσαι πιο όμορφη κι' έχεις μια έκφραση, πως να πω, γοητευτική... Μήπως είσαι έρωτευμένη. Όλγα;

—Όχι, Σέργιε. Ζω όπως μπορώ...

—Πάμε στο μπάρ να πιούμε κάτι της πρότεινε εκείνος.

Την έπιασε απ' το γυμνό μπράτσο, πήγαν στο μπάρ και κάθισαν σ' ένα τραπέζακι.

—Δυό τζίν, είπε ο Σέργιος στο γκαρσόνι.

—Όλγα κυττάζει τώρα την ωραιότερη ξανθή γυναίκα πουχε μπή στο μπάρ, συνοδευμένη από ένα νεαρό, που την άφησε άμέσως.

—Υπάρχει τίποτα να πω κι' εγώ; ρώτησε η ξανθή γυναίκα, μόλις κάθισε δίπλα στο Σέργιο.

—Γνωρίζεις την Όλγα Πουαριέ, Εύα; είπε εκείνος. Η γυναίκα μου! εξήγησε κατόπιν στην Όλγα.

Οι δυο γυναίκες χαιρετίστηκαν τυπικά. Τα λόγια της φίλης της, της Ιουλίας, ξανάρχονταν στη μνήμη της Όλγας. Η Εύα πραγματικά ήταν ένα υπέροχο πλάσμα. Ο Σέργιος δεν είχε άδικο πουχε ξετρελλαθεί μαζί της!

Τώρα ο Σέργιος χάρεψε με την Όλγα. Καθώς βρισκόταν στην άγκαλιά του, έκλεισε τα μάτια της, έχοντας την ψευδαίσθηση πως τίποτα δεν είχε αλλάξει απ' τη ζωή της με το Σέργιο πως τα δυο τρομερά χρόνια πουχε περάσει μονάχη, ήταν ένα κακό όνειρο...

★

—Με συγχωρείς, δεν πρόφτασα να ντυθώ, μα δεν ήθελα να σε κάνω να περιμένεις...

Η Εύα γύρισε με μιάς ακούγοντας ξαφνικά τη φωνή της Όλγας, που γέμιζε δυο ποτηράκια λικέρ.

—Έχεις ένα σπουδαίο σπiti, είπε η Εύα κυττάζοντας γύρω.

—Δεν φαντάζομαι να ήρθες για να μου μιλήσης γι' αυτό, έκανε η Όλγα κάπως άποτομα.

—Όχι, γιατί άσφαλώς ξέρεις το λόγο. Λοιπόν, άς μιλήσω καθαρά: δεν μπορείς να μου πάρης το Σέργιο! Τον αγαπώ. Δεν μπορείς να καταστρέψης τη ζωή μας, για ένα καπρίτσιο...

—Ποιος σου είπε πως είναι καπρίτσιο;

—Έμαθα πως πριν ο Σέργιος κι' εγώ παντρευτούμε, ήσαν φίλοι του, μα τώρα πέρασε από τότε τόσος καιρός! Έγώ κι' ο άντρας μου αγαπιόμαστε.

—Αλήθεια; έκανε ειρωνικά η Όλγα. Επειδή αγαπιέστε, γι' αυτό άφησες τρεις ολόκληρους μήνες το Ζάν Γκεριέ να σου κάνει άγριο κόρτε; Νομίζεις πως ο Σέργιος ήταν εύτυχισμένος απ' το φερσιμό σου; Πως θέλεις να πιστέψω τώρα τις διαμαρτυρίες σου ότι αγαπάς το Σέργιο ειλικρινά;

—Κατάλαβα το σφάλμα μου, ψιθύρισε δακρυσμένη η Εύα, κατάλαβα πως δεν μπορούσα να χάσω τον άντρα μου. Αυτό είν' όλο!

—Και τί μου τα λες αυτά έμένα κι' όχι σ' εκείνον; φώναξε νευρικά η Όλγα.

—Ακόμα λίγο και θα χαστούκιζε την Εύα. Όχι, δεν είχε την πρόθεση να της πάρη το Σέργιο. Αυτοί οι τρεις μήνες, που ο Σέργιος έτρεχε κοντά της για να ξεχάση την Εύα, ήταν γεμάτοι από χαρά και λύπη, από ευτυχία κι' άπόγνωση. Ναι, ο Σέργιος την ήθελε, μα η αλήθεια ήταν πως δεν θα μπορούσε να την αγαπήσει πιά...

Μπορούσε να της τή πη της Εύας, μα θάταν σαν να

Διοθηματικό δiήνημα

κατάστρεψε τον ίδιο τον εαυτό της μπροστά της κι αυτό δεν το άνεχόταν. Η Εύα έκλαιγε.

—Δεν έχεις, είπε τέλος στην Εύα, παρ' να καταχτήσης ξανά το Σέργιο. Πήγαινε μαζί του μακριά, ταξίδεψε μ' αυτόν. Έτσι όταν δεν θα με βλέπη, θα με ξεχάση...

Η Όλγα ζαλίστηκε για μι' α στιγμή, μα συνήλθε άμέσως.

—Πήγαινε, είπε στην Εύα, πήγαινε, δεν έχουμε τίποτα να πούμε πιά.

Δυό δάκρυα κύλησαν απ' τα μάτια της...

★

Ο Σέργιος είχε μάθει απ' τη Ζιζέλα, την υπηρέτρια της Όλγας, πως η κυρία της βρισκόταν στη «Βίλλα Μαξιμ». Γύρευε τη γυναίκα αυτή, τη γυναίκα της ζωής του. Ήθελε να τον συχωρέση και να της πη πως σε λίγο θαπαιρνε διαζύγιο με την Εύα.

Έφτασε εκεί στη «Βίλλα Μαξιμ» το άπόγεμα. Η οικοδομή, κατάλευκη, ορθωνόταν μέσα σ' ένα πάρκο.

Ο Σέργιος κατέβηκε απ' το αυτοκίνητό του, προχώρησε και σαν έφτασε στην είσοδο, χτύπησε το κουδούνι. Τον δέχτηκε ένας ψηλός άντρας. Απ' τη βεράντα, όπου τον οδήγησε, ο Σέργιος παρατήρησε πως δεξιά κι' άριστερά υπήρχαν δυο άλλες ψηλές οικοδομές και στις βεράντες τους ήταν, ξαπλωμένοι σε πολυθρόνες, άντρες και γυναίκες που διάβαζαν ή κουβεντιάζαν. Η χαρακτηριστική μυρωδιά από φάρμακα έδωσε στο Σέργιο να καταλάβη πως βρισκόταν σ' ένα σανατόριο.

Ο ψηλός άντρας τον οδήγησε σ' ένα σαλόνι και τον άφησε. Σε λίγο μπήκε ένας ηλικιωμένος κύριος, με ψαρά μαλλιά και με γυαλιά.

—Ρωτήσατε για την Όλγα Πουαριέ; Μήπως είστε συγγενής της; Έγώ είμαι ο διευθυντής του σανατορίου...

—Ονομάζομαι Σέργιος Ζανσόν. Θάθελα να δώ άμέσως την Όλγα, αν είναι δυνατό. Δεν ήξερα πως βρισκόταν εδώ, κυρία καθηγητά...

—Είχε ζήσει εδώ χρόνια...

—Γιατί λέτε «είχε ζήσει»; ρώτησε ο Σέργιος μ' άγωνία.

—Η δεσποινίς Πουαριέ πέθανε πρό τριών ημερών! Ο Σέργιος τον κύτταξε, σαν τρελλός.

—Καθήστε, του είπε ο καθηγητής. Έχω κάτι να σας πω. Η δεσποινίς Πουαριέ μου εξομολογήθηκε όλα όσα άφορούσαν και τους δυο σας. Πρό έξη μηνών, ή δεσποινίς Πουαριέ είχε φύγει θεληματικά απ' το σανατόριο. Επί τρεις μήνες δεν είχα μάθει τίποτε γι' αυτήν όταν ένα πρωί ξαναγύρισε. Η Όλγα ήταν άρρώστη απ' εδώ και δυο χρόνια. Είχε χάσει κιόλας τον ένα πνεύμονα κι' ο άλλος ήταν κατεστραμμένος...

Μόλις την είδα κατάλαβα πως ήταν καταδικασμένη...

»Τότε εκείνη μου είπε: «Πρέπει να σας τα όμολογήσω όλα, κυρία καθηγητά». Η Όλγα, κύριε σας άγάπησε πολύ κι' όταν παντρευθήκατε, δεν ήξερε ακόμα πως ήαν άρρώστη. Όταν το κατάλαβε, πέρασε εδώ δυο χρόνια. Επειτα έφυγε και πάλι ξαναγύρισε, λέγοντάς μου: «Κατάφερα να χαρίσω την ευτυχία στον άντρα που αγαπούσα, να τον ξανα συνδέσω με τη γυναίκα του. Ο Σέργιος τη λατρεύει».

»Μα εκείνο που δεν μου είπε και που κατάλαβα είναι ότι ο παντοτεινός της πόθος ήταν να μείνετε κοντά της, γιατί σας αγαπούσε όσο τίποτα άλλο στον κόσμο!

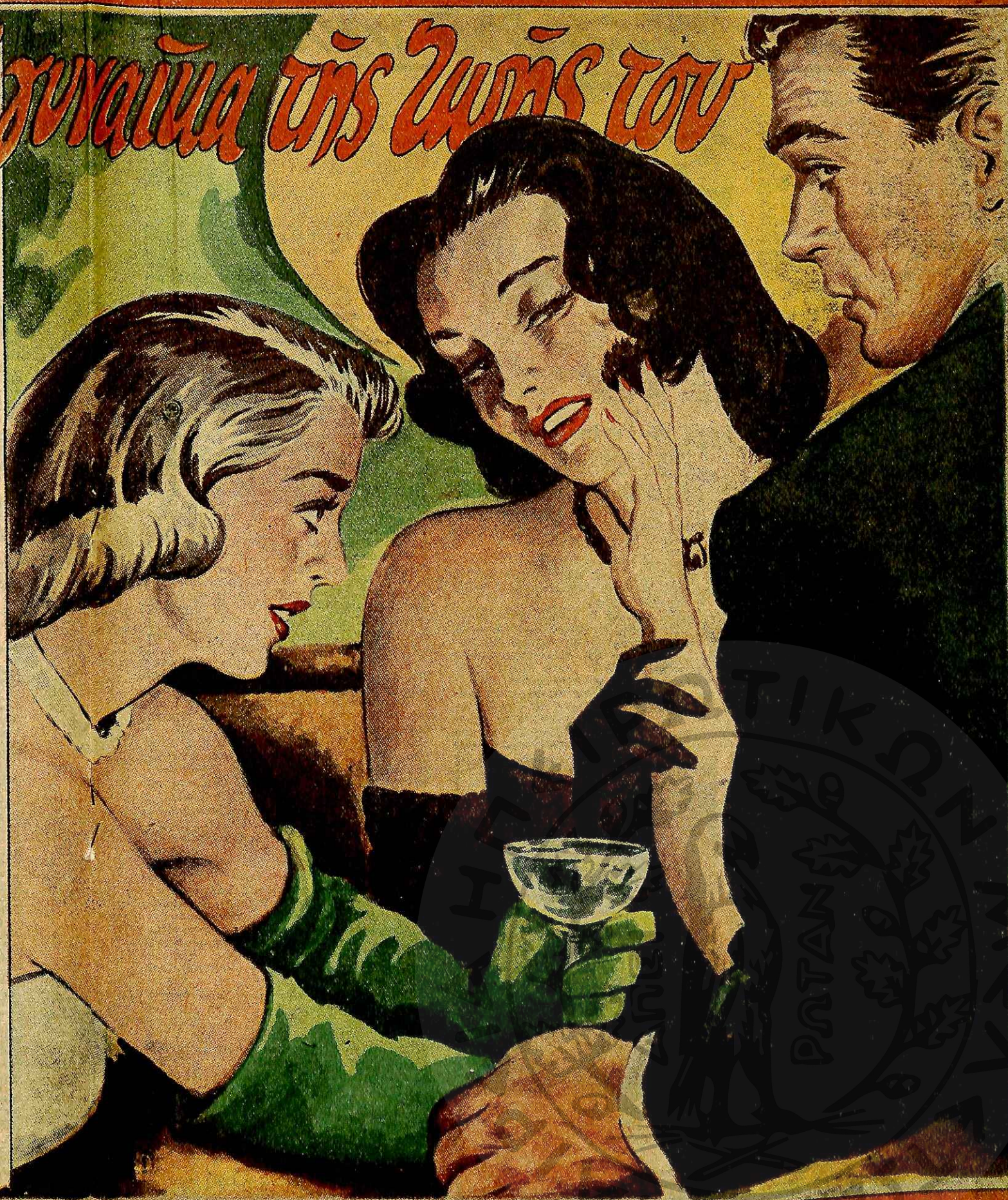
—Τώρα πιά είν' άργά, κυρία καθηγητά, είπε ο Σέργιος δακρυσμένος. Που την έθαψαν;

—Είναι ένα μικρό νεκροταφείο μισό χιλιόμετρο άπο δω, προς τ' άριστερά. Θέλησε να τη θάψουν εκεί. Ο τάφος της δεν έχει ακόμα σταυρό, μα θα τον βρήτε εύκολα γιατί γύρω του υπάρχει μι' α τριανταφυλλιά με λευκά ρόδα.

Ο Σέργιος έφυγε συντριμμένος κι' έπειτα άπο λίγη ώρα βρισκόταν στο μικρό νεκροταφείο. «Όλγα, σκεφτόταν, Όλγα, θάθελα τόσο να μην είναι άργά». Τα δάκρυα κυλούσαν απ' τα μάτια του, καθώς έσκυβε πάνω απ' τον τάφο της «γυναίκας της ζωής του» και τα χείλη του ψιθύριζαν μι' α θερμή προσευχή. Γύρω του τα βουνά είχαν πάρει ένα οόδινο χρώμα απ' το ήλιοασίλεμα.

ZAN PIER PIBIER

Η γυναίκα της ζωής του

Βαβίλιβα Του χρυβου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

30^{ον} Η κόμισσα Ναδίνα έπιχειρεί να δηλητηριάσει και τη Φράγκα. Έκείνη όμως το καταλαβαίνει και δεν πέφτει στην παγίδα της. Το πρωί της άλλης ημέρας, η Φράγκα, η Σίμπυλ και η Τερέζα κατέβηκαν από την σκάλα της υπηρεσίας και βγήκαν στο δρόμο από μια απόμνηρη πορτούλα του κήπου. Έπειτα πήραν ένα άμαξι και τράβηξαν για το μέγαρο της βαρώνης Γιάκομπσεν.

Η Παυλίνα Γιάκομπσεν είχε συνάξει πια έντελως. Είχε ανακτήσει όλη την ενεργητικότητά της. Ούτε φαινόταν πια σ' αυτή κανένα ίχνος της ταραχής που την είχε εκμηδενίσει το προηγούμενο βράδυ. Χτύπησε ένα κουδούνι και σε λίγο παρουσιάστηκε η καμαριέρα της.

— Μαρία, της είπε, πήγαινε γρήγορα σ' ένα κατάστημα κι' αγοράσε μια φορεσιά για νέο δεκαεφτά-δεκαοχτώ χρονών. Είπε για την Φράγκα!... Πάρε άμέσως τα μέτρα της. Μά κανε γρήγορα!... Δεν έχουμε στη διάθεσή μας παρά μόνο μιάμιση ώρα και μās μένουν ακόμα πολλά άλλα πράγματα να κάνουμε.

Όταν η καμαριέρα πήρε τα μέτρα της Φράγκας κι' έφυγε για να εκτελέσει την παραγγελία της κυρίας της, η βαρώνη πρόσθεσε:

— Νά τώρα ποιά είναι το σχέδιο που έκανα άπόψε... Σκόπευα όμως να κανονίσω τα πάντα σήμερα και αύριο το πρωί, προτού φύγετε... Έτσι θα τα βρίσκατε όλα έτοιμα!... Μά τα γεγονότα ήρθαν γρηγορότερα απ' ό,τι φανταζόμουν... Θ' αναγκασθούμε λοιπόν να βιασθούμε λιγάκι...

Ακούστε τώρα το σχέδιό μου: Πέρσι και φέτος έμεινα κοντά σ' έναν ειδικό γιατρό στην Έλβετία, που έχει την κλινική του πια απόμνηρη, αλλά υπέροχη τοποθεσία. Ο γιατρός αυτός θεραπεύει τις αρρώστειες του στομαχιού και των έντερων...

Υπέφερα τότε πολύ, όταν έφτασα εκεί και η μεγάλη μεγαχολία μου του έκανε εξαιρετική εντύπωση. Του έζηγησα πως είχα χάσει το μονακριβό παιδί μου κι' έπειδή κι' εκείνος είχε δη την κόρη του να πεθαίνει, μια βαθειά συμπάθεια γεννήθηκε μεταξύ μας.

Αν και ήταν αυστηρός σε όλους, σε μένα φερνόταν με μεγάλη καλωσύνη. Έτσι δεν δυσκολευτήκα να ανακαλύψω ότι κάτω απ' το κάπως άγριο εξωτερικό του, έκρυβε μια μεγάλη καρδιά και εξαιρετική τιμιότητα. Είχε την τιμιότητα εκείνη των Έλβετών, που όμοιά της δεν συναντάει κανείς σ' όλο τον κόσμο...

Όταν, λοιπόν, έφυγα από εκεί θεραπευμένη, μια στενή φίλια μās ένωσε. Έαν ποτέ με χρειαστήτε, κυρία βαρώνη, μου είτε, θα είμαι πάντα στη διάθεσή σας...

Καθώς, λοιπόν, συλλογιζόμουν άπόψε, θυμήθηκα τον Έλβετο γιατρό, τον δόκτορα Στάικεν. Και του έγραψα δυο μεγάλα γράμματα για να του έζηγησω τί επιθυμώ απ' αυτόν. Το ένα απ' τα γράμματα αυτά, το έρριξα κιόλας στο ταχυδρομείο. Το δεύτερο θα του το δώσω η ίδια, Φράγκα... Ο δόκτορας Στάικεν έχει αρκετά μακριά από τη κλινική του, στους λόφους που βρίσκονται πάνω απ' την κοιλάδα του Άλθα, ένα μικρό σπίτι, μέσα σ' ένα άμμορο γήμα που, άπως δη η γωνιά εκείνη της Έλβετίας, μοιάζει με το τελευταίο παρκο του κόσμου.

Έκεί, λοιπόν, ταύ έζητ' να φιλοξενήσει την Τερέζα και να φροντίσει για την ασφάλειά της με μερικούς εμπίστους υπηρέτες. Κανένας δεν θα σκεφθεί να πάει να ψάξει τόσο μακριά, όταν μάλιστα πάρης, στο διάστημα του ταξιδιού σου, τις προφυλάξεις που θα σου πω σε λίγο...

Μά θα μείνω κι' ενώ εκεί με την

Τερέζα! είπε η Φράγκα. Δεν είναι έτσι, νουνά μου!

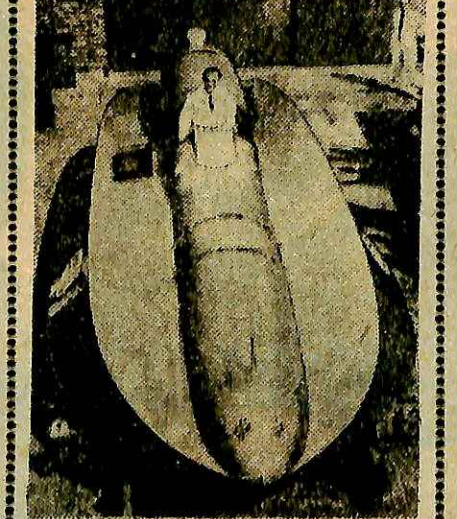
— Όχι, αγαπητή μου Φράγκα!... — Μα, νουνά μου! Τι θα γίνει η αδελφή μου χωρίς έμένα;

— Μπορείς να είσαι ήσυχη με τον γιατρό Στάικεν... Αυτός θα λάβη όλα τα θεραπευτικά και τα προφυλακτικά μέτρα για την Τερέζα... Έδώ ο Ροβέρτος έχει την άναγκη σου!

Η Φράγκα έγινε κατάκλημη.

Μά, νουνά μου, από τη ζωή και το λογικό της Τερέζας εξαρτάται η σωτηρία του Ροβέρτου! φώναξε.

— Ίσως... Αλλά η Τερέζα στην Έλβετία δεν θα διατρέξη κανένα κίνδυνο. Στην κατάστασή που βρίσκεται δεν θα καταλαβαίνει αν είσαι ή όχι κοντά της, ενώ ο Ροβέρτος όλομύναχος στη φυλακή του, δυστυχισμένος και εγκαταλειμένος απ' όλο τον κόσμο, τί θ' απογίνει, αν δεν σε βλέπει κάθε τόσο; Η ανάγκη σε λίγο θα τελειώσει. Κι' αν ακόμα χρειαστή να κάνω τον κόσμο άνω-κάτω, θα καταφέρω να σου

ΤΟ «ΓΑΛΑΖΙΟ ΠΟΥΛΙ» ΑΝΕΤΡΑΠΗ
Η πανύστερη βενζινακίτσα του κόσμου, το περίφημο «Γαλάζιο πουλί» του Ντόναλντ Κάμπελ, γιου του Σερ Μάλκολμ Κάμπελ, ανετράπη στις τελευταίες κατοδομιές που έγιναν στη λίμνη Κόκτον του Λανκασάιρ κι' έτσι ο ιδιοκτήτης του έλασε μια νίκη που θεωρούσε τίμιονη. Στη φωτογραφία μας το «Γαλάζιο πουλί» και ο άδηνός του λίγο πια της άναγνώσεως.

δοθή η άδεια να τον δής. Κι' έτσι κι' αυτός, που τόσο σ' αγαπάει, θα μπορέσει να υποφέρει τα πάντα με ήσυχασ...

Η Φράγκα όλοχαρη, ρίχτηκε στην άγκαλιά της βαρώνης Γιάκομπσεν και την γέμισε φιλήματα.

— Νί, νουνά μου! της είπε, Ξέρεις, τον αγαπώ τόσο πολύ!... Θ' αρχίσω μάλιστα να ζηλεύω για την αγάπη που νιώθεις γι' αυτόν!

Γιατί έχασα πολύ καιρό που πρέπει να τον κερδίσω, παιδί μου! ψιθύρισε η Παυλίνα έτοιμη να παραδοθή στην συγκίνηση που την κυριεύε, κυώς συλλογιζόταν εκείνον, που πίστευε πια δίχως άμφιβολία, ότι ήταν το παιδί του γιου της.

Άμέσως όμως άπεμακρυνε τη Φράγκα με μια σταθερή κίνηση, και της είπε:

— Έλα τώρα!... Δεν έχουμε καιρό. Θα βγάλεις τα ρούχα σου και θα ντυθής σαν άγορί... Όπως είσαι λεπτή, δεν θα διαφέρης από ένα παλληκαράκι δεκαεφτά-δεκαοχτώ χρονών... Έξ άλλου η καμαριέρα μου θ' αναλάβη να κάνει πιά παχειά τη Σίμπυλ, που είναι άδύνατη σαν σπιρτόξυλο. Αντί για τα ρούχα που φοράει τώρα και που την δείχνουν τόσο έκκεντρική, θα της φορέσει ένα καπέλλο δικό μου, ένα φορέμα από μαύρο μεταξωτό κι' ένα ταξιδιωτικό επανώφρι.

Έτσι, αν αρχίσουν να ψάχνουν για να σās βρούν, με την περιγραφή που θα κάνη για σās η Ναδίνα, δεν θα σās ανακαλύψουν άσφαλως.

Εκτός απ' αυτό, αντί να πάτε στη Ζυρίχη, απ' το Μπλεφόρ, που είναι ο συνηθισμένος δρόμος, θα φύγετε απ' τη Λυών προς τη Γενεύη και τη Λουκέρνη. Θα φτάσετε στη Γενεύη άποψε κατά τις όχτώ και θα μείνετε στο «Γκραντ-Ότέλ» για μιά νύχτα. Είναι πολύ μεγάλο ξενοδοχείο αυτό και θα περάσετε άπαράτηρες μέσα στη μεγάλη κίνηση των ταξιδιωτών.

Εκεί, μικρή μου Φράγκα, θα προμηθευθής έναν όδηγο των έλβετικών σιδηροδρόμων και, αν βέβαια η Τερέζα είναι σε θέσι ν' αντιμετώπιση τους κόπους του ταξιδιού, θα φύγετε αύριο το πρωί με την πρώτη άμφοστοιχία της Λουκέρνης. Δεν θα κατεβής όμως στη Λουκέρνη, αλλά στο Χάργκαν, έναν μικρό σταθμό κοντά στις όχθες της λίμνης της Ζυρίχης. Έγώ πάλι θα τηλεγραφήσω στο γιατρό Στάικεν να σās περιμένη το άμαξι του εκεί πέρα...

Η Φράγκα άκουγε με προσοχή, ότι της έλεγε η βαρώνη και, για περισσώτερη ασφάλεια, έγραψε σ' ένα μικρό σημειωμάτιο όλες τις οδηγίες της.

Τέλος, η καμαριέρα ξαναγύρισε, φέρνοντας μαζί της ό,τι χρειαζόταν για να μεταμορφωθεί η Φράγκα σε νεαρό κύριο. Γρήγορα-γρήγορα, λοιπόν, η νέα φόρεσε, μέσα στο μπουντουάρ της Παυλίνας, τα άντρικά ρούχα. Όταν ξαναγύρισε στην κρεβατοκάμαρά της βαρώνης, που, στο μεταξύ, είχε σπκωθεί και είχε ντυθεί, η Παυλίνα δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια κραυγή έκπληξης.

Πραγματικά, κανείς νεαρός δεν ήταν πιο κομψός, πιά ώριος, πιά λεπτός και πιά λυγρός από την Φράγκα, που φορούσε ένα βαθύ γκριζό καστουμί, με μια μπλε γραβάτα. Στα χέρια της κρατούσε μια βερμυουλικά έπίσης γκριζα...

Η νέα άκούμπησε το καπέλλο στο τραπέζακι της τουαλέτας της νουνάς της και, πριν εκείνη μπορέσει να μαντέψη την κίνηση της, έβγαλε το χτενάκι που συγκρατούσε τους δυο όλοχρυσους πλοκάμους των μαλλιών της. Άμέσως κατόπιν, άρπάζοντας ένα ψαλλίδι, τούς έκοψε και τους δυο.

Η βαρώνη έβγαλε μια δυνατή κραυγή. Μά οι δυο ξανθοί πλόκαμοι βρίσκόντουσαν πια κάτω στο πάτωμα κι' η Φράγκα χαμογελούσε άναχριστήμηνη.

Καταλαβαίνεις πολύ καλά νουνά

μου, είτε άμέσως, ότι θα υού ήταν έντελως άδύνατον να κρύψω τα πλούσια αυτά μαλλιά... Θα έκανα όλους να με προσέχουν και να μαντέψουν την μεταμφίεσή μου.

Με μεγάλη συγκίνηση, η Παυλίνα έσκυψε και πήρε τις δυο χρυσάφιες πλεξίδες. Τις φίλησε τρυφερά και είπε:

— Θα κρατήσω τη μιά. Η άλλη είναι για τον Ροβέρτο...

Αφθονα δάκρυα κυλούσαν συγχρόνως απ' τα μάτια της βαρώνης.

— Έλα νουνά, μην κλαίς! της είπε η Φράγκα. Έσύ η ίδια μου είπες, πριν από λίγο, ν' αποφύγουμε τις συγκινήσεις, γιατί δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Φώναξε καλύτερα τη Μαρία, που θαχρησιμοποιήσει πια τη Σίμπυλ, για να μου ταχτοποιήσει λίγο τα μαλλιά και να με χτενίσω σαν άγορί που ταξιδεύει με την μητέρα του και την αδελφή του.

Η Παυλίνα, όταν μπήκε στο διπλανό δωμάτιο, όπου γινόταν η μεταμφίεση της Σίμπυλ, έμεινε κατάπληκτη.

Με μεγάλη δυσκολία θ' αναγνώριζε κανείς στο πρόσωπο της μαυροφρεμένης έκείνης κυρίας, της παχειάς μέσα στην πλούσια τουαλέττα της, την άδύνατη Σίμπυλ, που φορούσε πάντα άσπρα.

Η Παυλίνα έδωσε μερικές διαταγές στη Μαρία σχετικές με τη Φράγκα, κι' έπειτα προχώρησε προς την Τερέζα, που καθόταν άκίνητη κι' άμίλητη σε μια πολυθρόνα.

Τού κάκου όμως της ψιθύρισε τρυφερά και στοργικά λόγια. Η Τερέζα ούτε καταλάβαινε, ούτε έδρασε τίποτα.

Τότε η βαρώνη Γιάκομπσεν πλησίασε τη Σίμπυλ και της έδωσε τις ίδιες οδηγίες που είχε δώσει και στη Φράγκα.

Η Φράγκα τα κατάλαβε, δλ' αυτά καλά, δεν είν' έτσι; ρώτησε η Σίμπυλ.

Ναί, με άκουσε με προσοχή και κράτησε σημειώσεις.

Τότε έγινε περιττό να τα πητε και σε μένα. Η Φράγκα, όπως πάντα, θα τα διευθύνη όλα... Έγώ άπλως θα συνοδεύσω αυτήν και την αδελφή της και θα παραρσιάζωμαι ως υπηρέτα τους...

Στο διάστημα αυτό, στο μπουντουάρ της Παυλίνας, η Μαρία είχε χτενίσει σαν άγορί τη Φράγκα.

Δεν είναι ακόμα όχτώ, είπε η βαρώνη, κυττάζοντας το ρολόι. Πρέπει όμως να κάνετε γρήγορα για να φτάσετε στην ώρα σας στο σταθμό και να διαλέξετε τις θέσεις σας.

Τη στιγμή εκείνη, η Μαρία είπε:

— Αν και η κυρία βαρώνη δεν μου είπε τίποτε, έστειλα τον άμαξι, το Μπατίστ, στο σταθμό για να κρατήσει ένα διαμέρισμα για την κυρία βαρώνη...

Είσαι πολύ έξυπνη κοπέλλα, μικρή μου Μαρία. Για να συμπληρώσεις το έργο σου τώρα, θα βάλω σε μια βαλίτσα ό,τι χρειάζεται για νύχτα για τις κυρίες, γιατί δεν πήραν τίποτε μαζί τους. Νά βάλω και σκεπάσματα και ό,τι συνήθίζω να παίρνω εγώ στα ταξιδιά μου...

Η καμαριέρα έγινε άφαντη, για να εκτελέσει τις διαταγές της κυρίας της.

— Τώρα, είπε η Παυλίνα, πάρτε νήματα...

Η Φράγκα έγινε κατακόκκινη... — Έχουμε χρήματα, είπε η Σίμπυλ, και θα μās φτάσουν βέβαια για το ταξίδι...

Ναί, ξέρω, είπε η βαρώνη Γιάκομπσεν. Έχετε βέβαια τις δικές σας οικονομίες... Μά θα μου κάνης τη χάρη να τις αφήσεις εκεί που βρίσκονται. Ένωσά να αφήσεις εγώ για όλα... Άκουσε, τώρα, μικρή μου Φράγκα. Θα δείχνεις γενναίωδωρη παντογύ. Κι' όταν φτάσης στον γιατρό Στάικεν, να τον πείσεις να δεχτεί την μεγάλη ποσόν για τα έξοδα που θα κάνη για σās. Να του το δώσης με το ζόρι, για να καταλαβαίνεις... Γιατί δεν είναι καθόλου άνθρωπος του συμφέροντος και δεν ξέρει να κάνει καλά τους λογαριασμούς του. Έπειτα θ' αγοράσης στη Ζυρίχη ό,τι χρειάζεται για την Τερέζα και θα φροντίσεις έτσι που να μη της λείψη τίποτα...

— Θ' σε υπακούσω σε όλα, νουνά, και να... βέβαιη, ότι δεν θ' αφήσω τίποτε στην τύχη. Πότε πρέπει να γυρίσουμε εδώ η Σίμπυλ κι' εγώ;

— Όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Για να σε κάνω να βιαστής, θα σου πω το έξοδος: Έπειτα να πάω να δω τον Ροβέρτο κι' αποφάσισα να κάνω την έπίσκεψή αυτή μαζί σου... Υποθέτω, ότι αύριο, Κυριακή, το άπόγευμα, θα φτάσετε στο γιατρό. Έπειτα ως την Τετάρτη, θα φροντίσεις για την εγκατάστασή της Τερέζας. Έπειδή μάλιστα εκεί θα βρίσκεσαι άναμεσα σ' ανθρώπους άξιους κάθε εμπιστοσύνης να φορέσης πάλι γυναικεία. Έτσι, λοιπόν, θα μπορέσετε να ξαναγυρίσετε την Πέμπτη το βράδυ, ή το πολύ την Παρασκευή.

— Σύμφωνα, νουνά μου... Νά, έρθω κατ' ευθείαν εδώ από τον σιδηροδρομικό σταθμό, για να σās φέρω ειδήσεις:

— Όχι μόνο για να μου φέρης ειδήσεις, αλλά και για να μείνης στο έξοδος μαζί μου.

Η Φράγκα κύταξε ξαφνιασμένη τη βαρώνη και την ρώτησε:

— Τι θέλεις να πής, νουνά;

— Είσαι πια ένήλικη, μου φαίνεται. — Ναί, από εδώ κι' ένα μήνα...

— Τότε, λοιπόν, η θέσι σου δεν είναι πια στο μέγαρο ντε Ροστέλ, όπου μπορεί να σου συμβή τίποτε δυσάρεστο σαν αυτό που συνέβη στην Τερέζα... Θα έρθετε κι' εσύ και η Σίμπυλ να εγκατασταθής εδώ... Και θα δούμε, αν θα τομήση κανείς να κάνει παραπάνω!... πρόσθεσε η βαρώνη με προκλητικό ύφος.

Εδώ — είπε κατόπιν — θα είμαστε πια έλεύθερες να συμφωνήσουμε για ό,τι χρειάζεται να κάνουμε... Έπειτα, όταν ξέρω πως είσαι εδώ πλάι μου, δεν θα με βασανίζει πια ο φόβος μήπως άποπείρασθών να σε σκοτώσουν και σένα!...

Η Φράγκα, με μια τρελή συγκίνηση, ρίχτηκε στην άγκαλιά της βαρώνης.

— Πόσο σ' αγαπώ! φώναξε.

— Το ξέρω! απάντησε η Παυλίνα, χαμογελώντας γλυκά. Πότε όμως θα έρθη η στιγμή που θα μπορέσουμε να έκδηλώσουμε άφροντίστα πια τα αισθήματα που μās ένωσαν; Πόσοι άγώνες, πόσες άνησυχίες!...

Η Φράγκα, με το χαριτωμένο κεφάλάκι της, έκανε μια κίνηση τομήρης άδιαφορίας.

— Και τί σημαίνουν όλα αυτά, ρώτησε, αφού στο τέλος τον άγώνα μās θα τον στεφανώσει η έπιτυχία;...

Η Μαρία παρουσιάστηκε εκείνη τη στιγμή και είπε:

— Το άμαξι, όπου βάλαμε όλα τα πράγματα, περιμένει...

— Ποιός το οδηγεί;

— Ο Μπατίστ.

— Καλά... Μ' αυτόν δεν έχω ούτε την παραμικρή άνησυχία...

Έτοιμαζόντουσαν πια ν' άποχωριστούν. Έξαφνα η Φράγκα χτύπησε με το χέρι της το μέτωπό της.

— Νουνά, είπε, Έξασα να σās πω κάτι. Ο γιατρός Ντεζορμύ που θα φύγη άπόψε, πρόκειται να πάει στο σπίτι μας για να ιδη την Τερέζα κατά τις έντεκα, πριν απ' το μεσημέρι. Πρέπει να τον ειδοποιήσετε να μην πάη σήμερα, για να μην γίνει η έπίσκεψή του άφορμή ν' αντιληφθούν την άπουσία μας. Όσο άργότερα το καταλάβουν, τόσο το καλύτερο!...

— Μείνε ήσυχη. Θα τον ειδοποιήσω, άπακόθι της βαρώνης.

Η Φράγκα και η Σίμπυλ άποχωρήτησαν την βαρώνη, πήραν την Τερέζα που τις ακολουθούσε πειθήνια και χωρίς να φέρη την παραμικρή αντίρρηση και κατέβηκαν κάτω. Το κομψό άμαξι της Παυλίνας τους περίμενε όχι στην κυρία έξοδο, αλλά σε μια άλλη, πίσω απ' το σπίτι, κι' έτσι δεν κατάλαβε κανείς την άναχώρησή τους.

Στο σταθμό, ο Μπατίστ, που ήταν άπ' τους πιο έξυπνους και τους πιο άφορως μένους υπηρέτες της βαρώνης, κατέδρακε πρώτος απ' τ' άμαξι και, παίρνοντας τις βαλίτσες των κυριών, διευθύνθηκε προς έναν ύπαλληλο και τον ρώτησε:

— Ήρθα το πρωί και κράτησα ένα διαμέρισμα για την βαρώνη Γιάκομπσεν. Ξέρете ποιά είναι;

Ο ύπαλληλος τον ώδήγησε στο ιδιαίτερο διαμέρισμά κι' ο Μπατίστ, αφού τοποθέτησε σ' αυτό τα δέματα και τις βαλίτσες, έφερε και τις κυρίες στις θέσεις τους.

Έβαλε την Τερέζα στο βάθος του διαμερίσματος. Κοντά της κάθησε η Φράγκα.

Η Σίμπυλ, που με την μεταμφίεσή της είχε γίνει άγνωριστη, κάθησε απέναντί της.

— Πρέπει να μās πάρης μερικά τρόφιμα, είπε η Σίμπυλ στο Μπατίστ, για να μην αναγκασθούμε να κατεδώμε πουθενά.

Ο Μπατίστ έφυγε και ξαναγύρισε σε λίγο με τριπλάσια τρόφιμα απ' όσα θα χρειαζόντουσαν.

Αν και το διαμέρισμά τους είχε πάντα την έπιγραφή, ότι ήταν πιασμένο, όστόσο ως τη στιγμή που ξεκίνησε το τρένο, οι δυο γυναίκες κυριευόντουσαν συχνά από άνησυχία. Πολλοί άδιακριτοι, αν και έβλεπαν την ταμπέλλα που ήταν κρεμασμένη εκεί, έβγα, άνοιγαν την πόρτα, για να κυττάζουν μέσα.

Η Φράγκα δεν άνέτινε τις στιγμές αυτές...

— Ο Μπατίστ.

— Καλά... Μ' αυτόν δεν έχω ούτε την παραμικρή άνησυχία...

Έτοιμαζόντουσαν πια ν' άποχωριστούν. Έξαφνα η Φράγκα χτύπησε με το χέρι της το μέτωπό της.

— Νουνά, είπε, Έξασα να σās πω κάτι. Ο γιατρός Ντεζορμύ που θα φύγη άπόψε, πρόκειται να πάει στο σπίτι μας για να ιδη την Τερέζα κατά τις έντεκα, πριν απ' το μεσημέρι. Πρέπει να τον ειδοποιήσετε να μην πάη σήμερα, για να μην γίνει η έπίσκεψή του άφορμή ν' αντιληφθούν την άπουσία μας. Όσο άργότερα το καταλάβουν, τόσο το καλύτερο!...

— Μείνε ήσυχη. Θα τον ειδοποιήσω, άπακόθι της βαρώνης.

Η Φράγκα και η Σίμπυλ άποχωρήτησαν την βαρώνη, πήραν την Τερέζα που τις ακολουθούσε πειθήνια και χωρίς να φέρη την παραμικρή αντίρρηση και κατέβηκαν κάτω. Το κομψό άμαξι της Παυλίνας τους περίμενε όχι στην κυρία έξοδο, αλλά σε μια άλλη, πίσω απ' το σπίτι, κι' έτσι δεν κατάλαβε κανείς την άναχώρησή τους.

Στο σταθμό, ο Μπατίστ, που ήταν άπ' τους πιο έξυπνους και τους πιο άφορως μένους υπηρέτες της βαρώνης, κατέδρακε πρώτος απ' τ' άμαξι και, παίρνοντας τις βαλίτσες των κυριών, διευθύνθηκε προς έναν ύπαλληλο και τον ρώτησε:

— Ήρθα το πρωί και κράτησα ένα διαμέρισμα για την βαρώνη Γιάκομπσεν. Ξέρете ποιά είναι;

Ο ύπαλληλος τον ώδήγησε στο ιδιαίτερο διαμέρισμά κι' ο Μπατίστ, αφού τοποθέτησε σ' αυτό τα δέματα και τις βαλίτσες, έφερε και τις κυρίες στις θέσεις τους.

Έβαλε την Τερέζα στο βάθος του διαμερίσματος. Κοντά της κάθησε η Φράγκα.

Η Σίμπυλ, που με την μεταμφίεσή της είχε γίνει άγνωριστη, κάθησε απέναντί της.

— Πρέπει να μās πάρης μερικά τρόφιμα, είπε η Σίμπυλ στο Μπατίστ, για να μην αναγκασθούμε να κατεδώμε πουθενά.

Ο Μπατίστ έφυγε και ξαναγύρισε σε λίγο με τριπλάσια τρόφιμα απ' όσα θα χρειαζόντουσαν.

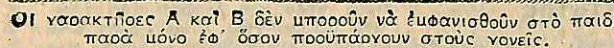
Αν και το διαμέρισμά τους είχε πάντα την έπιγραφή, ότι ήταν πιασμένο, όστόσο ως τη στιγμή που ξεκίνησε το τρένο, οι δυο γυναίκες κυριευόντουσαν συχνά από άνησυχία. Πολλοί άδιακριτοι, αν και έβλεπαν την ταμπέλλα που ήταν κρεμασμένη εκεί, έβγα, άνοιγαν την πόρτα, για να κυττάζουν μέσα.

Η Φράγκα δεν άνέτινε τις στιγμές αυτές...

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ο ταξιδιωτής: Λάβετε, πείτε εξ αυτού πάντες. Το βιβλίο το σάμα μου!

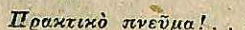
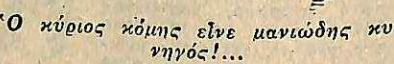

ΠΩΣ ΛΥΟΝΤΑΙ ΤΑ ΑΝΑΦΥΟ.ΕΥΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟ

«Υπάρχουν, όμως, δύο εξαιρέσεις. Τα άτομα της ομάδας ΑΒ περιέχουν τα «συγκολλητικά» στοιχεία τόσο της ομάδας Α όσο και της ομάδας Β και μπορεί να δεχθούν αίμα προερχόμενο από άτομα είτε της μίας, είτε της άλλης (καθολικοί αιμολήπται). Το αίμα των ατόμων Ο, εξ άλλου, δεν περιέχει κανένα «συγκολλητικό» στοιχείο και έρχομενο σε έποψη με αίμα άλλη κατηγορίας δεν προκαλεί θρόμβωση. Τα άτομα αυτής της κατηγορίας είναι οι καλούμενοι καθολικοί αιμοδότες.

ὁ πρόβλημα Α ὁ ὑποτιθέμενος πατέρας Ο εἶναι ὁ πραγματικός. Στὸ πρόβλημα Β ὁ ὑποτιθέμενος πατέρας εἶναι καὶ ἐν εἶναι ὁ πραγματικός!...

ΔΟΚΤΩΡ ΡΟΖΕ ΜΙΣΕΛ

„ΠΟΛΥΞΕΝΗ..“

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

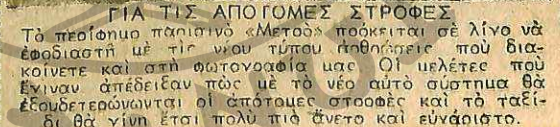
ΑΘΗΝΑΙ
ΒΥΚΙΟΥ ΚΑΙ 40-403
Πλάτος 1900
ΤΗΛ. 56-603

Διά θύρατα πορέου από
ρούφα, πολυτέχνους κλπ διδά-
κτρα γράτταμενο.

Έπι πλέον διδάσκει και η
ΓΑΛΛΙΚΗ διά φυγούρινα
Δεχομεθα και εξωτερικες

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Ἄν ὁ ρόλος μιᾶς ἡθοποιῦ τῆς ἐπιβάλλει νὰ δακρύσῃ, ὁ Φάκτορ συνιστᾷ νὰ τῆς συστήσῃ μὲσα στὰ μάτια ἄτιμος μαντόλ. Γιὰ νὰ κυλίσουν ὅμοις σιγά-σιγά ἀπὸ μαγουλάκια, γυναικῶν, ὁ καταλληλότερος τρόπος εἶναι ὁ ἐνσταλάσεις γλυκερινῆς. Ὅσο γιὰ τὸ διπλόσγαγο, ἀχηματίσθαι μὲ βαμπελά, τὰ δὲ σημαδία πληγῶν μὲ κολλόδιον.

Ιστορικό διήγημα

ΚΑΤΑ τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰ-
ώνα, τὸν καιρὸ πού ἡ ἀνα-
ζήτησι τοῦ χρυσοῦ εἶχε
συγκεντρώσει στὴν Καλιφόρνια
τοὺς τυχοδιώκτες ὅλου τοῦ κό-
σμου, οἱ Ἐρυθρόδερμοι δὲν εἶ-
χαν ἐγκαταλεῖπει μερικές περι-
οχές. Ἔτσι στὶς ὄχθες τοῦ πο-
ταμοῦ Σακραμέντο γίνοντο συχνά
φονικές μάχες καὶ σ' αὐ-

«Λευκοὶ Ἀετοὶ» βρίσκονται ἀ-
κομὴ μακριά, στὸ δάσος.
Ἐπειτα ὁ Μπλάουμπελ, φι-
λησε τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν
κόρη του καὶ μαζί μὲ τὸν Γκι-
μπς τράβηξαν πρὸς τὸ φρού-
ριο γιὰ νὰ δώσουν τὶς σχετι-
κές ὁδηγίες, μὴπως τοὺς αἰ-
φνιδιάσουν οἱ Ἐρυθρόδερμοι.
Οἱ δύο γυναῖκες ἀπευρύνθηκαν
στὰ δωματιά τους.
Μὰ ἡ Κλάρα δὲν νύσταζε.

σε χαρούμενα ξεφωνητά. Οἱ Ἐ-
ρυθρόδερμοι πανηγύριζαν τώρα
τὴν ἀπαγωγή της.
Ὅταν τὴν κατέβασαν ἀπὸ
τ' ἄλογο καὶ τὴν ἐξέλιξαν ἀ-
πὸ τὴν κουδέρα, ἡ Κλάρα εἶ-
δε πὼς βρίσκονταν σ' ἓνα ξέ-
ρωτο τοῦ δάσους, ὅπου εἶχαν
στηθὶ πολλές σκηνές. Εἶχε δη-
μερώσει... Ἀπὸ τὴ συντροφιά
τῶν Ἐρυθρόδερμων πού τὴν εἶ-
χαν κυκλώσει προχώρησε τότε
ὁ πρὶ ἡλικιωμένος καὶ μίλησε
στὸν ἀπαγωγέα της. Ἡ Κλά-
ρα τὸν γνώρισε. Ἦταν ὁ Γέτ-
χο.

τοὺς νὰ σοῦ ζητήσω ν' ἀφήσεις
ἐλεύθερη μόνο γιὰ δύο μέρες
τὴν κόρη τοῦ διοικητοῦ. Ἡ ὑπ-
τέρα της πεθαίνει καὶ ζητεῖ
νὰ τὴν δῇ. Θὰ μείνω ἐγὼ στὴ
θέσι της...

Ὁ Γέτχο σκέφθηκε μιὰ στι-
γμὴ, κυττάζοντας τὸν νεαρό ἀ-
ξιώματι.

—Δέχομαι! τοῦ ἀπάντησε.
Σὲ τρεῖς μέρες θὰ ἔχουμε παν-
σέληνο. Ἄν δὲν γυρίσει ἡ νέα,
θὰ ὑποστής ἐσὺ τὰ βασανιστή-
ριά...

Ἡ Κλάρα μόλις ἀντίκρουσε
τὸν ἀγαπημένο της ρίχτηκε
στὴν ἀγκαλιά του ζητώντας
προστασία. Ἐκείνος τὴς ἐξηγή-
σε τὴ συμφωνία του μὲ τὸ Γέτ-
χο κι' ἐπρόσθεσε:

—Νὰ μὴ κάνεις τὴν τοῖελλα
νὰ γυρίσει πίσω... Θὰ τὰ κα-
ταφέρω νὰ τοὺς τὸ σκάσω κι'
ἐγώ. Δὲν ὑπάρχει κανένας κιν-
δυνος γιὰ μένα...

Ἡ Κλάρα ἀνέθηκε στ' ἄλογο
τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ κι' ἐφυγε
σὰν βέλος.

Πέρασαν δύο ἡμέρες καὶ ἦρ-
θε ἡ πανσέληνος. Οἱ Ἐρυθρό-
δερμοὶ ἐτοίμασαν τὶς φωτιές
καὶ τὰ σίδερα γιὰ τὰ βασανι-
στήρια. Ἐδῶσαν τὸν Γκιμπς
ἀπὸ τὴ σκηνή, τὸν γύνωσαν
καὶ τὸν ἔδεσαν σ' ἓνα δένδρο.
Ὁ Γκιμπς ἦταν εὐχαριστήμενος
πού ἡ Κλάρα εἶχε γλυτώσει ἀπὸ
τὰ μαρτύρια. Ἐβλεπε τ' ἀκονι-
σμένα μαχαίρια τῶν Ἐρυθρο-
δερμων πού ἀστράφταν καὶ
καταλάβαινε πὼς ἦταν ἀποφα-
σισμένοι νὰ τὸν κομματιάσουν.
Οἱ πρῶτοὶ βασανιστὰί του τὸν
εἶχαν κιόλας πλησιάσει, ὅταν
ἀκούστηκε ξαφνικά ὁ καλπα-
σμός ἐνός ἀλόγου κι' ὕστερα
ἀπὸ λίγο ἔφτασε σὰν βολίδα
στὸ ξέφωτο τοῦ δάσους ἡ ὁ-
μορφὴ Κλάρα!

—Εὐτυχῶς, εἶπε στὸ Γέτ-
χο, ἦρθα πάνω στὴν ὥρα. Μπο-
ρεῖτε τώρα νὰ τὸν ἀφήσετε ἐ-
λεύθερο!...

—Ὅχι, μὴ τὴν ἀκούτε! φώ-
ναξ ὁ Γκιμπς. Καλύτερα νὰ βα-
σανίστε ἐμένα! Ἐτοί κανεῖς
δὲν θὰ σὰς κατηγορήσει ὅτι βα-
σανίστηκε μιὰ ἀνυπεράσπιστη
γυναῖκα!

Ὁ Γέτχο καθόταν καὶ κά-
πνιζε σιωπηλὸς τὴν πίπα του,
ἐνῷ οἱ ἄλλοι Ἐρυθρόδερμοι
παρακολουθοῦσαν μ' ἐνδιαφέρον
αὐτὴ τὴ τραγικὴ σκηνή. Ξα-
φνικά ὁ γέρος ἀρχηγὸς σηκό-
θηκε κι' ἔκανε νόημα σὲ δύο,
τρεῖς Ἐρυθρόδερμους νὰ λύσουν
τὸ Γκιμπς. Ἐπειτα πῆρε τὴν
Κλάρα ἀπὸ τὸ χερί καὶ τὴν ἔ-
φερε μπροστὰ στὸ νεαρό ἀξι-
ωματικό.

—Μὰς θεωρεῖτε ἄγριους τοῦ
εἶπε, ἐμεῖς ὅμως ξέρουμε νὰ
ἐκτιμῶμε τοὺς νεωαῖους ἔ-
χθρους μας! Εἰσάστε κι' οἱ δύο
σὰς ἐλεύθεροι! Ὁ Γέτχο δὲν
σκοτάνει τοὺς ἀνδρείους! Ἐ-
χει κι' ὁ Γέτχο καρδιά!...

Οἱ Ἐρυθρόδερμοι ἐξέπασαν
σὲ χαρούμενες κραυγές, ἐπιδο-
κιμάζοντας τὴν ἀπόφασί του
ἀρχηγοῦ της. Ὁ Γέτχο συνώ-
δευσε τὸ ζευγάρι ὡς τὴν ἀκρὴ
τοῦ δάσους. Ἐπειτα τοὺς ἔδω-
σε τὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης κι' ἀπο-
τραβήχτηκε μὲ τοὺς ἀνθρώπους
τῆς φυλῆς του πᾶνω στὶς ἀπά-
τητες κορυφές τῶν βράχων.

Ἡ Κλάρα καὶ ὁ Γκιμπς παν-
τρεύτηκαν ὕστερ' ἀπὸ λίγον και-
ρὸ. Κι' ἡ συγκινητικὴ ἱστορία
τοὺς πέρασε, σὰ τραγούδι
τῶν Ἐρυθρόδερμων καὶ τῶν Ἀ-
μερικανῶν.

A. ΜΟΝΤΓΚΟΝ

ΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ΑΕΤΟΙ

τὲς οἱ Λευκοὶ δὲν ἦσαν πάντα
νικηταί.

Ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς τῶν Ἐ-
ρυθρόδερμων πού λεγόταν
«Λευκοὶ Ἀετοί», ἦταν ὁ Γέτ-
χο. Καὶ διοικητὴς τῶν ἀμερι-
κανῶν στρατιωτῶν, πού ἔμεναν
ἐκεῖ στὸ φρούριο, ἦταν ὁ Ἐρικ
Μπλάουμπελ.

Ἐνα βράδυ σὲ μιὰ ταβέρνα
τῆς περιοχῆς ἐκείνης, ἓνας Κορ-
σικανὸς τυχοδιώκτης ὁ Λου-
τσένι, ἀπάνω στὸ μεθῦσι του,
τσακώθηκε μ' ἓνα Ἐρυθρόδε-
ρμον καὶ τὸν χτύπησε. Κι' ἐκεῖ-
νος τράβηξε τὸ μαχαίρι του
καὶ τοῦ τὸ κάρφωσε στὴ καρ-
διά...

Αὐτὸς ὁ φόνος ἔγινε ἀφορ-
μὴ νὰ ξεκινήσει ἀμέσως ὁ Ἐ-
ρικ Μπλάουμπελ καὶ νὰ ἐπι-
τεθῇ ἐναντίον τῶν «Λευκῶν Ἀ-
ετῶν» ἀναγκάζοντάς τοὺς νὰ ἀ-
ποτραβηχτοῦν ἀπὸ τὸ δάσος. Στὴ
σκληρὴ μάχη πού δόθηκε τότε
σκοτώθηκε κι' ἡ κόρη τοῦ
ἀρχηγοῦ τῶν Ἐρυθρόδερμων, ἡ
ὁμορφὴ Ἀουάντα.

Μὰ τὸ κακὸ δὲν σταμάτησε
ἐδῶ πέρα. Ἡ γυναῖκα τοῦ Λου-
τσένι, πού ἦταν κι' αὐτὴ Κορ-
σικανή, ὠρκίσθηκε στὴ ζωὴ τοῦ
παιδιοῦ της νὰ ἐκδικηθῇ τὸν
θάνατο τοῦ ἀνδρός της. Κι' ἐ-
κράτησε τὸν ὁκο της.

Μιὰ νύχτα πού ὁ φονὴς τοῦ
Λουτσένι ἐβγαίνει μὲ χίλιες προ-
φυλάξεις ἀπὸ μιὰ ταβέρνα, τοῦ
κάρφωσε τὸ μαχαίρι στὴν πλά-
τη καὶ τὸν ἄφησε στὸν τόπο.

Τὸ ἴδιο ἐκείνο βράδυ, ὁ δι-
οικητὴς Μπλάουμπελ, πού ἔ-
μενε κοντὰ στὸ φρούριο, σὲ
μιὰ ἀγρέπαυλι, καθόταν στὴ
βεράντα καὶ συζητοῦσε μὲ τὴν
γυναῖκα του, τὴ Ντόροθι, πού
ἡ ὑγεία της ἦταν κλονισμένη,
καὶ μὲ τὴν Κλάρα, τὴν κόρη
του, πού ἦταν ἐρωτευμένη μὲ
τὸν νεαρό ὑπολοχαγὸ Ἀρθουρ
Γκιμπς.

—Πρέπει νὰ κάνετε ὑπομο-
νή, παιδιά μου, τοὺς ἔλεγε ὁ
Μπλάουμπελ. Δὲν ἔχουμε και-
ρὸ γιὰ γιορτές καὶ γάμους.
Ἐχομε πόλεμο!

Μὰ δὲν εἶχε προλάβει νὰ τε-
λειώσῃ τὴ φράση της, ὅταν ξα-
φνικά ἦρθαν ν' ἀναφέρουν ὅτι
ἡ γυναῖκα τοῦ Λουτσένι εἶχε
σκοτώσει τὸν δολοφόνου τοῦ συ-
ζύγου της.

—Πάλι φασαρίες θὰ ἔχουμε,
παρατήρησε ὁ διοικητής. Ὁ
γέρος Γέτχο, θὰ ἀγριεῖται τώρα
μ' αὐτὸ τὸ νέο φόνον. Καὶ
τοὺς ἄνδρες μας στὸ φρούριο
τοὺς ἔχει ἐξοντλήσει ἡ δυσεν-
τερία κι' ἐλάνιστοι εἶνε ἐκεῖ-
νοι πού μποροῦν νὰ κρατήσουν
τὸ ὅπλο στὰ χεῖρά τους! Πάν-
τως, ἀπόψε τουλάχιστον δὲν ὑ-
πάρχει κανεὶς λόγος ν' ἀμυ-
χοῦμε, γιατί ὁ Γέτχο κι' οἱ

—Μὰς θεωρεῖτε ἄγριους,
εἶπε ὁ Γέτχο, ἐμεῖς ὅμως ξέ-
ρουμε νὰ ἐκτιμῶμε τοὺς
νεωαῖους ἔχθρους μας...

χο. Ὁ φύλαρχος γύρισε κατόπιν
μὲ ἐπίμοιο ὕφος καὶ τὴς εἶπε:
—Τὸ συμβούλιο τῆς φυλῆς
μας ἔβγαλε τὴν ἀπόφασί του:
Ἐχεῖς καταδικασθῇ σὲ θάνατο.

Κάθισε μπροστὰ στ' ἀνοιχτὸ
παράθυρο ἀπολαύοντας τὴν
ὁμορφίαν τῆς νύχτας. Ξαφνικά ὁ-
μως ἀκούσε τὸν τριτοβόισμ ἑ-
νός ἀλόγου... Ἐπειτα ὁ θορυ-
βὸς αὐτὸς ἔπαυσε. Πέρασαν
λίγα λεπτά. Κάποιος τώρα περ-
πατοῦσε ἐλαφρὰ στὸ ἔδαφος.

Ἡ Κλάρα εἶχε τὴν ἐντύπω-
σι ὅτι αὐτὸς πού πλησίαζε ἦ-
ταν εὐπόλητος... Στὴν ἴδια στι-
γμὴ ἔδρασε μιὰ κραυγὴ τρό-
μου. Κάποιος πού εἶχε πλησι-
άσει στὸ παράθυρο χωρὶς νὰ
τὸν ἀντιληφθῇ, τῆς ἐορίξε μιὰ
κουδέστα στὸ κεφάλι, τὴν τύ-
λιξε καλά, τὴν σήκωσε στὰ δυ-
νατὰ μπράτσα του καὶ τὴν πῆ-
ρε μαζί του. Μάταια ἐκείνη ἀ-
γωνίζονταν νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ αὐ-
τὸ τὸ σφιχτὸ ἀγκάλιασμά του.
Ὁ ἀγνώστος τὴν ὀρτύωνε στ'
ἄλογό του καὶ ξεκίνησε καλ-
πάζοντας.

Ἡ Κλάρα κατάλαβε ὅτι τὴν
εἶχε ἀπαγάγει κάποιος Ἐρυ-
θρόδερμος. Στὴ σκέψι αὐτὴ ἀνα-
τρίχιασε. Ἦξερε ὅτι οἱ Ἐρυ-
θρόδερμοι δὲν θὰ τὴν ἔδιναν
πίσω οὔτε γιὰ ὅλο τὸ χρυσάφι
τοῦ Σακραμέντο. Ἡ ἐκδίκησι
ἦταν ἱερὸ ἐθιμὸ τους! Ἡ Κλά-
ρα ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ μὲ βα-
σανιστήρια τὶς δύο ψυχές τῶν
Ἐρυθρόδερμων πού πῆραν οἱ
Λευκοί.

Πέρασαν ἔτσι ἀρκετές ὥρες.
Τὸ ἄλογο ἄρχισε τώρα νὰ τρέ-
χῃ πρὶο σιγὰ καὶ σὲ λίγο ἀκού-

Η νέα θεραπεία τῆς ΣΙΛΙΚΩΣΗΣ

Με εισηνοές οξυγόνου ὑπὸ πίεσιν

ΣΤὸ ὄρεινὸ σανατόριο Οὐαίτ Χάδεν τῆς Πενσυλβανίας, ὁ
ἀέρας εἶνε καθαρὸς, δροσερὸς, μυρωμένος, ζωογόνος... Κι'
ὁμως οἱ ἄρρωστοι πού νοσηλεύονται σ' ἓνα περίπτερο
τοῦ σανατορίου, δὲν ἀναπνέουν μ' εὐχαρίστησιν τὸν ἀέρα αὐ-
τόν. Χρειάζονται κάτι πρὶο δραστικό: καθαρὸ ὁ-
ξυγόνο, μὲ ἐλαφρὰ πίεσι. Αὐτὸ ἀναπνέουν 3—4
φορὲς τὴν ἡμέρα, ἐπὶ 25 λεπτά τῆς ὥρας καθε-
φορὰ, χρησιμοποιοῦντας ἓνα εἰδικὸ ἀναπνευστικὸ
μηχάνημα. Ἐνας ἀπ' ὅλους μάλιστα, ἀπὸ ἓνα
χρόνον τώρα, μένει δλόκληρο τὸ 24ωρο μὲ τὸ
σπῶληνα αὐτὸν στερεωμένον μέσα στὸ στόμα του.
Ἄν ἐπιχειρήσῃ νὰ τὸν βγάλῃ, μελανιάζει ἀμέ-
σως τὸ πρόσωπό του καὶ πνίγεται ἀπὸ δύσ-
πνοια.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἐργάται ὀρυ-
χείων καὶ πάσχουν ἀπὸ τὴν ἀσθένεια πού λέγε-
ται «σιλικώσις». Οἱ πνεύμονές των ἔχουν κατα-
στραφῇ ἀπὸ τὰ ἀμέτρητα καὶ μικροσκοπικὰ
σκληρὰ μόρια πυριτικῶ βράχου, πού ἀνέπνεαν
ἐπὶ δλόκληρα χρόνια, ἐξ αἰτίας τῆς δουλειᾶς των.
Ἡ πάθησις των λέγεται ἀλλῶς καὶ «ἀσθμα
τῶν ἀνθρακωρύχων», γιατί τὸ μεγαλύτερο ποσο-
στὸ τῶν θυμάτων τῆς, προέρχεται ἀπ' αὐτὴ τὴν
τάξι τῶν ἐργατῶν (στὶς Ἡνωμ. Πολιτείες μόνον
ὕπολογίζονται περὶ τὶς 29.000 οἱ προσβεβλη-
μένοι ἀνθρακωρύχοι, ἐνῷ ἄλλες 69.000 ἀνήκουν
σὲ 100 διάφορες ἄλ-
λες βιομηχανίες, χρυ-
σωρυχεῖα, λατομεῖα,
κεραμοουργεῖα κλπ.).

Τὸ τραγικότερο μὲ
τὴν ἀρρώστεια αὐτὴ,
εἶνε, ὅτι τὴν προκαλεῖ
ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος,
ἐν γνῶσιν του. Δὲν
ἔχει κανὴν τὴ δικαιολο-
γία, ὅτι ὀφείλεται σ'
ἓνα ἄσφατο μικρόβιο.
Ἡ αἰτία τῆς εἶνε ἡ ὁ-
ρατὴ σκόνη, πού κι' οἱ
ἀσχαῖοι ἀκόμη ἤθεραν
τὴ βλαβερὰ τῆς ἐνέ-
ρχει.

Πράγματι, οἱ Ἑλ-
ληνες τῆς ἀρχαιότητος
δὲν ἀγνοοῦσαν αὐτὴ
τὴν ἐπαγγελματικὴ ἀ-
σθένεια. Τῆς εἶχαν δώ-
σει μάλιστα τὸ ὄνομα
«θῆσις τῶν μεταλλω-
ρύχων». Σ' ἄλλες ἱ-
στορικές περιόδους ὁ-
νομάσθηκε «μαρασμός
τῶν λατόμων», «ἀ-
σθμα τῶν ἀγγειοπλα-
στῶν» κλπ.

Δὲν τὴν προκαλεῖ ποτὲ ἡ κοινὴ ἄμμος τῆς
ἐρήμου, οὔτε τὸ χῶμα, γιατί οἱ κόκκοι τῆς
πρῶτης εἶνε στρογγυλοί, τοῦ δὲ δευτέρου εἶ-
νε μαλακοί. Ὑπεύθυνα γιὰ τὴν σιλικώσι εἶνε
τὰ μικροσκοπικὰ καὶ μυτερὰ θραύσματα
σκληρῆς πέτρας, πού εἰσχωροῦν στοὺς πνευ-
μονες μὲ τὴν ἀναπνοὴ καὶ σφηνώνονται στοὺς
ιστούς των, σὰν ἀμέτρητα μικρὰ στίλβια.
Οἱ πνεύμονες αὐτοί, στὴ νεκρωσία, εἶνε
μαύροι σὰν τὸ κάρβουνο. Καί, καθὼς τοὺς
κόβει τὸ μαχαίρι τοῦ γιατροῦ, ἀκούγεται ἓνα ἐλαφρὸ τρίξιμο,
σὰν νὰ κόβεται ἓνα σακκούλι μὲ ἄμμο.

Μὲ τὴ βαθμιαία φθορὰ πού παθαίνουν, οἱ
πιά νὰ ἀπορροφήσουν ἀρκετὸν ἀέρα. Κι' ὁ λίγος δὲ πού ἀ-
πορροφῶν, δὲν παρέχει κανονικὸ τὸ ὀξυγόνο του στὸ αἷμα,
γιατί τὰ τοιχώματα τῶν πνευμονικῶν κυψελίδων — ἐκείνων
δὴλαδὴ πού διατηροῦνται ἀκόμη ἀνέπαφες — ἔχουν γοντρίσει
καὶ σκληρυνθῇ. Ἐξ ἄλλου, οἱ λεπτοὶ βράχοι, ἀπ' ὅπου περ-
νᾷ ὁ ἀέρας, ἔχουν σχεδὸν ἀποφασχῇ, ἀπὸ σύσπαισι ἢ ἀπὸ
ἐκκρίσεις.

Ἡ διάγνωσις τῆς σιλικώσεως εἶνε δύσκολη, στὰ πρῶτα
τῆς στάδια, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ βασανιστικὴ δύσπνοια κι' ὁ Βή-

χας μὲ τὶς μελανὲς ἀποχρῆμεις. Ἐξ ἄλλου, ἡ καταστροφικὴ
τῆς ἐπίδρασι κρύβεται πολλές φορὲς κάτω ἀπὸ ἄλλες γνω-
στότερες ἀσθένειες — ἐπιπλοκές τῆς σιλικώσεως — ὅπως π.
χ. ἡ πνευμονία ἢ ἡ φυματίωσις, καὶ ὁ θάνατος ἀποδίδεται σ'
αὐτές, ἐνῷ ὀφείλεται πραγματικὰ στὴ σιλικώσι πού τὶς προ-
κάλεσε.

Ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ ἐθεωρεῖτο ἐπὶ αἰῶνες, ἀμείλικτη καὶ
ἀνίατη, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη. Οἱ ἐργάτες τῶν ὀρυ-
χείων χρησιμοποιοῦσαν διάφορα ἐμπειρικὰ μέσα, γιὰ νὰ με-
τριάσουν κάπως τὸν κίνδυνον, στὸν ὁποῖο ἦσαν ἐκτεθειμένοι.
Μασσοῦσαν π. χ. καπνὸν, τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς τους, πιστεύ-
οντας ὅτι θὰ συγκρατοῦσε τὴν καρβουνόσκηνη πρὶν εἰσχωρῇ
στὸ λάρυγγά τους. Ὅταν τὸν ἐφύιναν, ἦταν κατὰμυρως.
Ἵστώσο, ὁχι λίγη καρβουνόσκηνη ἐξέφυγε, ἔφθανε στοὺς πνευ-
μονες καὶ ἐκτελοῦσε τὸ καταστροφικὸ τῆς ἐργῶ. Ἄλλοι πάλι
ἐπαίρναν φάρμακα πού προκαλοῦσαν βῆχα, γιὰ νὰ καθαρῶν
ἔτσι τοὺς πνεύμονές τους. Ἡ ἔπιναν γουλιές οὔσκου. Τίποτε

Δύο ἐργάτες ὀρυχείου, πού πάσχουν ἀπὸ σιλι-
κώσι, εἰσπνέουν ὀξυγόνο κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς
θεραπείας τους στὸ σανατόριο Οὐαίτ Χάδεν
τῆς Πενσυλβανίας.

ἀπ' αὐτὰ διώκων δὲν ὀφελούσε.

Δὲν παρουσιάζει ἐπίσης πολὺ ἱκανοποι-
τικὰ ἀποτελέσματα μιὰ ἐπιστημονικὴ μέθο-
δος καταπολέμησης τῆς σιλικώσεως μὲ εἰσ-
πνοὴ σκόνης ἀλουμινίου, πού ὑποτίθεται ὅτι
σχηματίζει ἓνα προστατευτικὸ στρώμα μέσα
στοὺς πνεύμονες.

Τέλος, δύο Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες, οἱ δό-
κτορες Μότλεϋ καὶ Γκόρντον, σκέφθηκαν νὰ
μεταχειρισθῶν τὶς εἰσηνοές ὀξυγόνου μὲ ἐ-
λαφρὰ πίεσι καὶ μὲ τὴ βοήθεια
μίας συσκευῆς πού ἀπομεινᾷται
τὸ φυσικὸ ρυθμὸ τῆς ἀναπνοῆς.
Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, τὸ ἀέριο
φθάνει σ' ὅλα τὰ μέρη τῶν πνευ-
μόνων — ὅπως διαπιστώθηκε
ἀκτινοσκοπικῶς — καὶ ἐπιτυγ-
χάνεται ἡ κανονικὴ ὀξυγόνωσις
τοῦ αἵματος.

Μπορεῖ ἀκόμη νὰ προστεθῇ
στὸ ὀξυγόνο καὶ ἓνα λεπτὸ νέ-
φος σταγονιδίων ὠρισμένων φαρ-
μάκων, πού διαστέλλουν τοὺς
βρόγχους κι' ἐπιτρέπουν νὰ μῇ
πρὶο ἐλεύθερα τὸ ἀέριο.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ δὲν θεραπεύ-
ει τὴν σιλικώσι, γιατί οἱ κατε-
στραμμένοι πνευμονικοὶ ἱστοὶ εἶ-
νε ἀδύνατοι νὰ ἐναρμονισθῶν.
Ἀνακατασκευάζονται ὅμως σημα-
ντικὰ τὰ θύματα τῆς καὶ τοὺς
ἐπιτρέπει νὰ ἐπαναλάβουν τὴν κανονικὴν τῶν ζωὴ.

Ἐξ ἄλλου, οἱ εἰδικοὶ τεχνικοὶ ἀναζητοῦν ἓνα ἀποτελεσμα-
τικὸν τρόπο γιὰ νὰ προλαμβάνεται ἡ σιλικώσις. Οἱ σχετικές
ἐρευνες ἔγιναν ἰδίως στὰ ἀνθρακωρυχεῖα. Πρέπει νὰ ἐξηγησῶμε
ἐδῶ ὅτι τὸ καθαρό κάρβουνο δὲν προκαλεῖ σιλικώσι. Περιέχει
ὅμως πάντα μέσα σ' αὐτὸ κι' ἓνα ποσοστὸ 5—35% πέτρας.

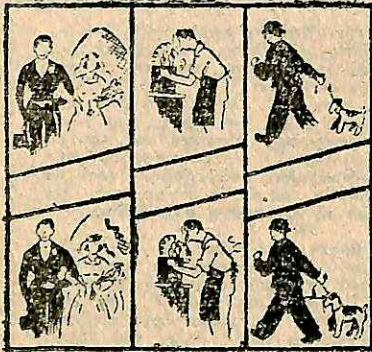
Τὸ καλλίτερον λοιπὸν προφυλακτικὸν μέτρο ἀπεδείχθη ὅτι
εἶνε τὸ νὰ καταβρέχεται συνεχῶς ἡ ἐπιφάνεια τοῦ κάρβουνου,
μὲ νερό, πού ἀφαινεῖ εὐτυχῶς σιμῶδες στὰ ἀνθρακωρυχεῖα.
Χρειάζονται περίπου 12 κιλά νερό γιὰ κάθε τόμω κάρβουνο.
Τὸ καταβρέγμα αὐτὸ κάνει συγχρόνως εὐκολώτερον τὴν δουλειὰ
τῶν ἐργατῶν.

Ἡ σιλικώσις προκα-
λεῖται ἀπὸ τὴν καρ-
βουνόσκηνη πού ἀνα-
πνέουν οἱ ἀνθρακω-
ρύχοι.

Οἱ Ἀμερικανοὶ δόκτορες Μότλεϋ καὶ Γκόρν-
τον ἐξετάζουν ἓναν ἀσθενὴ ἐργάτη ὀρυχείου.

Οι δίδυμοι αδελφοί Νέκτορ πανταγύτην δυο ίδιες κοπέλλες... είναι κι' οι δυο ηλεκτρομηχανικοί και έχουν δυο θύσια φάε-τεροί!...

Τό πεπρωμένο των διδύμων

Η περιεργή θεωρία του «προ-διαγεγραμμένου»

Για ν' αγοράσει μια γυναίκα ένα καινούργιο καπέλλο, διατάζει και άμφιταλαντεύεται πολύ, ως ότου διαλέξει εκείνο που της πηγαίνει. Ένας μοιραστής όμως θα σας πει ότι είναι ανώφελο να κυράζετε έτσι το μυαλό της, αφού η εκλογή της είναι προδιαγεγραμμένη, πριν ακόμη μη στο καπελλάδικο...

Αυτή την αντίληψη έχουν, ως γνωστόν, κι' όλοι οι Μωσαμβανόι. Αποδίδουν, ότι κι' αν τους συμβή καλό ή κακό, στο μοιραίο, στο «κισμέτ», και θεωρούν ανώφελο το ν' αγωνισθούν κατά του πεπρωμένου. Η βεβαιότητα αυτή τους κάνει άφοβους στρατιώτες, αλλά τεμπέληδες εργάτες. Δεν ανησυχούν μήπως σκοτωθούν στη μάχη, αλλά και δεν κουράζονται για να εργασθούν, εφόσον πιστεύουν ότι είναι γραφτό τους το να πεθάνουν ή όχι της πείνας...

Οι επιστήμονες δεν παραδέχονται αυτές τις ιδέες περί πεπρωμένου. Ωστόσο, μένουν σε αμηχανία κάπου-κάπου, μπροστά στα παράξενα παραδείγματα διδύμων, που ή ζωή τους ακολούθησε τον ίδιο ακριβώς δρόμο, μέχρι και των ελαχίστων λεπτομερειών, μολοντί είχαν χωριστή μετάξι τους άφ' ότου γεννήθηκαν κι' άγνωστον καθέναν τους την ύπαρξή του άλλου.

Οι δίδυμοι αδελφοί Νέκτορ, π. χ., γεννημένοι στη Νεμπράσκα, είχαν ζήσει χωριστά από μωρά παιδιά, άγνωστοι ο ένας στον άλλον. Κι' όμως παντρεύτηκαν κι' οι δυο κοπέλλες του ίδιου Βάρους, χρώματος και αναστήματος και καταγόμενες απ' το ίδιο χωριό. Έγιναν πατέρες στην ίδια ηλικία. Ακολούθησαν κι' οι δυο το στάδιο του ηλεκτρομηχανικού. Κι' όταν ξαναβρέθηκαν επί τέλους, μεγάλοι πιά στα χρόνια ανέκαυψαν ότι είχαν κι' οι δυο όμοια σκυλάκια φάε-τεροί, που τους είχαν δώσει το ίδιο όνομα!

Εξ άλλου, σ' ένα νοσοκομείο της

μασachuσέτης, οι γιατροί εξετάζοντας ένα γέρο ξυλουργό 70 ετών, που υπέφερε από κάποια βαρεία ασθένεια, παρατήρησαν ότι είχε σπάσει παλαιότερα το κόκκαλο της μύτης του κι' ότι είχε κάμει άποτυχημένη έγχυρησι κήλης. Έ, λοιπόν, στο ίδιο νοσοκομείο παρουσιάσθηκε μετά λίγες μέρες κι' ένας άλλος ξυλουργός, 70 ετών, με την ίδια αρρώστεια, με παλιό κατάγμα της μύτης και με άποτυχημένη έγχυρησι κήλης! Απεδείχθη δε πως ήταν δίδυμος αδελφός του πρώτου.

Στις περιπτώσεις αυτές, πρόκειται περί διδύμων που προήλθαν απ' το ίδιο γεννητικό κύτταρο, το οποίο χωρίστηκε στα δύο κατά την κυοφορία. Έχουν λοιπόν απόλυτη ομοιότητα στο σώμα και στο πνεύμα. Έτσι εξηγείται άλλωστε γιατί έχουν τις ίδιες σκέψεις και συναισθήματα, τις ίδιες ελπίδες και επιθυμίες. Σ' αυτή την ομοιότητα βρίσκεται η εξήγηση της παράξενης τηλεπαθείας που υπάρχει ανάμεσα σε δυο δίδυμες Αμερικανίδες, τις τραγουδίστριες Μάρτιν και Μαίρη Γουίλντ. Οι δυο αυτές κρατούσαν χωριστά ημερολόγια... ως την ημέρα που τα συνέκριναν κι' ανέκαυψαν ότι έγραφαν τα ίδια πράγματα, σχεδόν λέξη προς λέξη! Από τότε, για ν' αποφυγούν ένα περικόπο, κρατούν ένα μόνο ημερολόγιο, στο οποίο γράφει καθεμία τους έκ περιτροπής!

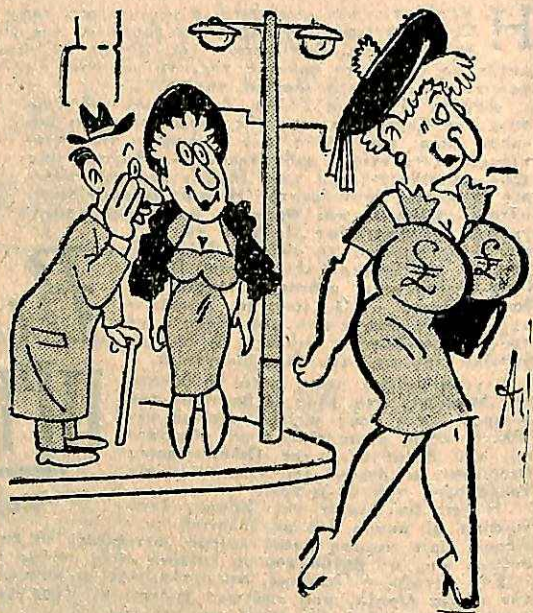
Δίδυμες επίσης είναι και οι χορεύτριες Τζίν και Τζό Ρήντινγκερ. Ένα βράδυ λοιπόν, η Τζίν, που έδινε τότε παραστάσεις στο Σικάγο, έπινόησε τα βήματα ενός καινούργιου χορού και τα περιέγραψε μ' ένα γράμμα της στην αδελφή της που βρισκόταν στο Πίτσμπουργκ, δηλαδή 1.000 χιλιόμετρα μακριά. Φανταστήτε τώρα την έκπληξή της όταν, μία ώρα αργότερα, έλαβε ένα τηλεγράφημα της Τζό, με την περιγραφή του ίδιου ακριβώς χορού, που τον είχε έπινόησει κι' εκείνη συγχρόνως!

Πολλές φορές τα δόντια μας παρέχουν καταπληκτικές επιβεβαιώσεις της θεωρίας αυτής του «προδιαγεγραμμένου». Όταν π. χ. ένας οδοντογιάτρος εξέτασε για πρώτη φορά το στόμα των μικρών διδύμων αδελφών Μάρβας και Άννας Ντόνελι, ηλικίας 5 ετών, παρατήρησε ότι καθεμία τους είχε 23 κουφάλες, ακριβώς όμοιες στο μέγεθος και στη θέση!

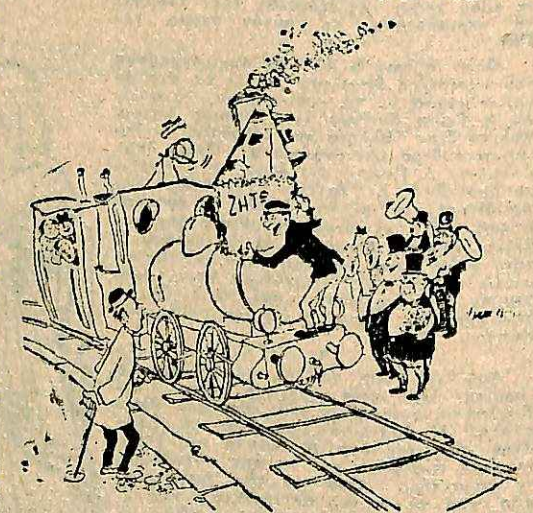
Πριν από λίγο καιρό, ο Άμερικανός πόλιςμαν Χάρρυ Ρένεκαμπ έσπασε ένα μπροστινό δόντι του. Όταν τόμαθε, ο δίδυμος αδελφός του Χέρμαν δεν άμφεδαλε ούτε στιγμή ότι θα πάθαινε κι' αυτός το ίδιο, γιατί είχε αποκτήσει πείρα, από άλλες προηγούμενες περιπτώσεις. Το μόνο που κατώρθωσε, προσέχοντας υπερβολικά στο φαγητό του, ήταν να αναβάλει επί 15 μέρες αυτό το πεπρωμένο. Στο τέλος όμως, έσπασε και το δικό του δόντι — το ίδιο ακριβώς!

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι αδελφοί Ρένεκαμπ είναι πόλιςμαν της τροχαίας, στην αμερικανική πόλη Άγιος Λουδοβίκος. Μαϊάζουν δε τόσο καταπληκτικά μεταξύ τους, ώστε, αν τύχη να τους δη μαζή κανείς σωφεί νομίζει... ότι μέθυσε χωρίς να πιή, κι' ότι βλέπει τα πράγματα διπλά!

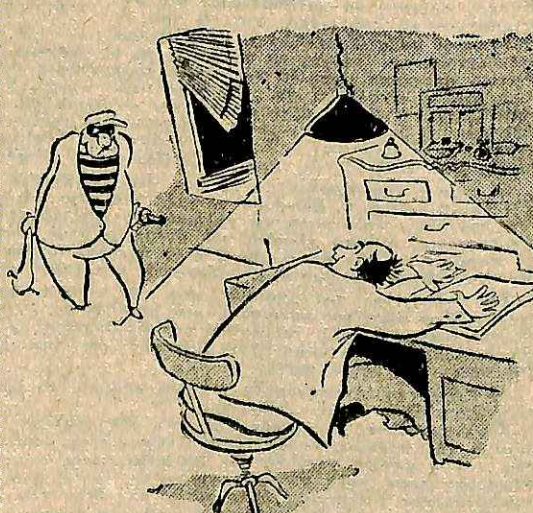
Τις ίδιες αναλογίες παρουσιάζουν συχνά και οι δίδυμοι αδελφοί που επιδίδονται στο έγκλημα. Το περίεργο δε είναι ότι δεν συνεργάζονται σχεδόν ποτέ μεταξύ τους, αλλά προσποθούν πάντα να αποφυγούν ο ένας τον άλλο. Ωστόσο η ομοιότης τους διπλοσιάζει τον κίνδυνο να συλληφθούν απ' την αστυνομία!

—Με τέτοιο... πλούσιο στήθος ή Άνδρ... μάχη είναι αδύνατον να μην παντρευτεί!
(Του Αρχέλαου)

—Μπα! τί βλέπω; Ίωθελαιόν;
—Όχι, αδερφέ μου! Σήμερα φθάσαμε για πρώτη φορά στην ώρα μας!...

—Με τρώμαξες καύμενε! Νόμισα για μιὰ στιγμή πως ήταν ή εφορεία!...

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ νὰ ξυρίζεστε

Για να μην έρεθίζεται
το δέρμα σας

Για πολλούς άντρες το καθημερινό ξύρισμα είναι σωστό μαρτύριο! Τα βάζουν με τον έφευρέτη των ξυραφιών, με τους οικείους τους, με όλους και με όλα και, στο τέλος έκνευρισμένοι όπως είναι, πετσοκόβονται με το χειρότερο τρόπο και χάνουν πολύτιμο χρόνο για να σταματήσουν το αίμα που τρέχει και για να συγκαλύψουν τις... φθορές που έκαμαν στο πρόσωπό τους!

Κι' ωστόσο, για έναν άντρα που ξέρεי να ξυρίζεται το ξύρισμα είναι αληθινή απόλαυση.

Το να ξέρη κανείς να ξυρίζεται δεν συνίσταται μόνο στο να κρατάει καλά το ξυράφι ή την ευριστική μηχανή του. Σημαίνει κυρίως να μην έρεθίζει το δέρμα του και να μην δημιουργή έστρες μικροδιακών μολύνσεων, που μπορούν να έχουν πολύ δυσάρεστη εξέλιξη.

Νά, λοιπόν, ποιὰ είναι οι πέντε κανόνες ενός καλού ξυρισματος:

1) Θά χρησιμοποιήτε λάμες, που ό «καίθερας» των να διατηρήται ανέπαφος.

2) Το σαπούνι, οποιοδήποτε κι' αν είναι ή σύστασίς του, έχει πάντοτε δυσάρεστη επίδραση στο δέρμα. Θά την εξουδετερώνετε, ρίχνοντας μερικές σταγόνες ξύδι, μέσα στο νερό που θά χρησιμοποιήσετε για να ξεπλυθήτε.

3) Το σκούπισμα του προσώπου πρέπει να γίνη ανάλαφρα, για να μην έρεθιστεί το δέρμα. Από τ' άλλο μέρος, όμως, θά προσέξετε να είναι τέλειο. Δεν πρέπει, δηλαδή, ν' αφήσετε σταγόνες νερού πάνω στο πρόσωπό σας.

4) Μετά το ξύρισμα, είναι απαραίτητο ένα έλαφρό μασσάζ με λίγη κρέμα.

5) Νά βάζετε κατόπιν άφθονο τάλκ στο πρόσωπό σας. Το τάλκ δεν κολλάει στο δέρμα! Άρκει, λοιπόν, να σκουπισθήτε κατόπιν για να μνη μείνη ίχνος πάνω σας.

Τίποτε δεν έρεθίζει περισσότερο το δέρμα από ένα

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σχίσμο, κάψιμο, σκороφάγωμα, έφθαρμένοι καβάλλοι, διορθώνονται δι' ύψάνσεις, παρ' ειδικού τεχνίτου, σπουδασάντος εις το εξωτερικόν Γυρίζονται κοστούμια, παλτά και καμπαρντίες. Ραφούν «Νέα Οικονομία», ΔΕΡΟΥ 57 (1ον πάτωμα). Άδελφοί ΑΛΛΗ. Τηλ. 55-314.

κακό ξυράφι (ή λάμα). Μην κάνετε οικονομίες σ' αυτό το κεφάλαιο. Γιατί θά καταστρέψετε το πρόσωπό σας και θά κάμετε κατωτικό κάθε ξύρισμά σας.

Τά αλκαλικά σαπούνια καταστρέφουν έπίσης το δέρμα. Δεν είναι σωστή ή αντίληψις ότι ό άφρος του σαπουνιού δεν βλάπτει. Γιατί το νερό της σαπουνάδας περιέχει αξιόλογη αναλογία αλκαλικών στοιχείων. Άλλά και τα ούδετερα σαπούνια ηραίνουν σιγά-σιγά το δέρμα, στερώντας το από τὰ λιπαρά στοιχεία που του έ-εασφαλίζουν την απαλότητα και την ανθρωπότητά του.

Αν δεν έχετε γένια σκληρά και πυκνά, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε τις λιπαρές κρέμες ξυρισματος (γιατί δεν περιέχουν σαπούνι). Οι κρέμες αυτές, όμως, είναι κατάλληλες για τα πυκνά και σκληρά γένια.

Στη δεύτερη περίπτωση, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε για το ξύρισμα την ακόλουθη διάλυσις:

8 γραμμάρια γλυκερίνης
90 γραμμάρια νερό.

Η αναλογία της γλυκερίνης μπορεί να είναι μικρότερη, έφ' όσον σας εξυπηρετεί, αλλά ποτέ ανώτερη.

Η χρήσις λωσιόν δεν αποτελεί πολυτέλεια για τους ανθρώπους που ξυρίζονται κάθε μέρα. Είναι, τουναντίον, απαραίτητη για να μπορεί το δέρμα τους να διατηρηθή απαλό και μαλακό. Οι λωσιόν που θά χρησιμοποιήσετε μπορούν να είναι ταυτόχρονα αντισηπτικές και τονωτικές.

Σ' όλες αυτές τις λωσιόν ή μαντόλη δεν πρέπει να ξεπερνά την αναλογία 0,2%. Μία πολύ καλή λωσιόν για το ξύρισμα είναι ή ακόλουθη:

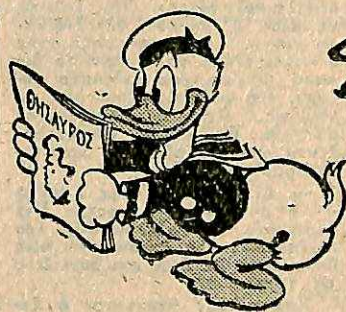
Στυπτηρία		10 γρ.
Κιτρικόν οξύ		15 »
Μαντόλη		2 »
Βόρας		20 »
Οινόπνευμα		300 »
Νερό		700 »

Θά διαλύσετε πρώτα τη μαντόλη μέσα στο οινόπνευμα. Το κιτρικόν οξύ, το βορικούχον νάτριον και ή στυπτηρία διαλύονται μέσα στο νερό. Θ' αναμίξετε κατόπιν τις δύο διαλύσεις.

Αν το ξυράφι έρεθίζει το πρόσωπό σας, θά προτιμήσετε την ακόλουθη λωσιόν:

Άσβεστόνερο		200 γρ.
Νερό		750 »
Γλυκερίνη		20 »
Έσσανς μέντας		0,3 »
Μαντόλη		0,5 »
Οινόπνευμα		200 »

Θά διαλύσετε πρώτα τη μέντα και τη μαντόλη μέσα στο οινόπνευμα και κατόπιν θά προσθέσετε το νερό και τὰ άλλα συστατικά.

Εύθυμη Ιστοριογυα

τικό ιδιότυπο περιβάλλον του «Σελλάρ», ή κυρία Λέλα, έπε την υπόθεσί της στο δικηγόρο.

— Για να δώ το «τσέκ».

— Όρίστε.

Τό εξήτασε με την επαγγελματική του καχυποψία, ό δικηγόρος.

— Σύμφωνοι. Άλλά έχει κανόν τίκρυσμα αυτός ό κ. Τενεκίδης;

— Τί θα πη αυτό;

— Νά, εδώ υπογράφει ό Τενεκίδης, δεν υπογράφει ή Τραπεζα. Λοιπόν, μπορείς να πές και νά σου πούν, ότι το «τσέκ» είναι άκαλυπτο...

— Τό φαντάζεσαι, ό κ. Τενεκίδης να κάνει τέτοιο πράμα;

— Ός δικηγόρος είμαι υποχρεωμένος να τὰ φαντάζωμαι όλα!

— Ήπιανε βιστικά το ούζο και τρέσανε στην Τραπεζα να την προλάβουν ανοιχτή.

Μπορούμε να εισπράξουμε αυτό το «τσέκ»;

— Βεβαίως. Θέλετε τώρα;

— Όχι, μεραί. Άπλως ήθελαμε να βεβαιωθούμε...

Η κ. Λέλα έγινε κατακόκκινη. Έν τη μικροαστική της αφέλεια, ζύγωσε τον υπάλληλο και του έπε παρακλητικά:

— Μην πητε, παρακαλώ, στον κ. Τενεκίδη, ότι ρωτήσαμε. Μπορεί να προσβληθώ...

— Μείνετε ήσυχ, κυρία μου! απήντησε χαμογελάστ ό υπάλληλος.

— Άχ! Τί πάθαμε! ψιθύρισε στο δικηγόρο ή κ. Λέλα.

— Στις δουλειές με λεστιά δεν έχει θέσι ό οδηγός της καλής συμπεριφοράς! έπε με κάποια ρεαλιστική σκασιότητα ή επαγγελματική πείρα του νομομαβούς υποψηφίου «κατακτητή» του.

Και έπειδή σαν δικηγόρος και κατά τεκμήριον έξυπνος άνθρωπος, διησάνατο κάποιο κίνδυνο σφοδρού αισθηματικού συναγωνισμού απ' αυτόν τον άγνωστο κ. Τενεκίδη — κάποτε είναι πολύ περιεργός οι συνθήκες της ζωής και σε βάζουν ν' αντιπαρα-

— Πληρομπεριμέντη! Πως κατάφερες πάλι το αδελφάνι μου να μάζ αφήση μόνους;

(Του Αρχέλαου)

64.000

ΣΟΜΠΕΣ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΕΣ

Θαυμάσιας αποδόσεως

ΚΩΤΣΟΒΟΛΟΣ

Αριστείδου 1

θής λυσσαλέα, άγνωστα πρόσωπα που δεν σου έκαναν, έκουσι-
ως τούλαχιστον, κανένα κακό —
ό ύποψιος κατακτητής της
καρδιάς της κ. Λέλας, πήγαινε
κάθε πρωί 9—10 στην Τράπεζα
και ρωτούσε για το «αντίκρυ-
σμα» του «τσέκ». Είχε τη μά-
ταιη επίδραση, ότι θα τον έβα-
ζε «εκάρτο». Τίποτε! «Αντί-
κρυσμα» υπήρχε και ό γνωστός
του — πλεόν! — υπάλληλος
της ειδικής θυρίδας των επιτα-
γών, προθυμοποιείτο, με έλαφρό
μειδίσμα, για τας συχνάς επι-
σκέψεις, να το «εξαργύρωση»
αμέσως!

Τζίφος!

— «Αρχισε να ζητά πληροφορίες
για τον Τενεκίδη. Όλες ήσαν
πανομοιότητες: — Πρώτης τάξεως κύριος
και με πολλά λεφτά.
— Πού — τα βρίσκει;
— Τοκίζεις λίρες. Με τριάντι-
σι και τρία τα εκατό το μήνα.
Κάποτε και δουλεύει.
— Μά αυτός τις παίρνει με
πέντε! Πώς τις τοκίζει με δυο-
μισ;!
— «Α, δεν ξέρω.
— Άνέθεσε την υπόθεσι και σ'
ένα γραφείο «έμπιστευτικών ύ-
ποθέσεων και πληροφοριών» —
ένος «ιδιωτικού ντετεκτίβ», αλλά
κι αυτός — φυσικά! — δεν
τον εφώτισε περισσότερο.

Κι' ένεπνεύσθη τη «σοφή λύ-
σι». Θα γινόταν φίλος του Τε-
νεκίδη. Από τη συλλογή των
πληροφοριών, είχε μάθει, ότι
του άρεσε ιδιαίτερος το καλό
ούσκου. Άπάνω στο πιστό, που
είνε ό μόνος πραγματικός και
άποτελεσματικός «όρρος» της εί-
λικρινείας, ό Τενεκίδης θαλυνε
τη γλώσσα του.

Σκαρφίστηκε μια ύπόθεσι που
δεν χρειαζότο και μεγάλη έ-
φευρετικότητα και πήγε στο
γραφείο του Τενεκίδη. Η «ταμ-
πέλλα» — μεγαλοπρεπής — δεν
έλεγε «χρηματιστής», αλλά μ'
έναν επίσημο έγωισμό χαρα-
κτηκής μεγαλοπρεπείας, άνηγ-
γελσε σαν τραπέζιερης μ' επί-
σημη λήδρα: «Σταύρος Σίγμα
Τενεκίδης».

Μπήκε. Άνγγελλή. Παρου-
σιάσθηκε.
— Θέμης Θεμίδης, δικηγό-
ρος.
— Χαίρω πολύ, καθήστε, εί-
πε, πολυσύχολος τάχα και άφη-
ρμένος, ό κ. Σταύρος Σίγμα
Τενεκίδης.

— Έχω άκούσει για σας
από την κυρία Παρδαλή.
— Ά, ναι. Την έξερετε;
— Λίγο. Εβλώ να τοκίσω λί-
ρες. Χρειάζεσθε;
— Βεβαίως. Πόσες;
— Τριακόσες.

— Ακριδώς τώρα μου τηλε-
φώνησε κάποιος πελάτης. Τόσες
θέλει...
— Η συζήτησις έπροχώρησε φυ-
σιολογικά, ή «δουλειά» έκλει-
σε, και ό άντερας της δικηγόρος
άρχισε να μιλά μ' ενθουσιασμό
για τό κόμμα που ανήκε ό Τε-
νεκίδης. (Είχε, όπως είπαμε,
κάθε πληροφορία σχετική με τό
άτομό του)

— Άνεπτυχθή άπότομος «έγκαρ-
δίότης άτμοσφαιρας» και τελι-
κώς φύγανε μαζί για τό «άπε-
ριτίφ»...

Σε δέκα μέρες, είχαν γίνει

«άδελφικοί φίλοι». Την ένδεκά-
τη μέρα ή, μάλλον, την ένδεκά-
τη νύχτα, βρέθηκαν μαζί στην
«Αρτζεντίνα» να πίνουν το δέ-
κατο ή καλύτερα ένδεκάτο ου-
ίσκυ, για να ταιριάξουν όλα τα
νούμερα. Καί ή «ψυχολογική
στιγμή» δεν έμεινε άνεμετάλ-
λευτη από τό δικηγόρο κρυπτο-
αντεραςτή:

— Δέ μου λές, μαρέ Σταύρο
— ή οικειότης του ποτού είχε
φέρει πια την «άδελφωσύνη» του
ένικού και του «μωρέ» — πώς
δανείζοσαι με 5 % και δανείζεις
με τρία;

Χαμογέλασε περήφανα, ό Τε-
νεκίδης.

— Αυτό είναι τό μυστικό
μου! Άλλά θα στο πώ! Μου δί-
νουν όλοι τα λεφτά τους και κα-
νένας δεν τα ζητάει. Γιατί, για
τον κανένα χωριστά και για
δυο και για τρεις, πάντα υπάρ-
χει στην Τράπεζα τό «αντίκρυ-
σμα»! Άφήνω ένα νεκρό κεφα-
λαίο που έχω πάρει από δυο-
τρεις εκεί, και τ' άλλα τα «τζι-
ράρω» ή, μάλλον... τα τρώω, για
νάμαι ελίκρινής! Καί δεν κιν-
δυνεύω, άδερφέ μου, από τίπο-
τα! Όποιος πάη και ρωτήσει, ή
Τράπεζα του λέει «άν τάξει».

Και κάθε μέρα να ρωτάη, έτσι
θα του λήν. «Μουχαί, λοιπόν,
και αφήνει τό παραδάκι του! Αυτό
παθαίνουν όλοι! Κι' άν
ένας ή και τρεις μαζί, βρεθούνε
συγχρόνως στην έκτακτη αναγκή
να πάρουν τα λεπτά τους, πάλι
δεν κινδυνεύω. Έχω κόψε
μέρα νέα «κορδέλα», για να κα-
λύπτωμαι! Πλέω στο τί λίρα! Κι'
είμαι καί... «φερέγγυος»!

— Κι' ως πού θα πάη αυτό
τό βιολί;

— Με τό νόμο των πιθανοτή-
των, καμιά — πενήντα χρόνια
τούλάχιστον! Έγώ είμαι «σά-
ραντα κι' έλπίω νάχα πεθάνει
πριν τα ένενήντα»!

— Όποτε να μ' ή σου δώσω
τις λίρες μου!

— Γιατί; Νά μου τις δώ-
σης! Δεν σου έξηγησα; Όποτε
θέλεις, τις παίρνεις! Δεν υπάρ-
κει λόγος, ν' άνησυχείς καθό-
λου! Κι' όποιον πελάτη μου
φέρνεις, έχεις και προμήθεια!...

Σε λίγες μέρες, έδημοσιεύθη
ή έξης είδησις:
«Κατόπιν ηνύσεως του κ. Σ.
Τενεκίδη, κατεδικάσθη εις 3 μη-
νών φυλάκισιν, επί συκοφαντι-
κή δυσφημεία, ό δικηγόρος κ.
Θέμης Θεμίδης, διότι είπε ψευ-
δώς και έν γνώσει της άναληθεί-
ας, εις την κ. Λ. Παρδαλή, ότι
ό κ. Σ. Τενεκίδης την έξηπά-
τησε».

Τό ίδιο βράδυ, ό Τενεκίδης
έτρωγε με την κ. Λέλα στον
«Γιούλη».

— Άγαπητή μου, της έλεγε,
ή ζωή δεν είναι παρά τό αύχο
του Κολόμβου.
— Δηλαδή... Δεν καταλα-
βαίνω.

— Δεν μπορώ να σου έξη-
γήσω τώρα. Άλλη φορά. Άλή-
θεια!... Αύριο τό μεσημέρι θάρ-
βω σπíti να σου φέρω τους τό-
κους σου. Τί ώρα θα είσαι μό-
νη, για να κουεντιάσουμε και
λιγάκι;

— Στις έξη...

— Έν τάξει. Πίες τώρα τό
κρασάκι σου!...

Και ρούφηξε άπληστα τό δι-
κό του.

ΕΠΙΛΟΝ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΑγγελοΝ ΠατσιοΝ 514 Τ. Π. Σ.Τ.Γ. 914Β. Δη-
μύτιον Σπυριδωνάκον 629 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 918Α. Τόλην Τζοδα-
νην 574 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 917Β. Κωστήν Παπαθεοφιλόπουλον Σ.Τ.Γ.
924. Γιώγον Άνδρικόπουλον Β.Σ.Τ. 906: Λυπούμεθα πού δεν
μπορούμε να σας προσφέρουμε την έκδοσιν, που μας ζητάτε.
Λόγοι άνωτέρως βίαις δεν μας επιτρέπουν την δημοσίευσιν άγνε-
λίων αυτού του είδους. Εύ ά ν γ ε λ ο ν Δ ά ν η ν. Κόνι-
τσα: Δεν υπάρχει στο Χόλλυγουντ, έκτός της Κατίνας Παζινού,
κανένας άλλος ήθοποιός, που να διαβάη και να γράφη έλλη-
νικά. Η διεύθυνσις της κ. Eleanor Roosevelt είνε: Mac Call's Ma-
gazine, 230 Park Ave. New York 17, N. Y., U. S. A. Της δε έφη-
μερίδος «Herald-Tribune», New York, N. Y., U. S. A. Πά τ ο κ
λ ο ν Σ ο ρ ο ν ί δ η ν Ένταθα: Σας εύχαριστούμε για τα
καλά σας λόγια. Τα ποιήματά σας είνε άκούσι άνευα. Να δια-
βάτετε «Έλληνες ποιητές και σινά-σινά ά άθετε πολλά ποί-
ματα». Α π ό κ λ η ο ν τ η κ κ ρ ι ν α ν η ρ α ς. Ένταθα:
Η διεύθυνσις της Olivia de Havilland είνε: 9560 Cedarbrook Road,
Beverly Hills, Los Angeles, Calif., U. S. A. Κ ω ν τ ί ν ο ν Ν ι-
κ ο λ α τ ί δ η ν Ένταθα: Σας εύχαριστούμε για την προσφορά
σας. Ποός τό παρόν δεν μας γοητεύεται, αλλά καοτούμε τη διευ-
θυνσί σας για τό μέλλον. Τ σ ι γ γ α ν α 24 ε τ ω ν: Δεν
μπορούμε να σας δώσουμε τη διεύθυνσι που μας ζητάτε, μέσω
της στήλης αυτής. Η ε α ν η σ ι ω τ ο π ο υ λ α ς: Σας δίνο-
με την διεύθυνσι, μιας Γαλλίδας του Καναδά που όπως έσπε-
ρίσται κι' αυτή έλληνογλώσσα: Mlle. Pauline Ouillet, 79 rue St
Gabriel (arr. 5) Quebec Canada και μιας άλλης της Γαλλίας: Mlle
Denise Rouvet, 28 avenue Eugene Gilbert, Vichy (Allier) France.
Α. Ο ί κ ο ν ο μ ό π ο υ λ ο ν: Τόσο τό «Εκκλησάκι», όσο και
τ' άλλα ποιήματά σας δεν παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον.
Α. Ν. Π.: Η διεύθυνσις της Debra Paget είνε: 20th Century-
Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif., U.
S. A. Κ ω ν τ ί ν ο ν Λ ο ρ ί ζ ο ν Πειραιά: Σας εύχαριστού-
με για τα καλά σας λόγια. Δυστυχώς δεν βλέπουμε καμιά λύσι
για να σας βοηθήσουμε... Τά «Τέσσερα σκαλοπάτια» δεν ένουν
έκδοθη σε βιβλίο. Α ν. Β ί ς: Όχι και τόσο πρωτότυπο τό
ποιηματάκι σας. Α ν τ ώ ν ι ο ν Χ ρ ο α λ α π τ ί δ η ν
Ένταθα: Η διεύθυνσις της Jane Powell είνε: Metro-Goldwyn-
Mayer Studios 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif., U. S. A.
Της δε Shirley Temple, 227 N. Rockingham Avenue, Brentwood, Cal-
if., U. S. A. Α λ έ κ ο ν Γ ι α ν ν ο π ο υ λ ο ν Λευκοπόλιον-
Γουστίνια: Κανένα από τα μυθιστοήματά σας δεν έχει έκδοθη
ούτε και προκειται να κυκλοφορήσιν σε βιβλίο. Π α ν α ν ι ω
τ η ν Μ α ρ ο υ δ α ν. Πάτορας: Δεν δημοσιεύουμε υλοιογρα-
φίες άναγνωστών, άν μας στείλετε όμως υιοεικές θα σας πούμε
εύχαριστώ τη γνώμη σας. Ν ι κ ό λ α ο ν Γ ε ω ο γ ι ο ν
Λάρισα: Διαδίδασμε τό γράμμα σας στον κ. Πολίτη. Δ α ν ή
Α ν γ ε λ α κ η Σπεία: Σας εύχαριστούμε Δυστυχώς όμως
δεν δημοσιεύουμε συνεντεύξεις άναγνωστών. Ε γ α Α θ η ν α
Βύρωνα: Η διεύθυνσις της Vivian Blaine είνε: 20th Century-Fox
Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif., U. S. A.
Θ ε ο δ ό σ ι ο ν Ξ ε ν ο υ δ α κ η ν Χανιά: Τα σατιρικά
σας ένουν βέβαια κάποιο νούσηλο, αλλά δεν δημοσιεύουμε συνεν-
τεύξεις άναγνωστών. Δ. Δ. α σ κ α λ ο π ο υ λ ο ν Κάτο: Ά-
γαθά! Η διεύθυνσις του Stewart Granger είνε: Metro-Goldwyn-
Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif., U. S. A.
Άννοούμε πού τό παρόν την διεύθυνσι της Πατότσια Ρόκ Ν.
Φινον Ένταθα: Έχομε δημοσιεύσει στο παρελθόν βιογραφίες
όλων αυτών των άστέρων. Η διεύθυνσις της Dorothy Mc Guire κα-
θώς και του Richard Widmark είνε: 20th Century-Fox Films, 10201
West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif., U. S. A. Της δε Rose-
lind Russell, 706 N. Beverly Drive, Beverly Hills, Los Angeles, Cal-
if., U. S. A. Ν ι κ ό λ α ο ν Ζ ε ο β α ν και Γ ε ω ο γ ι ο ν
Κ.: Σ.Τ.Γ. 919Α: Η διεύθυνσις της Rita Hayworth είνε: Columbia
Pictures Corp., 1438 North Gower, Hollywood 28, Calif., U. S. A. Μ ι-
ν α η λ Β α ρ ε λ α ν. 513 Τ. Π.: Λυπούμεθα, αλλά δεν δημο-
σιεύουμε συνεντεύξεις άναγνωστών. Δ η μ ή τ ο ι ο ν Ά ν τ ω
ν ο π ο υ λ ο ν Άνω Πετραλώνια: Τό σενάριο της υλοιογραφίας
σας δεν είνε κακό. ή ίδια όμως, που την ένεπνευσε δεν είνε κα-
θόλου πρωτότυπη. Π. Σ τ ρ ε ν τ ζ ο ν: Δεν γνωρίζουμε τη διευ-
θυνσι του κυρίου αυτού. Β α σ ι λ ε ι ο ν Β ρ ε τ τ ε α ν
Καλαμάτα: Η διεύθυνσις του Epiot Flynn είνε: 7740 Mulholland
Drive, Hollywood, Calif., U. S. A. Της δε Yvonne de Carlo: 3270
Laurel Canyon Boulevard, Hollywood, Calif., U. S. A. Ά ν. Γ ε ω ο
ν ί ο υ Θεογίνην: Πολύ... φουτουριστικό τό ποιήμα σας. Μ α-
ο ν Α ν τ ι σ έ λ α Δ.: Ξάνθη: Βιογραφία της Βιδέκα Λίν-
θεους δημοσιεύθηκε στο ύπ. αιώη. 433 τέκνος μας. Την άλλη ε-
πιθύσι σας θα προσπαθήσουμε να την ικανοποιήσουμε. Σ ω τ η
ρ ι ο ν Ν. Χ α β έ λ λ α ν. Άνοιγιον: Να στείλετε τα
γράμματά σας στο γράφειά μας σημειώνοντας στο καθένα τό
τιμήνα για τό όποιο προορίζεται. Γ ε ω ο γ ι ο ν Μ π ο υ
α ν. Σ.Τ.Γ. 919: Η άπάντησις είνε σωστή, αλλά τό γράμμα
σας ήθε πολύ άσφα. Ν ε ο ν υ έ κ ο ν τ ρ δ α ν τ υ λ α
Χαϊδούρι: Δυστυχώς δεν γνωρίζουμε κανέναν τόπο για να επιτύ-
νετε αυτό που επιδιώκετε. Α κ η ν Ζ α ν ο υ δ α κ η ν Έν-
ταθα: Ό κ. Χαϊρόπουλος γράφει συνήθως ό ίδιος τους στί-
γους των τραγουδιών που μελοποιεί. Για να γράψατε άλλωστε
ελλογιένες, οι στίχοι σας είνε κάπως άτεννοι. Π έ τ ρ ο ν
Γ ι α ν ν α π ο υ ο ν Σελεντούς: Δεν είνε καθόλου εύκολο να
σας προσφέρουμε την υπηρεσία που μας ζητάτε. Θα σας ένωμι
πάντως ύπ' όθιν μας στο μέλλον. Μ α ρ ι ο Ν. Μ α ρ κ ά κ η
Θεογίνην: Η διεύθυνσις του Αμερικανού Προέδρου είνε: Harry
S. Truman, President, Washington D. C., U. S. A. Γ ε ω ο γ ι ο ν
Λ υ μ ε ρ ο ν. Σ.Τ.Γ. 918Β: Η διεύθυνσις του Jean Marais είν-
ε: 17, Rue d'Assas Paris 6e, France. Τού Gerard Philipe, Films
Ariane, 44 Avenue des Champs Elysees, Paris France και του Ri-
chard Widmark: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd,
West Los Angeles 24, Calif., U. S. A. Ί ω α ν ν η Κ ρ α σ-
μ α ν η ν και Χ ρ ή σ τ ο ν Ζ ή κ α ν. Σ.Φ.Ι. Β.Σ.Τ. 900:
Η άπάντησις είνε σωστή έσπετε όμως να μας τη στέλνατε πού
υπόως. Μ π ί λ λ υ Πα π α δ ο π ο υ λ ο υ Ένταθα: Σας
εύχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Τό ποιήμα σας ύστερεί
στο μέτρο και στην διοικηταλγία. Χ α μ ε ν ο τ α λ έ ν-
τ ο Βόλον: Πολύ συγκινητικό ό ύμνος στον «Θεσσαρό». Δεν έ-
νομε, δυστυχώς, καμιά πληροφορία για τό έργο, που άναφέρετε
και για τό «γνώσιμα» τού άσ άνω φίλου.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Η πρώτη μηχανή πλυσίματος με υπερήχους κλπ.

Η μανία της άπλουστεύσεως της ζωής μας και της άν-
τιμετωπίσεως των δυσχερειών που παρουσιάζει ά-
κόμη δημιουργεί κάθε μέρα άναρίθμητες νέες εφευρέ-
σεις. Άποτελούν στρατιά οι
άνθρωποι που εργάζονται σ'
όλες τις χώρες προς αυτή την
κατεύθυνσι. Μόνο στις Ήνω-
μένες Πολιτείες έδραβεύθη-
σαν κατά τό πρώτο έξάμηνο
του 1951 περί τις πέντε χι-
λιάδες εφευρέσεις, που καθε-
μιά των άποτελεί μια έπιτυ-
χη λύσι κάποιου προβλήμα-
τος της συγχρόνου ζωής.

Άλλά να μερικές άπ' αυ-
τές παρμένες στην τύχη άνά-
μεσα σε πολλές άλλες που δη-
μοσιεύει σ' ένα από τα τε-
λευταία της τεύχη ή γαλλική «Ιλλουστρα-
σιόν»:

Τό τσιγάρο που ανάβουν μόνα τους

Ένα ίταλικό εργοστάσιο κατασκεύασε έ-
να νέον τύπο τσιγάρων, που ανάβουν μόνα
τους. Τά τσιγάρα αυτά έχουν στην άκρη
τους μια ούσια, που δεν είνε τοξική και που
τά κάνει ν' ανάβουν μόλις τά τρίψουμε έλα-
φρά πάνω σ' ένα ώρισμένο μέρος του πακέ-
του, που κι' αυτό έχει επίσης μια έπάλειψι
με άλλη ειδική ούσια. Με τά τσιγάρα αυτά
οί καπνιστάι δεν θα είνε άναγκασμένοι να έ-
χουν μαζί του ούτε άναπτήρες ούτε σπρίτα.
(Φωτογραφία της εφευρέσεως αυτής έχομε
δημοσιεύσει σε προηγούμενο τεύχος μας).

Τό μαγικό κουτί των ψαράδων

Αυτό τό μικρό κουτάκι προορίζεται για
τους ψαράδες που ψαρεύουν με τό καλάμι. Περιλαμβάνει
παρά τις μικρές διαστάσεις του, τά έξης εργαλεία:

1. Ένα μέτρο (κορδέλλα) για να μετράη ό ψαράς
τό μήκος των ψαριών που πιάνει. 2) Έναν αυτόματο
ζυγό για τό ζύγισμά των. 3) Ένα ειδικό εργαλείο για
την άπολέπισι των. 4) Ένα άλλο εργαλείο με τό όποι-
ον ό ψαράς βάζει τό άγκίστρι από τό στόμα τους, έ-
ναν ειςχώρησις βαθεία. 5) Ένα τρι-μπούσαν. 6) Ένα
κλειδί που χρησιμεύει για ν' άνοίγη κονσέρβες. 7) Έ-
πιδέσμους και γάζες. 8) Έώδιο και άλλα αντισηπτικά
φάρμακα, για την περίπτωσι τραυματισμού. 9) Μία έυ-
ριστική μηχανή με ξυραφάκια. 10) Ένα μαχαίρι. 11)
Ένα πηραύλι που είναι και κουτάλι συγχρόνως. Έτσι, ό
ψαράς έχει όλα τά πράγματα που μπορεί να τού χρει-
ασθούν, μέσα στο ίδιο κουτάκι, κι' όχι σκορπισμένα μέ-
σα στις τσέπες του.

Μηχανή του πλυσίματος με υπερήχους

Μιά γερμανική βιομηχανία κατασκεύασε τό πρώτο
μοντέλο μηχανής του πλυσίματος, που λειτουργεί με ύ-
περήχους. Η μηχανή αυτή, που ζυγίζει μόνον 4 κιλά,
πλένει σε πέντε λεπτά τά άσπράρρουχα μιας πενταμε-
λούς οικογένειας.

Αυτάκινητο... — υποζύγιο

Ένας κυνηγός της Νεβάντα κατασκεύασε ένα πρω-
τότυπο άχημα που προορίζεται για τους κυνηγούς, τους
έκδρομείς, τους όρειβάτες κτλ. Κινείται πάνω σ' ένα
μοναδικό τροχά και μπορεί να μεταφέρη βάρος μέχρι
200 κιλών, συμπεριλαμβανομένου και του όδηγού του.
Ό τελευταίος, όμως, άν έχη πολλές άποσκευές, μπορεί

να βαδίζει πλάι άφού κανονισή τη μηχανή στο ραλαντί.
Τό μεγάλο πλεονέκτημα αυτού του άχηματος είνε ότι
μπορεί να κινηθή πάνω και στο πιο άνώμαλο μονοπάτι,
ανάμεσα σε βράχια, στις πλαγιές βουνών κτλ. Η τα-
χύτης του δεν ξεπερνάει τά 20 χιλιόμετρα την ώρα,
μπορεί, όμως, να περιορισθή στα 5—7 για να τό πα-
ρακολουθή ό ιδιοκτήτης του όταν πεζοπορή. Ένα άλ-
λο μεγάλο πλεονέκτημά του είνε ή μεγάλη εύσταθείά
του. Η μηχανή αυτή είναι ένα είδος υποζυγίου για τους
πιο άνώμαλους δρόμους.

Γιά τους αυτοκινητιστές

Αυτά τά πρωτότυπα υαλιά προστατεύουν τη νύχτα
τους σωφέρ από τους φανούς ενός άλλου αυτοκινήτου,
που έρχεται από αντίθετη κατεύθυνσι. Είνε φτιαγμένα
από μια ειδική ούσια, που άπορροφά τις φωτεινές ά-
κτίνες ειδικά εκείνες που πέφτουν πάνω στα υαλιά άπ'
ευθείας κι' όχι εκείνες που όφείλονται σε άγανά-
κλασι. Έτσι ό σωφέρ, θα μπορεί να βλέπη τον φω-
τιζόμενο από τά δικά του φανάρια δρόμο, χωρίς να
ένοχλήται από τους φανούς ενός αυτοκινήτου που
έρχεται από αντίθετη κατεύθυνσι.

Φωτεινά ταβάνια

Ένα νέο είδος ηλεκτρικού φωτισμού φαίνεται
πως θα καταργήση σιγά-σιγά, όχι μόνο τις κοινές
ηλεκτρικές λάμπες, αλλά ακόμη και τις λυχνίες
φθορισμού. Βασίζεται στο χημικό φωσφορισμό.
Πρό όλιγου καιρού, ένας Γάλλος έπιστήμων βρή-
κε ότι, όταν περάση ηλεκτρικό ρεύμα από ένα μί-
γμα όξειδιου ψευδαργύρου και κα-
στορελαίου, άπλωμένο πάνω σε μι-
κα, παράγεται ένας άδύνατος φωσ-
φορισμός. Αυτή λοιπόν την παρα-
τηρησι χρησιμοποίησαν τώρα οι Ά-
μερικανοί έπιστήμονες. Άνακατεύ-
ουν δηλαδή μια ειδική φωσφορίζου-
σα χημική ούσια με μια πλαστική
ύλη κι' άπλώνουν τό μίγμα πάνω
σε ειδικό υαλί εύηλεκτραγωγό, τό
όποιο φωτίζεται όταν διοχετευθή ή-
λεκτρικισμός. Η νέα αυτή μέθοδος
παρουσιάζει μεγάλες δυνατότητες
για δίσκους ρολογιών, βιτρίνες, δια-
κοσμητικούς φωτισμούς θεάτρων
και κινηματογράφων, κλπ. Τό φώς
που σκορπίζει αυτό τό υαλί, είνε
ένιαίο, δεν συγκεντρώνεται δηλαδή
«αχυρότερο» σ' ένα κεντρικό σημείο,
όπως στις κοινές ή-
λεκτρικές λάμπες. Έ
να ταβάνι από τέτοιο
υαλί φωτίζει τό δω-
μάτιό σαν νάναι ή
μέρα.

Η μηχανή που ποντι- τό που «μαθαίνει»

Άνάμεσα στα ά-
εριοθαύμαστα ρομπότ

που κατασκευάσθη-
καν υπάρχει και έ-
νας μηχανικός ποντι-
κός που «μαθαίνει».
Τον τοποθετούν πρώ-
τα στην είσοδο ενός
ειδικά κατασκευα-
σμένου «λαβυρινθού»
κι' αυτός προχωρεί
έως τό κέντρον, γυ-
ρίζοντας προς τά πίσω
όσάκις μπη σ' ένα
άδιέξοδο.

Όλα αυτά τά λάθη του καταγράφονται από τον «έγκέ-
φαλό» του. Όταν τον ξαναβάλλουν στην είσοδο του λα-
βυρινθού, προχωρεί κατ' ευθείαν προς τό κέντρο από
τό σωστό δρόμο, χωρίς να λαβήψη καθόλου! Κατόπιν,
ό «έγκέφαλος» του μπορεί ν' άπαλλαγή από τις «έντυ-
πώσεις» που έχει καταγράψει, όπως γίνεται σε μια
άριθμομηχανή, και να προετοιμασθή για μια νέα επίδειξι.

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
ΠΑΝΤΟΣ ΤΥΠΟΥ
Είς πλυνσιωτάτην Συλλογήν
με **ΔΟΣΕΙΣ**
στο κατάστημα
Β. ΤΖΑΡΟΣ & ΣΙΑ
Κοραή 5

Οι θωλάδες της Εφτασίας

Τ' Αη Φίλιππα

Τό 41 πού δέν είχε σπύρτο ντεσί-νο, σουμπλιμέ, ούτε άκουσα-φόρτε, μία κοπέλλα στο μαχαλά ήκοψε τὸ χέρι τση. 'Αμέσως ήτρεξε ή 'Εφτασία και στραβά-κουτά, τση τὸ μπαντάρισε. Κι έπειδή πολλές φορές ή φύσις για-τρεύει πιδ εύκολα κι' απ' τὸ πιδ μι-ρινιτζή χειρούργου, ή 'Εφτασία σάν εί-δε τήν άλλη μέρα τὰ καλά άποτέλε-σματα πούχε τὸ μπαγλάρωμα πούκα-νε, φαντασθε! καί με τὸ... ντοκτορά-λχη!

Τότε και τδκανε ή άθεόφοδη! Κι' έτσι, σέ κάθε πρώτη έπίσκεψη, όπου τή φωνάζανε, ήλεγε νά δώσουν τ' άρρωστού ό,τι έρχόντανε στο νου τση! 'Επειτα, στή δεύτερη κούρα, όταν ή-δωπε πώς χειροτέρευσ-ήσανε τριγύρω ή κα-τεργάρα νά δη καμιά φλούδα καρ-πούζιου, για άπιδιού, κι' εύτς ντουζ-τίζε μάδους καυγά τρικουδερτο.

—'Ηδού, τ' ήτανε πάλι αυτό πού τὸν άφήσατε κι' ήσαγε!...

Και στο τέλος όταν τὰ πράγματα παίρνανε πιά τραγική μορφή, ή 'Εφτα-σία, τούς ήλεγε:

—'Ηκανα ό,τι μπορούσα! 'Αλλά δέν είμαι και Θεός!

Κι' ό μαχαλάς σουρουσουίλεν ήδρι-σκε λογικά τὰ λόγια τση.

'Εκείνο όμως πού τήν έκανε νά τήν αγαπούν ακόμα πιότερο ήταν οι γητει-ές τση. Γιατρέυε τὸ σαρλίκι, τ' άμπό-δεμα, τὸ λοκάδες, τήν ιταλάκα, τ' ά-νεμομπύρνα και τὸ κίκαντσι. Είχε τὸ σερνικοδόσανο, τὸ αίμα τὸν έννιά άδερ-φών, στάχτη τσ' ακρίδας, χολή τού σκαρτζόχουρου, άφρό τση καυήλας, σταντιζάοι, μαυόγαλα, και δίχτυ ά-πό έφτά θάλασσες.

Κι' έτσι άπόκτησε πελατεία. 'Η όή-μη τση άκούστηκε σ' έφτά μαχαλάδες. Προχτές όμως τ' 'Αη Φίλιππα, π' άρχισε τὸ σαραντάμερο, τὸ ντοκτορά-λχη τση είχε κεσάτια κι' ό Νικολάκης μερακλήτισμένος τσ' ήλεγε:

—'Ατιμη σόρτη! Σήμερα, βρέ γυ-νοίκα, ούδα τὰ στίπια θά σφάσουνε και νά κανουν άποκοπή, κι' εμείς!

Μά ή 'Εφτασία, ό φιλόσοφος, τούπε: Μήν άπελπίσης άνθρωπο με τή δική σου γιατί δέν έξερεις ό Θεός τί έχει νά τού (δώσ...

Πράγματι σέ λίγο τής φέρανε ένα γέρο προσημένο νταούλι, σέ κακά χάλια. —Μάς είπαν, 'Εφταλ α μου, οι για-τροί πώς έχει υδρωπικία. 'Εσύ τί φρο-νείς!

—Καλέ, τί κουραφέελα είν' αυτά! Ξεφώνισε εκείνη δήθεν άναναχτισμένη. Καί με μία έπιστημονική σοβαρό-τητα συνέχισε.

—'Εγώ φρονώ πώς έχει ό χριστια-νός ένα θερό μέρα τρυ! 'Αλλά μη φο-βούστε, θα τὸ σκοτώσω! Φέρτε μου μόνο μία μαύρη όρνιθα και σείς τρεχά-τε, βάλτε φωτιά στο τζάκι σας, για νά και τὸ δαιμόνιο τήν ώρα πού θα τὸ βιάζω απ' τήν κοιλά ή του.

Κι' έτσι ή πανούργα ή 'Εφτασία τὸ 'ίδιο βράδυ ήρωγε τήν μαύρη όρνιθα καταμα και φίλισε τὸ Νικολάκη τση και τ' εύχήθηκε καλή σαρακοστή.

Και τήν άλλη μέρα — ή μεγάλη ά-λεπού — ήλεγε στο σόι τού γέρου: —Γιατί, καλέ μου, κάντε παραπό-να; Τὸ καμπαέτι είνε δικό σας! 'Ενα απ' τὰ δυό; Για άργήσατε νά βάλτε φωτιά και τὸ στοιχειό δέν κάνη, για ήτανε θηλυκό και γέννησε κι' άλλο!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ δάσανα τού Καραμπέτ

ΣΤΡΙΜΩΞΙΔΙ

Προχτές ντουλειά είχα Πειραιά ίση. 'Α-μα όταν γνωριμένο έκανα, κόσμος πολς ήτανε, όλο τὸ έπιβάτες παστονομά ήγινανε. Σπρωξέ- από έντὸ, σπρωξέ από κεί, ήλεκτρικός έτρε-χε, βράι-βράι-βράι σκασιμένος είνα.

—Τί σπρωχνεις, βρέ;

—'Εσύ, τί σπρωχνεις.

—'Εγώ σπρωχνω, γιατί έσύ έμένα σπρω-γμένο έκάνεις!

Κοιτάζω, μπουνταλά έριφ άρχισε γέλια νά έ-κάνη:

—'Εσύ έμένα, λέει, σπρωχμένο κάνεις, έ-γώ έμένα σπρωχμένο κάνω, βράσε ρύζι, ρε Καραμπετιά!

Κόσμος γέλια έκανε, άμμα έμένα μεγάλη γέβιρα με πιάσανε χίτες στόμας μου ντέν άνοι-ξα. Γιατί άμα έγώ στόμας μου άνοιγμένο έκα-νω, βράι-βράι, τί έχει νά ένεται. Χίτες άντιρωπο-κοντά μου ντέν άντέγει.

—'Υστερα, σπρωξέ από έντὸ, σπρωξέ από εκεί, σπρωξέ από μεγαλό έινε, μπροστά μου μία κοπέλλα έρχεται. 'Ωχ! Μασαά! Μουστάκια μου γελάνε και από μέσα μου πολύ ήχαριστή-μενος ήνομαι.

—'Αιάν, λέω, κουζούμ, σπρωξέ όσο θέλεις, χίτες ντέν με πειράζει. Και όσο πολύ σπρωγ-μένο με κάνεις τόσο ήχαριστημένος ήνομαι.

Τέτοιο λακωνιζή από μέσα μου έκανα, άμα από έξω, χίτες μιλά βγαλμένο ντέν έκανα— τὸ κοροϊντό! Κι'όχι μου νηηλά σηκωμένο έ-κανα, έξω κντταζα, ισπίτια, δέντιρα, διόμονος, φάμπρικες-μάμπρικες, Φάληρα-μάληρα, φιλιάν-φιστίκ, όλα αυτά κντταγμένο έκανα. Μυαλό μου, όμως, άλλου ήτανε, ψυχή μου ήχαριστή-μενος, βράι-βράι-βράι. 'Αμα μία σπιρουμπουλή υ-ναίκα απάνω σου άκουμπισμένο έκάνει ώραία ελγαι! Μά τὸ Θεός σου λέω, πολύ-πολύ ώραία είναι! 'Υναίκα, τζάνουμ, βράι-βράι κουζούμ, πολύ τιμωμένο παρμάμ είναι... Τί νά σέ πω, για-βρούμ, πολύ ήχαριστημένο ένεσαι. Ντέν ήμ-σερώ. 'Εμένα πολύ μου ήρέσει.

Στριμωξίδι ήτανε, άμα κορίτσι κντταγμένο με κάνει:

—Σας ένοχλώ, κύριε;

—Γιού! Γιού, κουζούμ, χίτες ήνοχλημένο ντέν με κάνεις. Μά τὸ Θεός σου λέω, πολύ ώ-ραία είναι, χίτες τίποτε ήνοχλησε ντέν ύπάρχει.

Κοιτάει με κντταζει, γλυκά-γλυκά γελάει:

—Πολύς κόσμος, λέει.

—Τί πειράζει, κουζούμ; Κόσμος ντουλειές του πηαίνει, άνεβαίνει, κατεβαίνει, 'Ατίνα πηαίνει, Πειραιά-Μειραιά φιλιάν φιστίκ, τί νά ένεται; 'Αμα θέλεις πιδ πολύ άκουμπισμένος γά κάνης, χίτες στενοχωρημένο νά μην ένεσαι.

—'Ιεύτερα! 'Ιεύτερα!...

Κοιτάει πάλι κντταγμένο με κάνει, γλυκά-γλυκά γελάει, γεράκι του άπλωμένο ιστήθος μου κάνει. 'Αιάν! Τί ώραία πού ήτανε. Χίτες μά τὸ Θεός σου λέω ταζίντι ντέν ήθελα νά τε-λειώνη, όχι 'Αθήνα, στο άλλο άκρη τού κό-σμου, έτσι ώραία-ώραία τὸ τσιάντο πηγαμένο νά μάς έκάνη.

Μία στιγμή κι'όχι μου σκυμένο έκάνω, κο-ρίτσι δυό κουδένιες λέω:

—Μήπως σας ήνοχλώ εγώ;

—'Οχι, κύριε!

—Χίτες ντέν σας ήνοχλώ;

—Καθόλου κύριε.

—'Ιφχαριστώ πολύ!

Καρδιά μου πάτ-κιοτ έκανε, καθουρντιστή-ρι έινε, μάτια μου άλλουωρισμένος, σάλια μου τινέχανε:

—Κουζούμ, ψιθυρισμένο έκάνω, γιαβρούμ, με τὸ Θεός σου λέω κανονία μου έκαψες. Χίτες ντέν ήμπαρώ νά σέ δώ;

—Πού;

—'Οπου ήθέλες.

—'Αιόμιο. Τώρα δέν μπορώ, γιατί με περιμέ-νη ή μάμιο. 'Αιόμιο στίς πέντε στον σταθμό.

—'Από τὸ τσιάντο ήγγιχαμε, κορίτσι γρήγορα γρήγορα έφυγε, 'Εγώ από τὸ χαρά μου χοροπη-δημένο έκανα, αιάν άδριο πέντε ώρα κορίτσι μου άσαντεβού θά πήαινα. 'Υστερα γέρι ίσέπη μου βάζω.

—'Αιάν! Πορτοφόλι μου έκλεψε. Κορίτσι κόρτε έκανα άμα πολύ άκριβά ήτανε. 'Αιάν! 'Εγώ εκείνη κόρτε έκανα, άμα εκείνη πορτοφό-λι μου κνττημένο έκανε. 'Αλλά ή υπελισινί βερσιν!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες τού Πελοπίδα

Τι ώρα είναι;

Αί, τί νά σου πώ τώρα κι' έσένα! Τί νά σου πώ! Με έλπετες πού βαδί-ζω βιαστικός και κατευθύνομαι πρὸς τὸν άποιοηδήποτε προορισμό μου. Και με σταματάς στή μέση τού δρόμου, άναιδέστατα και ήταμύτατα, για νά με ρωτήσεις και νά σου πω τί ώρα είναι!

—Μήπως έχετε ώρα, σας παρακαλώ;

Και τί είμαι εγώ βρέ; Δημόσιον ώ-ρεολόγιον, για νά πληροφορώ τὸν κάθε άναίδη πού με στα-ματάει τί ώρα είνε!

Πώς είπες; Ρωτάς αν θα μου κάνη κό-πο; Θα μου κάνη βρέ. Θα μου κάνη πρώτων γιατί εγώ δέν φορώ ρολόι τού χειριού, τὸ όποιον θεωρώ είδος γυναι-κείας χρήσεως και έν γένει άντικείμε-νον άπάδον πρὸς τήν σοβαρότητα προσώπων τής βαρυντικής μου. 'Εγώ έχω ρολόι τής τσέπης. Και, για νά ή-κανοποιήσω τήν άρολογιακή σου περι-έργεια, άφείλω νά ξεκουμπώσω τὸ παλ-τό μου, νά ξεκουμπώσω τὸ σακκάκι μου, νά βυθίσω τὸ χέρι μου στο τσε-πάκι τού γελέκου, νά άνασφύξω τὸ ρο-λόι μου, νά ιδώ τί ώρα λέει, νά σου πω τί ώρα είναι! 'Επειτα νά βάλω ξανά τὸ ρολόι στο τσεπάκι, νά κουμπώσω τὸ σακκάκι μου, νά κουμπώσω τὸ παλτό μου και νά συνεχίσω τὸ δρόμο μου, μέχρις ότου κάποιος άλλος άγενής τύ-πος με ξανασταματήσει για νά έπα-ναλλάξω τὸ πείραμα. 'Εχεις ήμπες τήν άξίωσι νά κάνω όλη αὐτή τήν ιεροτε-λεστία για νά σου δώσω τήν πληρο-φορία πού θέλεις; 'Οχι, αν τήν έπης, πέτ τὸ μου έλεύθερα, για νά βυθω-τείσω τὸ βαθύ τής άναίδειας σου.

—'Αλλά και ρολόι τού χειριού νά εί-χα, πάλι δέν θα σου έκανα τὸ χατήρι. Γιατί νά τὸ κάνω; Τὸ ρολόι τού κάθε άνδρος τὸ έχει για δικό του λογαρια-σμό και όχι για δημοσία χρῆσι. 'Οπως ένε τὸ κατέλλο του, τὰ ρούχα του, τὰ παπούτσιά του. 'Αν, λοιπόν, ένδιαφέ-ρεσαι νά πληροφορησάι τήν ώρα, δέν έχεις παρὰ ν' άγοράσας ένα ρολόι και νά τὸ κνττάς όποτε σου κάνει γούστο και όχι νά σταματάς και νά καθυστε-ρης τούς άνημπούτους κυρίους στο δρό-μο. Και αν δέν θέλεις ν' άγοράσας, τράβα στήν όδόν Σταδίου, και στήν όδόν Πανεπιστημίου, όπου κρέμονται δέκα, τουλάχιστον, δημόσια άρολόγια πρώτου μεγέθους, άνοιξε τὰ στραβά σου και ήκανοποίησε τήν περιέργειά σου. 'Η άνεις τὴ Μητρόπολι, πού έ-χει τρία μεγάλα ρολόγια στο καθωνω-στάσιο και δείχνουν διαφορετική ώρα τὸ καθένα. Διάλεξε εκείνη πού σου κά-νει και άσε τούς, διαβάτες ήσυχους, θρασυτάτες νέε! Κι' έπί τέλους έδω κυ-κλοφορούν εκατομμύρια λαθραίων ώρο-λογίων. Δέν μπορείς νά οίκονομήσας και τού λόγου σου ένα;

Πώς; Τόση ώρα πού σου μιλάω, θα σου είχα πη τήν ώρα και θάκανα λιγά-τερον κόπο; Τὸν κακό σου τὸ φλάρι!

—'Αν εοδεύω τὰ λόγια μου και κοπιάζω περισσότερο τὸ κάνω μόνο και μόνο για νά σου δώσω ένα μάθημα κοινω-νικής άγωγής, για νά σέ κάνω άνθρωπο —κοτρίτη!

Γιατί και τέτοιοι χρειάζεστε και μά-θημα και μαγγούρα.

Τί με κνττάς έτσι; 'Οχι βρέ! Δέν θα σου πω τήν ώρα. Σου έπαναλαβό-νω ό,τι τὸ ρολόι μου δέν είνε όργανον δημοσίας χρήσεως. 'Η μαγγούρα μου όμως είνε! Λοιπόν, άσπα τήν και ση-μείωσε τήν ώρα: 'Εξη και δέκα είναι, πού τρώς τήν κατακεφαλιά! Κανάγια!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΕΙΜΣ ΤΖΕΙΖ

Η δειρήνα τού ΟΜΕΘΟΡΟΥ

μου. Τώρα μόλις ήρθα στο σπι-τι μου, και βλέπετε ότι δέν τήν έχω μαζί μου...

—'Ο «Μικρός» άκούμπησε τὸ χέρι του στο μπράτσο τού Τζέε.

—Κι' αν λέη άλήθεια;...τού είπε.

—Μπα! Δέν πιστεύω λέξι!

—'Αν πραγματικά δέν έχη τή μηχανή, τί μπορούμε νά κάνουμε;...

—'Ο Ντάφυ είχε άνασκηκώη στο μεταξύ. Είχε προσέξει έ-να βαρύ σταχτοδοχείο πού βρισκόταν πάνω στο μπράτσο τού καναπέ. Με μία γρήγορη κίνησι, άπλωσε τὸ χέρι του, τ' άρπαξε και τὸ πέταξε στο πα-ράθυρο. Τὸ τζάμι έσπασε με κρότο και τὰ κομμάτια του έ-πεσαν στο δρόμο.

—'Εξυπνο κόλπο! είπε ό «Μικρός» στους δυό άλλους. —Πάμε νά φύγουμε, πριν έρθη ή άστυνομία!

—Ναι, ναι, θα φύγουμε, εί-πε κι' ό «Μικρός».

Και πρόσθεσε γυρίζοντας στο Ντάφυ:

—'Εννοια σου και θα ξα-ναρβόμει!...

Πριν φύγη, ό Τζέε κατάφερε μία τελευταία γροθιά στο πρόσωπο τού Ντάφυ και μία κλωτσιά στα πλευρά του, πε-τώντας τον χαμώ.

—'Ελα λοιπόν! τού φώνα-ξε ό «Μικρός» απ' τὸ κατώ-φλι. Μη χάσομεράς!

Βγήκαν όλοι κι' έκλεισαν τήν πόρτα. 'Ο Ντάφυ έβρισκε ήσυχος στο πάτωμα, κουλουριασμένος. Και έξοπα-σε σ' ένα νευρικό κλάμα μ' άναφυλλήτα.

Ε'

—'Ε, ζύπνα! είπε μία συγκρατημένη.

—'Αφού άκουσε άγιες στιγμές, άπάντησε ύστερα:

—Κάνετε λάθος στον άρι-θμό, φίλε μου.

—'Εκλεισε τὸ τηλέφωνο και πρόσθεσε, δείχνοντας τὸ Ντά-φυ:

—'Ηταν κάποιος πού ήθελε νά μιλήσας σ' αυτό τὸν ήλίδιο. 'Ελα, Τζέε, άρχισε πάλι τή δουλειά σου...

—Δέν τὸν ψήνουμε λιγάκι; πρὸτείνε ό Κλάιβ. 'Ετσι, χά-νουμε άδίκως τὸν καιρό μας.

—Πιστεύεις νά καταφέρης νά τὸν κάνης νά μιλήσας; ρώ-τησε ό «Μικρός» τὸν Τζέε.

—Σίγουρα! άπάντησε εκεί-νος χαμογελώντας. Θα τὸ δώ-σω νά καταλάβη πώς δέν παί-ζουμε τίς κουμπάρες...

—'Ο Ντάφυ δέν κατάρθωσε νά συγκεντρώσας τίς σκέψεις του. 'Ενοιωθε όμως νά ξαναγυρί-ζον κάπως οι δυνάμεις του.

—Μιά στιγμή!... πρὸτείνε με δυσκολία. Γιατί δέν θέλετε νά με πιστέψετε; Σας λέω πώς μου κλέψαν τή μηχανή μου, μό-λις είχα τελειώσει τή δουλειά

αίματα στον τοίχο και στο πάτωμα.

—Μά τί έγινε έδω μέσα; Μάχη;... Σφάσανε κανένα; ρώ-τησε.

—Ναι, έμένα! πρὸφερε ό Ντάφυ άνάμεσα στα σφιγμένα δόντια του.

—'Ο Μάκ Γκουίρ τὸν κνττα-ξε από πιδ κοντά κι' έτρεξε ύστερα νά φέρη απ' τὸ λου-τρό μία πετσέτα και νερό χλι-αρό. 'Εβρεξε τήν πετσέτα και σκούπισε τὸ πρόσωπο τού φί-λου του, με κινήσεις άδέξιες αλλά τρυφές, σαν γυναικείες.

—'Ωχ! ή μύτη μου βλάκα!

—Μύτη τὸ λες αυτό;

—'Αφού σκούπισε τὰ πηγμέ-να αίματα, ό Μάκ Γκουίρ πή-γε νά πάρη καθαρό νερό. 'Ε-νοιωθε ένα άγριο θυμό έναν-τίον εκείνων πού είχαν κακο-μεταχειρισθί έτσι τὸ φίλο του. Γνωρίζονταν από χρόνια, οι δυό τους, μάλwanas κάθε τόσο, έμεναν όμως πάντα ενωμένοι με τή βαθύτερη φιλία.

—Δώσε μου νά πιώ κάτι...

μουρμούρισε ό ντέτεκτιβ.

—'Ο Μάκ Γκουίρ, γεμίσε δυό ποτήρια ούισκυ. 'Όταν όμως θέλανε νά πλησιάζη τὸ ένα στα χεילה τού Ντάφυ, εκείνος τού τ' άρπαξε άπότομα.

—Μά τήν πίστι μου, είπε, τὰ κατάρνω ακόμα νά πιώ μονάχος τὸ ούισκυ μου!

—'Αδειασαν τὰ ποτήρια τους κι' ένοιωσαν κι' οι δυό καλύ-τερα τὸν έαυτό τους.

—Πες μου λοιπόν, πρὶός σέ κατάντησε έτσι; ρώτησε ό Σάμ.

—'Αντί ν' άπάντησας, ό Ντά-φυ άνασκηκώθηκε με κόπο κα-θιστάς κι' έφερε τὸ χέρι του στο κάτω μέρος τής κοιλιάς του, κάνοντας ένα μορφασμό πόνου. 'Ο Μάκ Γκουίρ τὸν κντ-ταζε μ' άνησυρία.

—Δέν εσπλώνεσαι πάλι; τού πρὸτείνε.

—'Αφού άκουσε τήν άπάντησι,

—'Επειτα από μία μικρή σι-ωπή, συνέχισε:

—'Αν ιδίως σέ τί χάλια βρή-κα αυτό τὸν τρελλό! 'Εχει ά-νάγκη από περιποίηση. Θα σου τὸν φέρω στο σπίτι. 'Ετοίμα-σε τὸ δωμάτιο τὸν φίλων. 'Ε-τσι;

—'Αφού άκουσε τήν άπάντησι,

—'Επειτα από μία μικρή σι-ωπή, συνέχισε:

—'Αν ιδίως σέ τί χάλια βρή-κα αυτό τὸν τρελλό! 'Εχει ά-νάγκη από περιποίηση. Θα σου τὸν φέρω στο σπίτι. 'Ετοίμα-σε τὸ δωμάτιο τὸν φίλων. 'Ε-τσι;

—'Αφού άκουσε τήν άπάντησι,

—'Επειτα από μία μικρή σι-ωπή, συνέχισε:

—'Αν ιδίως σέ τί χάλια βρή-κα αυτό τὸν τρελλό! 'Εχει ά-νάγκη από περιποίηση. Θα σου τὸν φέρω στο σπίτι. 'Ετοίμα-σε τὸ δωμάτιο τὸν φίλων. 'Ε-τσι;

—'Αφού άκουσε τήν άπάντησι,

—'Επειτα από μία μικρή σι-ωπή, συνέχισε:

—'Αν ιδίως σέ τί χάλια βρή-κα αυτό τὸν τρελλό! 'Εχει ά-νάγκη από περιποίηση. Θα σου τὸν φέρω στο σπίτι. 'Ετοίμα-σε τὸ δωμάτιο τὸν φίλων. 'Ε-τσι;

—'Αφού άκουσε τήν άπάντησι,

—'Επειτα από μία μικρή σι-ωπή, συνέχισε:

—'Αν ιδίως σέ τί χάλια βρή-κα αυτό τὸν τρελλό! 'Εχει ά-νάγκη από περιποίηση. Θα σου τὸν φέρω στο σπίτι. 'Ετοίμα-σε τὸ δωμάτιο τὸν φίλων. 'Ε-τσι;

—'Αφού άκουσε τήν άπάντησι,

—'Επειτα από μία μικρή σι-ωπή, συνέχισε:

—'Αν ιδίως σέ τί χάλια βρή-κα αυτό τὸν τρελλό! 'Εχει ά-νάγκη από περιποίηση. Θα σου τὸν φέρω στο σπίτι. 'Ετοίμα-σε τὸ δωμάτιο τὸν φίλων. 'Ε-τσι;

—'Αφού άκουσε τήν άπάντησι,

—'Επειτα από μία μικρή σι-ωπή, συνέχισε:

—'Αν ιδίως σέ τί χάλια βρή-κα αυτό τὸν τρελλό! 'Εχει ά-νάγκη από περιποίηση. Θα σου τὸν φέρω στο σπίτι. 'Ετοίμα-σε τὸ δωμάτιο τὸν φίλων. 'Ε-τσι;

—'Αφού άκουσε τήν άπάντησι,

—'Επειτα από μία μικρή σι-ωπή, συνέχισε:

—'Αν ιδίως σέ τί χάλια βρή-κα αυτό τὸν τρελλό! 'Εχει ά-νάγκη από περιποίηση. Θα σου τὸν φέρω στο σπίτι. 'Ετοίμα-σε τὸ δωμάτιο τὸν φίλων. 'Ε-τσι;

—'Αφού άκουσε τήν άπάντησι,

—'Επειτα από μία μικρή σι-ωπή, συνέχισε:

—'Αν ιδίως σέ τί χάλια βρή-κα αυτό τὸν τρελλό! 'Εχει ά-νάγκη από περιποίηση. Θα σου τὸν φέρω στο σπίτι. 'Ετοίμα-σε τὸ δωμάτιο τὸν φίλων. 'Ε-τσι;

—'Αφού άκουσε τήν άπάντησι,

—'Επειτα από μία μικρή σι-ωπή, συνέχισε:

—'Αν ιδίως σέ τί χάλια βρή-κα αυτό τὸν τρελλό! 'Εχει ά-νάγκη από περιποίηση. Θα σου τὸν φέρω στο σπίτι. 'Ετοίμα-σε τὸ δωμάτιο τὸν φίλων. 'Ε-τσι;

—'Αφού άκουσε τήν άπάντησι,

—'Επειτα από μία μικρή σι-ωπή, συνέχισε:

—'Αν ιδίως σέ τί χάλια βρή-κα αυτό τὸν τρελλό! 'Εχει ά-νάγκη από περιποίηση. Θα σου τὸν φέρω στο σπίτι. 'Ετοίμα-σε τὸ δωμάτιο τὸν φίλων. 'Ε-τσι;

—'Αφού άκουσε τήν άπάντησι,

—'Επειτα από μία μικρή σι-ωπή, συνέχισε:

—'Αν ιδίως σέ τί χάλια βρή-κα αυτό τὸν τρελλό! 'Εχει ά-νάγκη από περιποίηση. Θα σου τὸν φέρω στο σπίτι. 'Ετοίμα-σε τὸ δωμάτιο τὸν φίλων. 'Ε-τσι;

—'Αφού άκουσε τήν άπάντησι,

—'Επειτα από μία μικρή σι-ωπή, συνέχισε:

—'Αν ιδίως σέ τί χάλια βρή-κα αυτό τὸν τρελλό! 'Εχει ά-νάγκη από περιποίηση. Θα σου τὸν φέρω στο σπίτι. 'Ετοίμα-σε τὸ δωμάτιο τὸν φίλων. 'Ε-τσι;

—'Αφού άκουσε τήν άπάντησι,

—'Επειτα από μία μικρή σι-ωπή, συνέχισε:

—'Αν ιδίως σέ τί χάλια βρή-κα αυτό τὸν τρελλό! 'Εχει ά-νάγκη από περιποίηση. Θα σου τὸν φέρω στο σπίτι. 'Ετοίμα-σε τὸ δωμάτιο τὸν φίλων. 'Ε-τσι;

που σας ξαναβλέπω, είπε.
"Η Άνναμπελ τόν κτύπησε, κι' ύστερα ακούμπησε το χέρι της στο μπράτσο του.

— Τὸν έπαθε τὸ πρόσωπό σας;— Τὸν ρώτησε.

— Ὁ Ντάφυ άγγιξε τὰ μάγουλά του με τὴν άκρη τῶν δαχτύλων του καὶ χαμογέλασε με κάποια άπογοήτευση.

— Σας είπα πῶς με ξυλοφορτώσανε κατὶ κανιβαλοί, έ- έ- έηγησε.

— Μὰ εἶναι φρικτό! μουρμούρισε ἡ "Άνναμπελ πηγαίνοντας πρὶο κοντά του. Πόσο θὰ υποφέρατε!

— Ὁ Ντάφυ άνασκήκωσε τοὺς ώμους του.

— Αἰστέ τα τῶρ' αὐτά... τὴν δέκοψε. Τί ζητάτε εἰδῶ;

— Ἡ νέα γυναίκα έκανε μεταβολή καὶ προχώρησε πρὸς τὸ παράθυρο. Τὸ δωμάτιο είχε μιά έμφάνιση παραμελημένη, πού έκανε έντύπωση στὸ Ντάφυ. Ἡ έπίπλωση ἦταν παλαιά. Ἡ έξοικονομηση, οἱ τοίχοι ξεγδαρμένοι, κι' ένα στρώμα σκόνης σκέπαζε τὸ κάθε τι.

— Ὁ Ντάφυ παρακολούθησε με τὸ βλέμμα τὴν "Άνναμπελ.

— Θὰ μὴν πῆτε λοιπὸν γιὰ τὴν ἥρατε εἰδῶ; έπέμεινε.

— Εκείνη γύρισε, τόν κτύπησε κι' άπάντησε:

— Γιά τὸ κάνω μιά έπίσκεψη. Καὶ σεις, τί ζητάτε;

— Ὁ ντέτεκτιβ άναψε ένα τσιγάρο καὶ κάθισε στὴ γωνιά ενός τραπέζιου.

— Μὴν προσπαθετε νὰ ξεφύγετε, είπε. Πού βρήκατε τὸ κλειδί;

— Ἡ νέα γυναίκα φάνηκε πῶς έξέταζε τὴ νύχια της.

— Κι' άν δὲν θέλω νὰ σας τὸ πῶ... πρόφερε.

— Ὅπως σας άρέσει. Τότε όμως νὰ τρέχετε σεις γιά τὶς φωτογραφίες!

— Ἡ "Άνναμπελ άνασκήκωσε τὰ βλέφαρά της με τὴ μακρὰ ματωσίνοια καὶ κάθωσε τὰ μάτια της στὰ δικά του, έ- νῶ καθόταν σὲ μιά πολυθρόνα.

— Μὴ θυμώνετε, Μπίλ, άπάντησε. Δὲν μπορῶ νὰ σας τὸ πῶ, γιά τὴν ὥρα.

— Ὁ Ντάφυ σηκώθηκε κι' εί-πε ξερά:

— Θὰ κάνω ένα γύρο μέσα σ' αὐτὸ τ' άχοῦρι. Εἰσεῖς μὴν τὸ κουνήσετε καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι σας.

— Πέρασε στὴν κρεβατοκάμα-ρα καὶ τὴν έψαξε ὀλόκληρη, με-θοδικά. "Αδειάσε ὑπομονητικά τὸ περιεχόμενο κάθε συρταρι-οῦ, έξέτασε τὰ χέρια αὐτῆς τὶς πολυθρόνες, έπιθεώρησε τὴν ά-νάποδη τῶν κακόγουστων λιθο-γραφιῶν πού στέλιζαν τοὺς τοίχους. άνασκήκωσε τὰ ἄπλω-τα ρούχα. "Αλλὰ δὲν βρήκε τί-ποτε τὸ ένδιαφέρον.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια

ΚΑΠΙΣΣ Νaylon

35.000 35.000 45.000

ΣΟΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

52 ΚΟΛΟΚΟΤΩΝΗ 52

ΑΙΜΟΡΡΟΙΔΕΣ

Θεραπεύονται άμεσα, άναδύ- νως, άνευ ένέσεων καὶ έχειρή- σως, παρὰ τοῦ ἱατροῦ Α. ΓΡΗ- ΓΟΡΙΑΔΟΥ, ὁδὸς Βηλαρά 7, πλατεία "Αγ. Κωνσταντίνου.

Τηλ. 55-387, ὥραί έπισκέψεως 6—8 μ. μ.

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΕΡΡΥ ΛΟΓΚΑΝ

Ραντεβού ΜΕΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

14ον

— Μὴν άνυπομονήτε. Θὰ σας δώσω όλες τὶς άποδείξεις πού ζητάτε...

— Ἡ Γενετιέβη λεγόταν πάντα Ρουλλῶ, με τὸ ὄνομα τῆς μητέρας της. Στὴν κλινική Μπε- τοῦ, ὥστόσο, τὴν παρουσίασαν με τὸ ὄνομα Πεσκάρα. Καί, γιά νὰ μὴ σας φέρουν καμιά ά- ντίρρηση, δείξατε τὸ στρατιω- τικὸ βιβλιάρειο τοῦ Ζεράρ Πεσκά- ρα, πού με κατηγορήσανε ὅτι τὸ έκλεψα. "Αλλ' ἀπὸ τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου σας, πού βρίσκε- ται σ' αὐτὸ εἰδῶ τὸ δωμάτιο.

— Ἡ προϊσταμένη τῆς κλινικῆς κυρία Βαν Μέλν, δὲν πρόσφερε, βέβαια, τὶς ἡμερομηνίες πού θὰ μπορούσαν νὰ τὴν κάμουν νὰ ὑ- ποπτευθῇ τὴν πλαστοπροσωπία. Περιορίσθηκε μόνο στο ὄνομα.

— Δὲν έπρόκειτο, άλλωστε, γιά κατὶ τὸ σημαντικό... Ἡ κυρία Βαν Μέλν, θὰ κληθῇ έπίσης νὰ μᾶς πῇ ποῖος πῆγε τὴ δυστυ- χισμένη Γενετιέβη στὴν κλινική τοῦ γιατροῦ Μπετόζ...

— Ὅι άποδείξεις αὐτές, όμως, πῶς νὰ μὴν σας άρκούν.

— Ἐχω καὶ πολλές άλλες στὴ διάθεσί σας... Ὁ Ζεράρ Πεσκά- ρα δὲν είχε φακέλλο στὴν άστυ- νομία. Τὰ δακτυλικά του άπο- τυπώματα ἦταν, συνεπῶς, άγνω- στα. "Ετσι, δὲν θὰ μεθευστάν ποτέ με ποῖον άνήκαν εκείνα πού άνακαλύφθηκαν στὸ ταξί, στὸν Κάρολο Πεσκάρα καὶ στὸ ὄπλο τοῦ έγκλήματος. "Αλλ' είχατε προβλεπεί καὶ γι' αὐτά. Καὶ στείλατε μιά άνόνημη έπιστολή στὸν άνακριτῇ, κατηγορώντας τὸ Ζεράρ Πεσκάρα. Αὐτὴ ἡ έ- πιστολή, λοιπὸν, εἶνε γραμμένη με τὴ γραφομηχανή πού βρίσκε- ται στὸ δίπλανο δωμάτιο, ὅπως καὶ ἡ έπιστολή εκείνη πού στεί- λατε στὸν Ζεράρ Πεσκάρα, ὅταν παρουσιάσθηκαν ὡς έκδικητὴς καὶ τιμωρῶς.

— Ἐρχομαι τώρα στὸ ψεύτικο τηλεγράφημα με τὴν υπογραφή τοῦ δόκτορος Μπετόζ, πού στεί- λατε στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ ποτα- μολοίου. «Ἡ κυρία τῶν ένδε- κα», γιά νὰ δοθῇ στὸν Κάρολο Πεσκάρα. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, χρησιμοποιήσατε ἕναν ἀπὸ τοὺς διανομῆς τοῦ τηλεγραφεῖου, πού δέχτηκε νὰ σας έξυπηρετήσῃ, παίρνοντας γι' αἰοδιὸν εἰκοσι φράγκα. Αὐτὸ τὸ διανομῆ τὸν άνακαλύψα. Σας άνεγνώρισε προχθές, καθώς περνούσατε ἐξω ἀπὸ τὸ εἰσιτήριο τῆς πλατεί- ας κι' εἶνε πρόθυμος νὰ κατα- θέσῃ ένάντιόν σας στὸ δικαστή- ριο!...

— Τὸ μεγαλοῦρημά σας στὴν προκειμένη περίπτωση, ἦταν νὰ σκοτώσετε τὸ γυιό καὶ νὰ ένο- χοποιήσετε τὸν πατέρα! Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θὰ φαίνονταν σ' ὁ- ποιονδήποτε άλλον άκατάρρωτο.

— "Αλλὰ γιά σας δὲν ἦταν... Μοῦ μιλήσατε πρωτύτερα γιά τὰ δα- κτυλικά άποτυπώματα τοῦ Ζε- ράρ Πεσκάρα, πού βρέθηκαν πᾶ- νω στὸ ταξί, στὸ θῆμα καὶ στὸ ὄπλο τοῦ έγκλήματος... Αὐτὸ εἶ-

νε αλήθεια... Μὲ μόνη τὴ δια- φορά, ὅτι αὐτὰ τὰ άποτυπώμα- τα δὲν προέρχονται ἀπὸ τὸν πα- τέρα τῆς Μυριέλ... Τὰ βάλατε σεις!...

— "Εγώ;

— Ὁ Πῶλ Βάνς έσκασε στὰ γέ- λια.

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ τὸ πα- ραδεχθῶ, είπε, ἀρκεί νὰ με πλη- ροφορήσετε με ποῖο τρόπο κατὰ- φερα νὰ πᾶρω τὰ δακτυλικά ά- ποτυπώματα τοῦ Ζεράρ Πεσκά- ρα, πού μ' αὐτόν, ὅπως θὰ σας βεβαιώσῃ ἡ Μυριέλ, δὲν είχα ά- νταλλάξει ποτέ οὔτε καλημέρα...

— Ὁ Σ.Ο.Σ., χωρίς νὰ ταραχθῇ καθόλου, έβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ βιβλιάρειο τοῦ Ζεράρ Πε- σκάρα.

— Μυριέλ, είπε, συχώρησέ με πού σὲ κούρασα τόσο πολὺ ά- ποψε. "Εχεις τὴν καλωσύνη νάρ- θης εἰδῶ;

— Ἡ νέα πῆγε κοντά του.

— Νὰ τὰ άποτυπώματα τοῦ πατέρα σου, τῆς είπε, δείχνον- τας τῆς τίς έσωτερικὲς εἰσεῖδες τοῦ βιβλίου.

— Ὅλα τὰ στρατιωτικά βι- βλιάρια, συνέχισε, είχαν στὸ έ- σωτερικὸ τους, κατὰ τὴν διά- κεια τοῦ πολέμου, τὰ δακτυλικά άποτυπώματα τῶν κατόχων τους!...

— Τὰ δακτυλικά άποτυπώματα τοῦ Ζεράρ Πεσκάρα βρίσκονταν πᾶνω στὸ βιβλιάρειο.

— Τὰ ὑπόλοιπα, είπε ὁ Σ.Ο.Σ., ἦταν γιά σας ένα παι- νιδάκι. Βγάλατε αὐτὰ τὰ άπο- τυπώματα πᾶνω σὲ μιά λεπτή φλούδα ἀπὸ καουτσούκ, πρᾶγμα πού κανεὶς άλλος, εκτός ἀπὸ σας, δὲν θὰ μπορούσε ἴσως νὰ σκεφθῇ. "Αλλὰ γιά σας, έμπειρο δημοσιογράφο, τὸ πρᾶγμα ἦταν εύκολώτατο. "Επειτα, κολλήσα- τε αὐτὴ τὴ φλούδα τοῦ καου- τσούκ πᾶνω σ' ένα κοινὸ ζευγά- ρι γάντια. Δὲν είχατε τώρα νὰ κάμετε τίποτε άλλο, ἀπὸ τὸ νὰ έγγισστε με τὸ γαντοφορεμένο χερί σας τὴν έσωτερικὴ έπιφα- νεια τοῦ αὐτοκινήτου, τὴ λαβὴ τοῦ περιστρόφου, τὰ ρούχα τοῦ θύματος σας κλπ. "Ετσι, ἡ έ- νοχη τοῦ Ζεράρ Πεσκάρα, φαί- νονταν άναμφισβήτητη!

— Ὁ Πῶλ Βάνς είχε κατεβάσει τὸ κεφάλι του. Ὁ αντίπαλός του ἤξερε τὰ πάντα!...

— Ὁ Σ.Ο.Σ. σηκώθηκε ἀπὸ τὸ καθίσμα του κι' έβγαλε ένα πε- ριστρόφο ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— Πῶλ Βάνς, είπε, ἔχασατε τὸ παινιδί! Δὲν ξέρω άν πρέ- πη νὰ σας παραδώσω στὴ δι- καιοσύνη ἢ νὰ σας σκοτώσω σάν τὸ σκυλί. "Αλλὰ δὲν θὰ κάμω οὔτε τὸ ένα οὔτε τὸ άλλο. Κι' αὐτὸ τὸ χρωστᾶτε στὴ Μυριέλ, πού εἶνε κι' αὐτὴ θῆμα σας. Θὰ σας προσφέρω, λοιπὸν, ένα μέ- σον γιά νὰ σωθῆτε... Οἱ πιθα-

— Ἡ έξομολόγησις πού ὁ γιαντὸς Μπετόζ έκανε στὸν Πῶλ Βάνς, έπέτυχε, ἀλλ' ὁ δημοσιογράφος πέθανε έπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέ- ρες.

— Ὁ γιαντὸς βεβαίως τὸν Σ.Ο.Σ., ὅτι είχε γίνει άλλος ά- νθρωπος κι' ὅτι δὲν θυμόταν τί- ποτε ἀπὸ τὸν παλιὸ αὐτό του καὶ τὴν περασμένη ζωή του.

— Ἡ Μυριέλ δὲν έβεισε καμιά συγκίνηση γιά τὸ θάνατό του. Ἦταν μετανιωμένη τώρα γιά τὴν έπιπόλαιη περιπέτειά της κι' ἡ άγάπη της γιά τὸν Σ.Ο.Σ. είχε ζωντανέει καὶ πάλι μέσα στὴν καρδιά της.

— Οἱ γάμοι τῶν δύο νέων έγιναν έπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ.

— ΤΕΛΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΠΡΟΛΟΓΙΑ

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ὅπως καὶ τοῖς

μετρητοῖς

ΠΛΑΤΩΝ ΜΙΧΑΣ

ΔΑΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ

νόητες δὲν εἶνε μεγάλες, ἀλλὰ δὲν έχετε τὴν εύχρηστικότητα τῆς έ- λογῆς...

— Ὁ Βάνς σήκωσε τὸ κεφάλι του.

— Εἴπατε νὰ σωθῶ; ρώτησε.

— Ναι, άπάντησε ὁ Σ.Ο.Σ. "Ακούσατε τὸν ὄρου μου: Θὰ γράψετε μιά λεπτομερῆ έξομολό- γησι πού θ' άπευθύνεται στὸν εισαγγελέα τοῦ Παρισιῦ. Θ' ά- ναφερете σ' αὐτὴν ὅλα τὰ έγ- κλημάτα σας καὶ θὰ περιγράφε- τε με ακρίβεια ὅλα τὰ σατανικά μέσα πού χρησιμοποίησατε γιά νὰ φτάσετε στὸ σκοπὸ σας. Τὴν έξομολόγησι αὐτὴ θὰ μὴν τὴν παραδώσετε κι' ἐγὼ θὰ φροντί- σω νὰ φτάσῃ στὸν παραλήπτη της.

— "Αλλὰ... είπε ὁ Βάνς.

— Περιμένετε. Κατόπιν, θὰ σας ὁδηγήσω στὴν κλινική τοῦ γιατροῦ Μπετόζ. Δὲν θ' άγνοή- τε ἴσως, ὅτι ὁ διασημὸς έπι- στήμων άναζητῇ ἀπὸ καιρὸ έ- ναν άνθρωπο, γιά νὰ τοῦ κάμῃ μιά έχειρήσι, πού θ' αλλάξῃ τὴν προσωπικότητά του. Αὐτὴ ἡ έχειρήσις θὰ γίνῃ στὸν έγκέφαλό. Ὁ γιαντὸς Μπετόζ εἶνε βεβαίως γιά τὸ αποτέλε- σμα. Μπορεῖ, ὅμως, νὰ κἀν λά- θος. Γιά σας μιά πιθανότητα 50 % εἶνε, νομίζω, ὑπερκατεψη...

— Κι' άν ἡ έχειρήσις άπο- τύχη;

— Στὴν περίπτωση αὐτὴ, ὁ γιαντὸς Μπετόζ, θὰ έκτελέσῃ χρὴν δήμεῖο, άπάντησε ὁ Σ.Ο.Σ. Λέγοντας αὐτά, δεικνύθηκε στὸ τηλεφῶνο καὶ σήκωσε τὸ ακουστικό.

— "Εχετε 120 δευτερόλεπτα γιά ν' άποφασίσετε, είπε. "Αν δὲν εἰσαφέτε σύμφωνος με τὴ λύ- σιν πού σας προτείνω, τότε δὲν έχω παρά νὰ τηλεφωνήσω στὴν άστυνομία.

— Προτοῦ περάσῃ αὐτὴ ἡ προ- θεσμία, ὁ Πῶλ Βάνς είχε πά- ρει τὴν άπόφασί του.

— Δένομαι! άπάντησε.

— Καθίσατε στὸ γραφεῖο σας καὶ γράψετε τὴν έξομολόγησί σας. Τὸ εἶπε ὁ Πῶλ Βάνς.

— Ὁ δημοσιογράφος ὑπάκουσε.

— Ὁ Σ.Ο.Σ. κάθισε ἀνέναντί του καὶ γύρισε τὴν κἀνὴν τοῦ περιστρόφου τοῦ πρὸς τὸ μέρος του.

— Θεωρῶ σκόπιμο νὰ σας προειδοποιήσω, τοῦ είπε, ὅτι στὴν παραμικρὴ ὑπόπτῃ κίνησί σας, θὰ σὰς σκοτώσω σάν τὸ σκυλί.

— Ἡ Μυριέλ παρακολουθοῦσε ά- κίνητη κι' άσπληνη αὐτὴ τὴ σκη- νή. Βλέποντάς τὴν κανεὶς, θὰ τὴ νόμιζε γιά άγαθὰ.

— ΕΠΙΛΟΓΟΣ

— Ἡ έξομολόγησις πού ὁ Πῶλ Βάνς δὲν άφησε καμιά άμφιβολία γιά τὴν αᾠδομένη, τοῦ Ζεράρ Πεσκάρα. Κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ αντίπαλοί του, τὴν άναγνώρισαν πρᾶγμα καὶ τοῦ ξέφεραν τὴν συμπαθεία τους γιά τὴν θλιβερή περιπέτειά του.

— Ὁ μόνος πού ληλήθηκε ἴσως, ἦταν ὁ άνακριτὴς Σεμινάριο. Ἦν, ὅργη του δὲν στρεφόνταν, όμως, ὅργη τὸν δὲν Πεσκάρα, ἀλλ' έ- ναντίον τοῦ ἰδίου τοῦ αὐτοῦ του. Εὔρισκε τὸ λάθος του στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ, άσυγχώρητο. Καί, γιά νὰ εξιλεωθῇ, ὑπέβαλε τὴν παραίτησί του.

— Ἡ έχειρήσις πού ὁ γιαντὸς Μπετόζ έκανε στὸν Πῶλ Βάνς, έπέτυχε, ἀλλ' ὁ δημοσιογράφος πέθανε έπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέ- ρες.

— Ὁ γιαντὸς βεβαίως τὸν Σ.Ο.Σ., ὅτι είχε γίνει άλλος ά- νθρωπος κι' ὅτι δὲν θυμόταν τί- ποτε ἀπὸ τὸν παλιὸ αὐτό του καὶ τὴν περασμένη ζωή του.

— Ἡ Μυριέλ δὲν έβεισε καμιά συγκίνηση γιά τὸ θάνατό του. Ἦταν μετανιωμένη τώρα γιά τὴν έπιπόλαιη περιπέτειά της κι' ἡ άγάπη της γιά τὸν Σ.Ο.Σ. είχε ζωντανέει καὶ πάλι μέσα στὴν καρδιά της.

— Οἱ γάμοι τῶν δύο νέων έγιναν έπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ.

— ΤΕΛΟΣ

Γιοῦς ἦταν ὁ άνωστος με τὰ λουλούδια;

ΕΝΑ βροχερὸ ἀπόγευμα τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1914, κατὰ τίς 6, ἡ "Εμμα Οὐλριχ, μιά νέα 21 ἐτῶν, έφτασε στὴν έ- ξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ της γυρίζοντας ἀπ' τὴ δουλειά της. "Εβωρεῖτο ἡ ὠραιότερη κοπέλλα τῆς γειτονίας κι' έργα- ζέταν ὡς στενογράφος σ' ένα γραφεῖο τῆς άμερικανικῆς πό- λεως Πόρτλαντ. "Ενας γε τὸνας τὴν κάλυπτε. "Εκείνη όμως τὸν κτύ- παξε, σάν φοβισμένη, καὶ μουρμού- ρισε μιά καλησπέρα. "Υστερα μῆ- κε διαστικά στὸ σπίτι.

— Ὁ γείτονας άναρωτήθηκε με ά- πορία πῶς δὲν τοῦ είχε χαμογε- λήσει με καλωσύνη, ὅπως συνηθί- ζε μ' ὅλους τοὺς γνωστούς της. Τί νὰ τῆς συνέβαινε άραγε!...

— Ξαφνικά, ἀκούστηκε ένα ξεφωνητὸ καὶ πέντε πιστολιές. "Ενας άντρας πετάχτηκε ἀπ' τὸ σπίτι τῆς "Εμ- μας καὶ χάθηκε τρέχοντας μέσα στὸ σκοτάδι καὶ τὴν οὐίχλη. Ὁ γείτο- νας δὲν πρόλαβε νὰ δῇ τὸ πρᾶ- γμα του, οὔτε καὶ πρόσφερε τί ρούχα φοροῦσε. Γιάτὶ ἡ μοναδικὴ σκέψι πού ἦταν νὰ τρέξῃ μέσα στὸ σπίτι, ὅπου φώναζε μιά γυναίκα. Ζητώντας βοήθεια...

— Βρήκε τὴν "Εμμα σωριασμένη στὴν αὐλή μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς κουζίνας. Δίπλα της, ἦταν γο- νιστιασμένη ἡ ὑπέρτα της.

— Γιά τὸ Θεό! φώναξε. "Ενα γι- ατρό!... Χτυπήσανε τὸ παιδί μου!...

— Ὅταν όμως έφτασε σὲ λ γο ὁ γι- ατρός, βρήκε τὴν κοπέλλα νεκρή.

— Μιά σφαῖρα περι- στρόφου είχε χυθῇ στὸ πῖσω μέρος τοῦ κρανίου της κι' είχε σπληνθῇ στὸν έγκέφαλό. Ἡ τσάν- τα της, πεσμένη δι- πλά της, είχε μεί- νει άπέσπαστη.

— Ἡ ὑπέρτα της κατέβηκε στὴν άστυνομία ὅτι δὲν είχε προλάβει νὰ δῇ τὸ δολοφόνου της. "Αλ- λοὶ διαδέχθη, πού τὸν εἶ- δαν νὰ τρέχῃ στὸ δρόμο, είπαν πῶς ἦταν ένας νέος μετριὸς άναστήματος, ά- δύνατος, με καφετὶ αἰδιό- βροχο καὶ μαῦρο ρεμπουμπλικά. Εἶχαν όμως καθῇ τὰ ἴχνη του, μέσα στὴν οὐίχλη.

— Ὁ ντέτεκτιβ Μολόνεϋ, πού ανέλαβε τὴν ὑπόθεσι, συμπé- ρανε ὅτι ὁ δολοφόνος ἦταν γνωστὸς τῆς νέας κι' ὅτι ἤξε- ρε τὶς καθημερινὲς συνήθειές της. Ἡ συμπεριφορὰ εἶε άλλου τῆς "Εμματος, ὅταν συνάντησε τὸ γείτονα της, έδειχνε πῶς ἤξε- ρε ὅτι κινδύνευε. Τὸ πιθανώτερο ἦταν πῶς τὴν είχε σκοτώσει κά- ποιος περιφρονημένος θαυμαστής της, πού είχε παραφυλάξει στὴν αὐλή τοῦ σπιτιοῦ της.

— Ἡ ἀδελφὴ της Κάθριν είπε στὸ ντέτεκτιβ ὅτι ἡ "Εμμα είχε σχετισθῇ με διάφορους νέους κι' ὅτι τελευταίως έβγαζε συχνὰ μ' ἕναν ἀπ' αὐτούς. Κανεὶς όμως, ἀπὸ τοὺς περαστι- κούς φίλους της δὲν ἦταν ἱκανὸς γιά ένα έγκλημα. "Αλλωστε ὅλοι τοὺς παρουσίασαν στὸ Μολόνεϋ ἀκλόνητα άλλοθι.

— Τὸ ὄπλο τοῦ έγκλήματος βρέθηκε πεταγμένο λίγο μακρῶ- τερα. Ὁ Μολόνεϋ σημείωσε τὸν αριθμὸ του καί, μ' ένα τη- λεγράφημα στὸ έργοστάσιο, έμαθε ὅτι είχε πωληθῇ πρὸς μὴ- νῶν σ' ένα ὀπλοπωλεῖο τοῦ Βανκούβερ. Πῆγε άμέσως σ' αὐτὴ τὴν πόλιν καὶ ρώτησε τὸν ὀπλοπῶλη. "Εκείνος συμβουλευθε- κὲ τὰ βιβλία του.

— Πούλησα χθές αὐτὸ τὸ ρεβόλβερ, είπε. Νὰ ἡ ὑπογραφή τοῦ άγοραστοῦ: "Τ. Τζόνσον... Τὸν θυμᾶμαι καλά. Ἦταν ὡς 25 ἐτῶν, μέτριος στὸ ἀνάστημα, με λεπτὸ πρόσωπο καὶ μαῦρα μάτια καὶ μαλλιά. Φοροῦσε μαῦρο ρεμπουμπλικά καὶ καφετὶ αἰδιόβροχο.

— Τὸ δῶμα Τζόνσον ἦταν άγνωστο, τόσο στὸ σπίτι καὶ στὴ γειτονία της. "Εμμος, ὅσο καὶ στὸ γραφεῖο της. Ἡ άστυνομία συνέλαβε κάποιον ὑποπτό τύπο, ὀνόματι Μπέλεϋ, πού ά- νακατηνόνταν στὴν περιγραφή τοῦ δολοφόνου. Κι' ὁ Μολόνεϋ κάλεσε τὸν Πόρτλαντ τὸν ὀπλοπῶλη τοῦ Βανκούβερ, γιά νὰ τὸν άναγνωρίσῃ.

— Στὸ μεταξύ, ξαναπῆγε στὸ γραφεῖο τῆς "Εμματος. Μιά συ- νάελφος της καὶ φίλη της ζήτησε τότε νὰ τοῦ μιλήσῃ.

— Δὲν ξέρω άν εἶνε σπουδαῖο αὐτὸ πού ἔχω νὰ σας πῶ!... άρχισε. "Ενα πρῶτ' τοῦ περασμένου καλοκαίριου, ἡ "Εμμα βρήκε ένα μπουκέτο πᾶνω στὸ τραπέζι της. Χάσκει, φυσικά,

ὅπως θάκανε κάθε κοπέλλα στὴ θέσι της. Πῆρε στὸ σπῆτι της τὰ λουλούδια, τὸ βράδυ. Τὸ άλλο πρῶτ', βρήκε καινούργιο μπουκέτο... Κι' αὐτὸ γινόταν καθημερινῶς, ἐπὶ άρκετές βδο- μάδες. Δὲν ξέρω άν ἡ "Εμμα άνακά- λυψε τοῖδες τῆς έφεανε τὰ λουλού- δια. Πάντως, δὲν μᾶς είπε τίποτε...

— "Επειτα, ξαφνικά, σταμάτησαν νά- χωνται τὰ μπουκέτα!

— Τὸ γραφεῖο βρισκόταν σ' ένα κτίριο με 10 πατώματα. Ὁ Μολό- νεϋ έκαμε μιά γενικὴ έρευνα. "Εξε- τάσε ἀκόμη καὶ τὸ θυρωρὸ, τοὺς ὑ- παλλήλους τοῦ άσανσέρ καὶ τ' ἄλ- λο προσωπικό. Κανεὶς όμως ἀπ' αὐ- τοὺς δὲν έμμοίσε με τὸ δολοφόνου καὶ κανεὶς δὲν ὁμολόγησε ὅτι έστελνε τὰ λουλούδια στὴν νέα.

— Ξαφνικά, ὁ ντέτεκτιβ είχε μιά Ι- δέα.

— Μήπως ἀλλάξατε κανένα ἀπ' τὸ προσωπικό σας, στὰ μέσα τοῦ καλοκαίριου; ρώτησε τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ κτιρίου.

ΤΑ ΜΕΣΑ ΘΕΡΜΑΝΣΕΩΣ

Τα παλιά τζάκι, οι θερμάστρες,
τα καλοριφέρ

Ο χειμώνας έφτασε και το κρύο θύμισε στους νοικοκυρδες πως ήρθε η ώρα να φροντίσουν για τη θέρμανση των σπιτιών και των γραφείων τους.

Η ανάγκη αυτή είναι τόσο παλαιά, όσον και ο κόσμος. Κάθε τέτοια εποχή, το πρόβλημα της θέρμανσης, είναι το ζήτημα της ημέρας.

Επί πολλούς αιώνες, οι άνθρωποι έθερμαιναν το καίγοντας λίγα ξύλα στη μέση του δωματίου τους. Οι αρχαίοι Ρωμαίοι άνοιγαν στη στέγη των σπιτιών τους μία τρύπα για να φεύγουν οι καπνοί, γιατί αγνοούσαν το τζάκι!... Στα αρχιτεκτονικά συγγράμματα του Βιτρούβιου Πολιόου, δεν γίνεται πούθενά λόγος για εξαρτήματα οικιακά, όμοια με τα τζάκια.

Ανάλογο επίσης τρόπο θέρμανσης χρησιμοποιούσαν και οι αρχαίοι Έλληνες.

Η ιστορία αναφέρει, ότι, όταν ο Μέγας Άλεξανδρος έπροσκαλείτο τον χειμώνα σε κανένα φιλικό γεύμα, έπαιρνε μαζί του πάντα και... ένα μαγκαλάκι που, όπως έλεγαν, κι' ο ίδιος γελώντας, ήταν «πιο κατάλληλο για λιβανιστήρι, παρά για μέσον θέρμανσης...».

Το Μεσαίωνα για μέσον θέρμανσης χρησιμοποιούσαν σιδερένια καροτσάκια γεμάτα από άναμμένα κάρβουνα, που τα γυρίζαν από δωμάτιο σε δωμάτιο, για να τα ζεσταίνουν λιγάκι.

Ούτε, λοιπόν, κατά τον Μεσαίωνα υπήρχαν τζάκια. Το τζάκι, όπως το ξέρουμε εμείς, έχει ζωή ολίγων μόνον αιώνων.

Τα παλαιά τζάκια ήταν μεγάλα, γιατί και τα δωμάτια ήταν πελώρια. Σ' ένα απ' αυτά δέ, μαζευόνταν τα μέλη της οικογένειας για να ζεσταθούν.

Η χρήση των τζακιών γενικεύθηκε κατά τα τέλη του 17ου αιώνα. Στις αρχές του 18ου αιώνα, υπήρχαν τζάκια παντού. Το μεγέθος τους ήταν τώρα πολύ μικρότερο από άλλοτε, ήταν όμως κομψότερα και φτιαγμένα από υλικά καλύτερα. Οι πέτρες και τα τούβλα είχαν αντικατασταθεί από μάρμαρα με ωραίες ραβδώσεις. Τα ξύλα μάλιστα τότε στείλιζαν 1 φράγκο τα 10 κιλά!

Τα τζάκια είχαν μεγάλη κατανάλωση καυσίμου υλίου. Εκείνα που υπήρχαν στο μεγάλο του καρδινάλιου Ρισελιέ, ήθελαν 500 κιλά ξύλα το εικοσιτετράωρο! Παρ' όλα αυτά, τα δωμάτια ήταν πάντα παγωμένα!...

Η κυρία ντε Μαιντενόν, μη μπορώντας να ζεσταθεί καθόλου από το τζάκι της, περνούσε την ημέρα της μέσα σ' ένα κλειστό φορείο, ντυμένη έσωτερικώς με χοντρά ύφασμα.

Τα ελαττώματα των παλαιών τζακιών ωφείλονταν στην κακή τους κατασκευή. Το άνοιγμα της καπνοδόχου ήταν μεγάλο, εκάγονταν πολλά ξύλα, και η θερμότης χανόταν. Έπειτα ήταν κι' ο καπνός! Με όλες τις τελειοποιήσεις των αρχιτεκτόνων, όταν φυσούσε αέρας, τα δωμάτια γεμίζαν από καπνό, που έκανε κατάρμαρους τους λαίχους και τα έπιπλα!...

Τον 16ον αιώνα, έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτες σόμπες. Ήταν πολύ ψηλές και είχαν γύρω τους σχοινιά για το άπλωμα και το στέγνωμα των ρούχων. Άλλα οι άνθρωποι της εποχής εκείνης, απόφευγαν να τις μεταχειρισθούν, γιατί, όπως έλεγαν, τους έφερναν...πονοκέφαλο και μελαγχολία!

Όταν κατόπιν κατασκευάσθηκαν τα πρώτα «πρωσιτικά» τζάκια, απ' όλον τον κόσμο ακούσθηκαν κραυγές ένθουςιασμού και έπαινοι για τον εφευρέτη τους!

Τα τζάκια αυτά, είχαν ένα μεταλλικό εξάρτημα, που όταν το έβαζε κανείς με κατάλληλο τρόπο, έμπόδιζε τον αέρα να μπαίνει από την καπνοδόχο και να γεμίζει το δωμάτιο με καπνό. Με την επέκτασι των «πρωσιτικών» τζακιών, έφτασε και η χρήση περιόδου της βροδυνής «βεγγέρας» δίπλα στην άναμμενη φωτιά.

Σήμερα αι μέθοδοι της θέρμανσης έχουν τελειοποιηθεί καταπληκτικά. Άλλα και οι παλαιές δεν έχουν λείψει ολότελα. Διατηρούνται στα χωριά και τα μικρά μέρη, όπου δεν έχουν φτάσει ακόμη τα καλοριφέρ, που έχουν και την... ανάποδή τους.

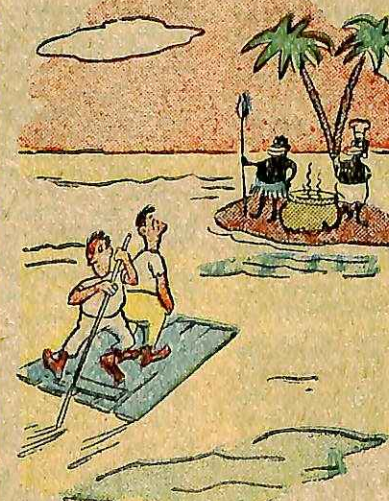
Όταν π. χ. στις αίθουσες του Βατικανού, τοποθετήθηκαν καλοριφέρ, άχρηστεύθηκαν άμεσα αρκετοί θαλαμηπόλοι, που η μοναδική τους δουλειά ήταν, από την ημέρα της Άγιας Αικατερίνης, ως το Πάσχα, να φροντίζουν για το άναμμα και την διατήρησι των... μαγκαλιών, με τα όποια έθερμαινόταν η κατοικία του Πάπα.

Ο κυνηγός: Σου είπα, βρέ γυναίκα, να μη φοράς την άλεπου, όταν έρχεσαι κυνήγι μαζί μου!...

Ο τυπικός ταμίας: Πάρε το νούμερό σας, κύριε, και θα σ' ας φωνάξω!

ΜΕΤΑΞΥ ΝΑΥΑΓΩΝ

—Μου φαίνεται πως μ'ας περιμένουν κιάλας για σουπα!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Καλλονή

Όταν τα μαλλιά είναι πολύ ξηρά, σπάζουν και πέφτουν εύκολα. Στην περίπτωση αυτή, ωφελεί η εξής αλοιφή:

Λευκή καθαρή βαζελίνη ... 100 γραμ.
Βάλαμον του Περού 1
Έσσανς περγαμότου ... 0,50 »

Αλείψετε μ' αυτήν το δάχτυλό σας και τρίβετε το τριχωτό δέρμα, χωρίζοντας σε τούφες τα μαλλιά. Ύστερα σκουπίζετε καλά με βαμβακι το πλεονάζον λίπος. Οι έπαλειψεις αυτές είναι προτιμώτερο να γίνονται το βράδυ.

Λεκέδες από λάπη

Όταν οι λεκέδες από λάπη δεν φεύγουν με το βούρτσισμα απ' τα μαλλίνα ύφασματα, μην επιμειντε πολύ, γιατί θα κάνετε να γυαλίση το ύφασμα, χωρίς και να το καθαρίσετε. Πλένετε, λοιπόν, το μέρος εκείνο με νερό, στο οποίο έχετε προσθέσει λίγο ξύδι, κι' οι λεκέδες θα φύγουν άμεσα.

Για το άδ' άβροχα

Αν μέινουν για πολύν καιρό άχρησιμοποίητα, τα είδη από καουτσούκ (αδιάβροχα κλπ.) γίνονται σκληρά. Για να ξαναμαλακώσουν σαν πρώτα, τα βουτάτε σε νερό που περιέχει μία μικρή ποσότητα άμμωνίας.

Το ταγγό λάδι

Όταν το λάδι είναι ταγγό, μπορεί να δι-ορθωθεί με δυο τρόπους:

1) Προσθέτετε για κάθε όκα λάδι 75 δράμια κάρβουνο χοντροκοπανισμένο. Άνακατεύτε συχνά επί 15—20 λεπτά. Ύστερα αφήνετε ηρεμο το λάδι επί 48 ώρες, και κατόπιν τ' αδειάζετε σιγά-σιγά σ' άλλο δοχείο, προσέχοντας βεβαίως να μην παρυσυρθή μαζί και το κάρβουνο.

2) Άνακατεύτε λάδι και ζεστό νερό, σε ίσες ποσότητες, κι' ανακινείτε επανειλημμένως επί 15—20' λεπτά. Αφήνετε 48 ώρες κι' ύστερα αδειάζετε άλλο το λάδι.

Χρήσιμη διάλυσις

Μέσα σ' ένα μπουκάλι νερό, βάζετε τέσσερις κουταλιές αλάτι χοντρό κι' άλλη τόση άμμωνία. Ύστερα ανακατεύτε δυνατά κι' επί πολλήν ώρα. Έτσι, έχετε μία διάλυσι πολύ χρήσιμη, με την οποία μπορείτε να καθαρίσετε κάθε λεκέ από λάδι, λίπος κλπ., τρίβοντας τον μ' ένα σφουγγαράκι ή με μία φανέλλα. Προκειμένου για ρούχα, στα ύφασματα, αραιώνετε με νερό αυτή τη διάλυσι.

Για να καθαρίσετε λεκέδες από ρετσίνα ή πίσσα, τους μαλακώνετε προηγουμένως με βούτυρο.

Πώς καθαρίζονται οι κατασρόλες

Με το μαγείρεμα, οι έμαγιέ κατασρόλες παίρνουν σιγά-σιγά ένα σκούρο χρώμα στο εσωτερικό τους. Για να τις καθαρίσετε, μπορείτε να ρίξετε μέσα λίγο νερό με βαρεκίνα, τ' αφήνετε να επιδράση επί πολλές ώρες κι' ύστερα ξεπλένετε καλά με κρύο νερό.

Αν το φαγητό έχη καί κι' έχη μαυρίσει ή κατασρόλα, την καθαρίζετε με διάλυσι σόδας. Αφού μείνη μέσα σ' αυτήν επί πολλές ώρες το υγρό, το χύνετε, ξεπλένετε και μεταχειρίζεσθε ύστερα τη βαρεκίνα. Πάντως, μην τρίβετε ποτέ τις έμαγιέ κατασρόλες, γιατί χαλάει το σμάλτο τους.

Για το εξωτερικό τους καθαρίσμα, τις βάζετε άπλωσ μέσα σ' ένα βαθύ πιάτο, που περιέχει νερό και βαρεκίνα.

Το μέλι και οι νοδείες του

Το μέλι έχει πολύτιμες θρεπτικές και υγιεινές ιδιότητες. Δυστυχώς, είναι πολύ συχνά νοθευμένο με άμυλουχους ουσίες, γύψο, γλυκόζη, κλπ. Υπάρχει όμως τρόπος για να ανακαλύψετε τις συνηθέστερες νοδείες του.

1) Το άλειψι από στάρι, κάστανο, πατάτες κλπ., αναγνωρίζεται αν αραιώσωμε λίγο μέλι με νερό και προσθέσωμε νικέες σταγονές βαμμα ιωδίου, όποτε το υγρό παίρνει ένα χρώμα μωβ.

2) Ο γύψος, ο άσβεστος κι' οι παράμοιες ουσίες, σχηματίζουν ένα κατακάθισμα στον πάτο του ποτηριού, στο όποιο θαχούμε διαλύσει λίγο μέλι σε χλιαρό νερό.

3) Για να ανακαλύψουμε τη γλυκόζη, διαλύουμε λίγο μέλι σε νερό βρόχινο ή απεσταγμένο (που το βρίσκουμε στα φαρμακεία), ανακατεύουμε καλά και προσθέτουμε 2 γραμμάρια καθαρό οινόπνευμα. Αν υπάρχει γλυκόζη, το υγρό γίνεται τότε θολό και υπόλευκο.

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Σ Ε όλους εκείνους που το στομάχι τους... έπαναστατεί, στη σκέψι ενός θαλασσινού ταξιδιού, θα προσφέρω μία άπερίγραπτη άνακούφισι ή είδησι ότι βρέθηκε ο τρόπος να μην ταλαντεύονται πιά τα πλοία, όσο φουρ-

Τά θαυματουργά πτερύγια
που τα κρατούν όριζόντια

τουνιασμένη κι' αν είναι η θάλασσα. Πρόκειται για το σύστημα του «Ισορροπητήρος» Ντέντυ — Μπράουν, που τελειοποιήθηκε σήμερα έπειτα από 20 έτών πειράματα.

Μ' αυτό, όχι μόνο θα εξασφαλίζεται μεγαλύτερη άνεσι στους ταξιδιώτες, αλλά και τα έπιπλα και σκεύη του πλοίου θα μένουν στις θέσεις τους δεν θα πέφτουν, δεν θα σπάζουν. Τέλος, δεν θα υποφέρει το σκάφος των πλοίων από τις ταλαντεύσεις, δεν θα ελάντωνεται έτσι η ταχύτης τους και δεν θα δυσχεραίνονται οι χειρισμοί του τιμονιού — αποτελέσματα, όλ' αυτά, των ταλαντεύσεων, όπως ξέρουν όχι μόνον οι ναυτικοί, αλλά και οι ταξιδιώτες που έχουν βρεθεί σε τρικυμία. Ακόμα και τα μεγάλα πλοία υποφέρουν πολύ, όταν συναντήσουν άγρια θαλασσοταραχή. Το Φεβρουάριο του 1950, το τεράστιο υπερωκεάνειο «Κουήν Μαίρη» βρήκε μία τέτοια τρικυμία, ώστε έγεργε δεξιά κι' άριστερά κατά 30 μοίρες. Περί τα 50 πρόσωπα πληγώθηκαν — έκτός από άλλα, άμέτρητα, που έπαθαν ναυτία — και χιλιάδες σκεύη πλήρη και πορσελάνινα έπεσαν και κομματιάστηκαν.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το σύστημα Ντέντυ—Μπράουν δεν ελαττώνει καθόλου το σκαμπανέ-βασμα, δηλαδή τα άνεβοκατεβάσματα της πρύμνης και της πλώρας παράλληλα προς την κατεύθυνσι της κινήσεως του πλοίου, αλλά μόνο τις ταλαντεύσεις δεξιά και άριστερά που λέγεται στη ναυτική γλώσσα «υπότζι». Αυτές όμως άκριβώς οι κινήσεις προκαλούν τη ναυτία των επιβατών.

Στον τελευταίο πόλεμο, το Βρετανικό Ναυτικό έφωδίασε 109 πλοία με το νέο «Ισορροπητήρα». Το ίδιο σύστημα έφαρμόσθηκε στο έμπορικό σκάφος «Τσουσαν» 24.000 τόννων, που έκτελούσε τη συγκοινωνία μεταξύ Λονδίνου και Χόνγκ-Κόνγκ. Και η δοκιμή του επί ένα χρόνο έπεισε το ναυτικό κόσμο για την αξία του. Η μεγάλη άτμοπλοϊκή εταιρεία Κι-ούναρ παράγγειλε ένα «Ισορροπητήρα» Ντέντυ — Μπράουν για το υπερωκεάνειο της «Μέντιας», 13.345 τόννων. Κι' άλλες όμως μεγάλες έφοπλιστικές έπιχειρήσεις έχουν ενδιαφερθή για τη νέα έφευρεσι.

Ο «Ισορροπητήρ» είναι ένα είδος πτερυγίου, έγκατεστημένου 6—7 μέτρα πιο κάτω από την ίσαλο γραμμή του σκάφους (απ' το ύψος δηλαδή όπου φτάνει ή έπιφάνεια του νερού). Με την πίεσι δέ ενός ηλεκτρικού κουμπιού, ξεπροβάλλει δεξιά και άριστερά από το πλοίο, μέσα στο νερό, σαν φτερό άεροπλάνου, με την μιά πλευρά του άρθρωτή.

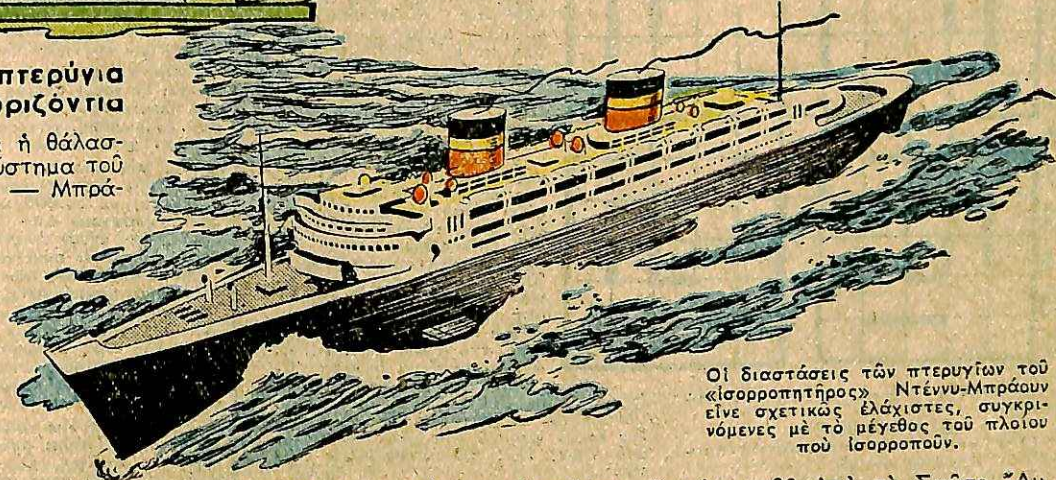
Τα δυο αυτά πτερύγια είναι συνδεδεμένα με δυο «γυροσκόπια» και με την πίεσι

που άσκούν στο νερό, άλλοτε προς τα πάνω και άλλοτε προς τα κάτω, σε λίγα δευτερόλεπτα εξαφανίζουν τελείως τις ταλαντεύσεις του πλοίου.

Το πιο έκπληκτικό είναι ότι έχουν διαστάσεις σχετικώς ελάχιστες, συγκρινόμενες με το μέγεθος των πλοίων που Ισορροπούν. Κάθε πτερύγιο του «Τσουσαν» έχει μήκος μόλις 3 μέτρων και πλάτος 2 περίπου, για ένα πλοίο με μήκος 200 μέτρων.

Όταν δεν χρησιμοποιούνται, τα πτερύγια άποσύρονται μέσα στις χαλύβδινες θήκες των, στο έσωτερικό του σκάφους.

Η άρχή στην όποια στηρίζεται ο «Ισορροπητήρ»

Ντέντυ — Μπράουν, είχε έπινοηθή από το Σκάτο Άντοριου Ουίλσον, που είχε πάρει μάλιστα και σχετικό προνόμιο ευρεσιτεχνίας, το 1898. Δεν είχε όμως έφαρμόσθι ποτέ στην πράξι, ως το 1930, όποτε ο μηχανικός Μοτόρα μίας Ιαπωνικής ναυπηγικής εταιρείας σχεδίασε για πρώτη φορά ένα «Ισορροπητήρα» με πτερύγια. Όστόσο η έφευρεσις του άπέτυχε, γιατί τα πτερύγια δεν ταλαντεύονταν αρκετά γρήγορα, ώστε να έκτελουν τον προορισμό τους.

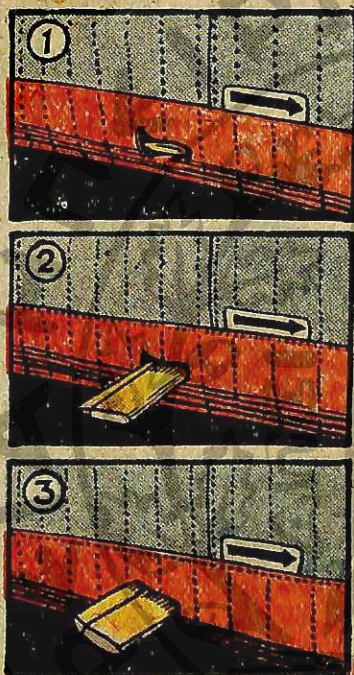
Στο μεταξύ, ο Σκάτος Ουίλλιαμ Ουάλλας ένδιαφέρθηκε για το έργο του Γιαπωνέζου τεχνικού και έπιδόθηκε στην τελειοποίησί του. Άπευθύνθηκε σε διάφορες ναυπηγικές έπιχειρήσεις, παντού όμως συναντούσε είρωνικές άρνήσεις, ως ότου επί τέλους η εταιρεία Ντέντυ και Άδελφοί δέχθηκε την πρότασί του.

Έπειτα από πέντε έτών πειράματα, το 1936, ο «Ισορροπητήρ» Ντέντυ — Μπράουν δοκιμάσθηκε σε ένα παλαιό πλοίο που έκτελούσε τον διάπλου της Μάγνης. Είχε δέ τόσο καλή άπόδοσι, ώστε ένδιαφέρθηκε γι' αυτόν ζωηρά το άγγλικό Ναυαρχείο.

Έτσι, το 1939, ο Μπράουν διετάχθη να σταματήσει κάθε διαφήμισι της έφευρεσεως του. Γιατί προηυνύσαν πόλεμος, κι' οι Άγγλοι χρειαζόνταν πλοία εύστοχά-θείας, που θα είχαν έπομένως εύστοχά-τετα κανόνια. Και πραγματικά, με τον φος «Μπίτερν», είχε τα αποτελεσματικά «Ισορροπητήρα», που έφοδιάσθηκε κατά τις έπιχειρήσεις της Νορθβηγίας, το Μάιο του 1940. Αυτό άκριβώς άπέτελεσε την καταδίκη του, γιατί οι Γερμανοί συγκέντρωσαν όλες τις έπιθέσεις των εναντίον του και το βύθισαν στο τέλος με τον καταγισμό του πυρός των.

Τώρα προβλέπεται ότι με τον «Ισορροπητήρα» Ντέντυ — Μπράουν, θα γίνονται τα άεροπλανοφόρα ασφαλότερα για τις άπογειώσεις και τις προσγειώσεις των άεροπλάνων.

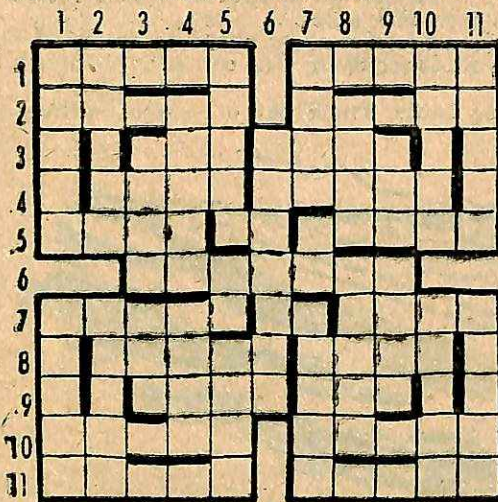
Έτσι σιγά-σιγά άλλα σταθερά άνθρώπος υπερίπδη τα έμποδια που βάζουν οι δυνάμεις της Φύσεως μπροστά του για την κατάχτησί της και γίνεται κυρίαρχος της εκεί που ήταν προηγουμένως ύποταλής της.

Το πτερύγιο του «Ισορροπητήρος»: 1) Μέσα στη μεταλλική θήκη του 2) Έξω έντελώς από αυτήν και 3) Κατά την διάρκειά των ταλαντεύσεων του.

1. ΡΩΤΟΤΥΠΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Στο σταυρόλεξο αυτό, οι λέξεις σταματούν όπου υπάρχει γωνία που γομαύει. Από την άλλη πλευρά της γομαύει αυτής γωνίας για άλλη λέξη, ακριβώς όπως συμβαίνει με τα μαύρα.

Παραγώνδια των συνηθισμένων σταυρολεξών.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Γίνεται για κάποιο ύψηλο σκοπό. — Αποκοσμητικό.
- 2) Με λεπτότητα (έπιδ.). — Αρεσθόν στις γυναίκες.
- 3) Θάλασσα (άνθ.). — Ο μεγαλύτερος ποταμός της Μ. Ασίας.
- 4) Γνώμη. — Χρονικών επίσημα (άνθ.).
- 5) Βουλγαρικός ήνεμονικός οίκος. Συμπλεκτικός σύνδεσμος. — Άλβανικό υψί.
- 6) Διαφέρει πολύ απ' τη υπέρτα.
- 7) Ήρωι καρποί (καθ.). — Βυζαντινή νότα. — Πρέπει κανείς να τ' αποφεύγει.
- 8) Κολάδωσ ούσα που βγαίνει από πολλά δέντρα. — Σύνθημα.
- 9) Διεκδύκων. — Χοροκί επίσημα.
- 10) Κατά τρόπον θεάσεων. — Δευτερεύοντα δυνάμει.
- 11) Πόλις της Δ. Θράκης. — Ίεως των Καθολικών.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Κάτι το καταπληκτικό. — Κύπελλο των άνοιγαν.
- 2) Ποσβάλλει. — Το φυτό ζαυπούκος στην καθεύουσα.
- 3) Μακρύνος πρόγονός μας. — Ρύσις.
- 4) Κόκκαλο του νεοιού. — Έκθειάζω.
- 5) Βρετανική κτήσις που συνορεύει με την Ίνδοκίνα. — Άσθος. — Χωρίζουν δύο ανθρώπους.
- 6) Όπλο των ξαναζωών.
- 7) Αντιθετικός σύνδεσμος. — Ποσοτική αντίσυντα.
- 8) Βοσκονται μέσα στο στόμα. — Έχει λίγο πυρρό αίμα (καθ.).
- 9) Ποσοτική αντίσυντα.
- 10) Παραθέτω νεύμα. — Θεά των άνοιγαν.
- 11) Άνοστος νεός νεός. — Προφήτης.

ΣΤ. ΣΤΑΗΣ

Ερωτήσεις

- 1) Πόσα πατώματα έχει ο προφήτης ούρονούσης «Ευαίο Στέιτ» της Ν. Υόρκης;
- 2) Η μεγαλύτερη ταχύτητα που μπορεί να αναπτύξει ένα άλογο των Ιπποδρόμων είναι περίπου 30 νιλόμετρα 65 ή 90;
- 3) Ποιος είναι ο βιολόγος που διετύπωσε τη θεωρία περί της «γενετικής των ειδών» και της φυσικής επιλογής;

Πάνω στο ρολόι

Ένα εύλινο άνθρωπάκι είναι στημένο πάνω σ' ένα ρολόι του τοίνου. Κάθε φορά που ακούει το ρολόι να γυρνάει μια φορά το άνθρωπάκι αναπαύεται δυο φορές νάσις σ' ένα έσωτερικό μηχανισμό που έχει. Το ρολόι ντυπάει κάθε ώρα.

Πόσες φορές αναπαύεται το άνθρωπάκι στο 24ωρο;

Χωρίς τα δάχτυλά σας

Ο πρώτος μόνος αριθμός είναι το 1. Ο δεύτερος το 3. Ο τρίτος το 5. κλπ. Ποιος είναι ο διακοσμοστός μόνος αριθμός; Δεν πρέπει να μετράτε με τα δάχτυλά σας για να τον βρείτε.

Οι λαθρέμποροι

Ο ντέκετιβ υπήκε με το φίλο του στην πολυκατοικία όπου έμενε. Πήρε απ' το ιδιαίτερο γομαύσιο το κλειδί του της εισόδου την άλληλογασία του και υπήκε στο άσανσέο, λέγοντας στο φίλο του που τον ακολουθούσε:

— Μένουν σ' αυτό το σπίτι δυο τύποι, που έξωρε πως είναι λαθρέμποροι ναοκατικών. Ο ένας στο πρώτο πάτωμα κι' ο άλλος στο δεύτερο. Έξωρε επίσης ότι ο πρώτος προσηύχεται στο δεύτερο πόρτιν κι' εκείνος την διαβέτι. Πώς δυο επίκαινογούνη μεταξύ τους;

— Ο ένας βγαίνει στις 10 και γυρίζει στις 4. Ο άλλος φεύγει στις 11 και γυρίζει κατά τις 6. Παρακολούθησα τα τηλέφωνα τους και βεβαιώθηκα πως δεν συνηνοούνται τηλεφωνικώς. Ο υπάλληλος του άσανσέο, που είναι σπολύτως έμπιστός μας, πρόσθε και βεβαιώθηκε ότι δεν συναντώνται ποτέ μέσ' στο σπίτι. Ούτε και άφινουν πουθενά δέματα. Έξωκιδώσαμ άκούη ότι δεν

επικοινωνούν μεταξύ τους, με κανένα μεσάζοντα. Κι' ότι έξω απ' το σπίτι δεν έχουν καμιά άπολύτως έπαση ή δυο τους. Πώς τα καταφέρουν λοιπόν...

— Μα είναι εύκολώτατο!... άπάντησε ο φίλος.

Μήπως βόγκατε και σεις την εξέηψη;

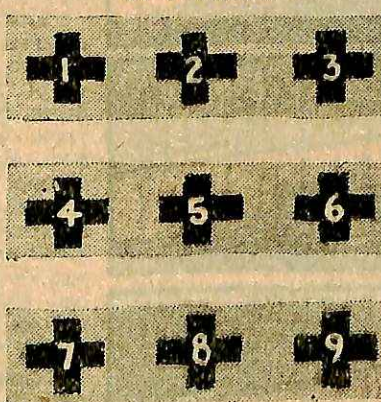
Γεωγραφικές ερωτήσεις

- 1) Ποιά είναι η μεγαλύτερη (σε έκταση) και ποιά η μικρότερη πολιτεία των Ηνωμ. Πολιτειών;
- 2) Πώς κατατάσσονται κατά σειράν μεγέθους οι τέσσερες άκρωνοι;
- 3) Ποιά κατεύθυνση έχουν τα θροαυά και τα πυρρά σεμμάτα του άκρωνού;

Η κληρονομία

Ένας τυνόςος κληρονόμησε ένα σεβάστο ποσό και σκέφτηκε να το τρκίση. Υπολόγισε, λοιπόν, ότι άν πάσουν τόκο 5% το μήνα θα είσπαρτή 2.500.000 δροαμής πάσα πάνα άπό το ποσό που έχει λογαρίσει πάς του νοερίσεται για να ύση πλουσιπάρονα. Άν πάσι πάσι τόκο 4% θα είσπαρτή 2.000.000 λινάτερα άπ' άσα του νοερίσονται. Μπορείτε να βοηθήτε ποιά είναι το ποσό που κληρονόμησε;

Οι 9 σταυροί

Ενώσατε τους ένένά αυτούς σταυρούς με μία συνεχή τετλασίμην γοαίμην, που ν' άποτελήται από έξη εύθείς.

Το παράθυρο

Ένα παρόθυρο κάποιου σπιτιού άπέκτισε διπλάσια έπίφάνεια γοαίς δυας ν' αύθής ούτε το ύψος, ούτε το πλάτος του. Πώς έγινε αυτό;

Οι λύσεις στη σελ. 62

Η Έπιστήμη στα άγροκτήματα

Ο ηλεκτρισμός αύξανε την παραγωγή

Για να παραγάγουν άφθονα προϊόντα σε φηνές τιμές, τα μεγαλύτερα άμερικανικά άγροκτήματα, έγκατέλειψαν τις παλιές και κλασσικές μεθόδους και λειτουργούν τώρα με συστήματα όμαδικής παραγωγής, άνάλογα προς τα έφαρμοζόμενα στα συγχρονά εργοστάσια των Ηνωμ. Πολιτειών.

«Η αύξηση της γεωργικηνοτροφικής παραγωγής, στην έποχή μας, άποτελεί ένα άμυστικό όπλο άμύνης», έίπε τελεσταίως ένας Άμερικανός ειδικός.

Και σ' αυτήν συνετέλεσε κυρίως ο ηλεκτρισμός, που έχει έπεκταθή σήμερα σ' όλα τα άμερικανικά άγροκτήματα, πλην έλαχίστων εξαιρέσεων πολύ άπομονωμένων και μακρινών κτημάτων, ενώ το 1920 μόνον τα 3% των άγροκτημάτων είχαν ηλεκτρική ένερεια.

Γεωργικά κολλέγια, έπιστήμονες, τεχνικοί και κτηματίαι έπινούν όλοένα νέους τρόπους χρησιμοποίησης του ηλεκτρισμού, για έργασίες που γίνονταν ως τώρα από ανθρώπους, άτελέστερα, δαπανηρότερα και σε μακρότερο χρονικό διάστημα.

«Ας πάρουμε ως παράδειγμα το πτηνοτροφείο Ράσκιν, στο Κορνέκτικουτ. Έχει 12 «μηχανοποιημένα» κοτέσια, με 54.000 κοττές. Στα δυο μεγαλύτερα άπ' αυτά, υπάρχουν από 21.000 κοττές στο καθένα. Οι κοττές δεν έχουν άνάγκη σκεδών να κινηθούν, γιατί το φαγητό περνάει συνεχώς από έμπρός τους, με μία «άτέρμονα άλυσίδα», που τη φορτώνουν διαρκώς με τροφή αυτόματα μηχανήματα. Ο μηχανισμός αυτός σταματάει μόνο μία φορά την ήμέρα, για το καθάρισμά του. Έπίσης κυλάει διαρκώς έμπρός από τις κοττές καθαρό νερό. Απ' ένας συνδυασμός από θερμωστές και ανεμιστήρες διατηρεί σταθερή θερμοκρασία και έφραση. Έτσι, οι κοττές καλοπνερνούν, και δεν έχουν άλλη άσχολία άπ' το να γεννούν τ' αυγά τους...»

Η έβδομαδιαία παραγωγή είναι 170.000 αυγά, κατά μέσον όρον. Άλλα αυτόματα μηχανήματα τα παίρνουν άπό τις φωνές, τα μεταφέρουν σ' ένα πυγείο, και μετά την ψύξη τους τα έξαορίζουν άνάλογως του βάρους των σε 5 διάφορα μεγέθη και τα τοποθετούν σε κιβώτια με διακριτικά χρώματα.

Έξ άλλου, σ' ένα μεγάλο βουστάσιο του Ουίσκονσιν, μεγάλο και όλοκαθάρο, οι άγελάδες άπολαμβάνουν μουσική από ραδιόφωνο! Γιατί, σύμφωνα με μία έπιστημονική θεωρία, κατευνίζονται έτσι τα νεύρα τους και άποδίδουν περισσότερο γάλα. Άφού τις άρμέζει ένα ηλεκτρικό μηχανήμα, χωρίς την έπέμβαση ανθρώπου, το γάλα ψύχεται με ηλεκτρισμό. Η θερμοκρασία του ψυγείου διατηρείται στους 4—5 βαθμούς, για να μην παγώνουν οι υδρατμοί της άτμοσφαιρας κι' ύστερα σάζει το νερό στο δάπεδο του ψυγείου, κάνοντάς το γλυστό.

«Άλλο μηχανήμα καθαρίζει αυτόματα την κοπριά άπό τις άγελάδες και την φορτάνει σ' ένα είδικό άποκρίνητο, που αναλαμβάνει να την σκαρπίση στα χωράφια για λίπανση.

Σ' ένα άλλο βουστάσιο, οι άγελάδες άρμέγονται με μηχανήμα άνα τέσσερις και το γάλα τους ζυγίζεται άμέσως και αυτόματα, για να εξακριβωθεί η άπόδοσής της καθεμιάς. Κατόπιν συγκεντρώνεται όλο για ψύξη σ' ένα άσπρο έμαγέ τεπόζιτο, που φαίνεται σαν ν' άνηκε μάλλον σ' έπιστημονικό εργοστάσιο, παρά σε βουστάσιο. Οι «βεντούζες» του μηχανήματος τού άρμεγματος άποστεορώνονται με ηλεκτρισμό έπειτα από κάθε άρμεγμα άγελάδας.

Ένας άγροκτηματίας της Ίντιάνας, έχει στο βουστάσιο του ηλεκτρικούς ανεμιστήρες, αυτόματα μηχανήματα για το τσίμα και το ποτίσμα των ζώων, κι' ένα άλλο που εφαρμόζεται πάνω στα κεράτα τους και τα νεκρώνει, χωρίς να χρειάζεται να κοπουν ή να καταστραφούν με καυστικές διαλύσεις.

Σ' άλλο βουστάσιο λειτουργεί ένας αυτόματος άναμκτήρ, που άνακατεύει τα διάφορα συστατικά που πρέπει κανονικά να περιέχει ή τροφή της άγελάδας (καλαμπόκι, πίτουρο, συμπυκνωμένα έγκυλίσματα, άλάτι κλπ.).

Στο Μίτσιγκαν, όπου οι συχνές παγωνιές προκαλούν μεγάλες ζημιές στους περιβολάρηδες, διάφορα κτήματα έχουν θαμμένο μέσα στο έδαφος ένα ηλεκτρικό καλώδιο επενδεδυμένο με μολύβι, που θερμαίνεται με τον ηλεκτρισμό και δεν άφήνει να παγώσει ή γη. Μ' αυτό τον τρόπο, έπιτάχυνεται κατά 50% η ανάπτυξις των φυτών.

Στην πολιτεία του Μισισσιππύ, τα μικρά φυτά της ντομάτας και της πιπερίας, αναπτύσσονται μέσα σε ηλεκτρικά «τζάκια».

Οι καλλιεργητές της Καλιφορνίας έξαοίνουν το ρύζι με υπέρυθρες ακτίνες, κατατάσσουν τα λεμόνια κατά μεγέθος με μία ηλεκτρονική συσκευή και καλύτερεύουν την ποιότητα του μελιού με ύψισιμα ηλεκτρικά κύματα. Έπίσης ένα άπό τα καταστρεπτικώτερα έντομα για τα σπαρτά, προσελκύεται με λάμπες υπεριώδους ακτίνων και πνίγεται σε παγίδες. Στο Άιτάχο, μάλιστα, οι τυροκόμοι έπιτυγχάνουν τις κατάλληλες ζυμώσεις των τυριών τους με τέτοιες λάμπες.

Με λίγα λόγια, είναι άμέτρητες οι έφαρμογές του ηλεκτρισμού στα άγροκτήματα, και άλλες άκόμη βρίσκονται στο στάδιο των δοκιμών.

Η τεμπέλα ή Ρόδη

Το παραυάκι σας

Μιά φορά κι' έναν καιρό, ζούσε σ' ένα χωριουδάκι μία φτωχή και μικρή οικογένεια, άπό τρία άτομα: τον πατέρα, που ήταν γελαδάρης του χωριού, τη μητέρα, και τη Ρόδη, την κορούλα τους, έξη χρονών.

Μιά μέρα όμως, ένα άστροπελέκι, σκότωσε τον πατέρα έξω στον κάμπο, όπου έδωσκε τις άγελάδες και ή μητέρα αναγκάσθηκε να ξενοδολεύη στ' άρχοντάςπια του χωριού, για να μπορέσουν να ζήσουν.

— Ρόδη μου, έλεγε στην κόρη της, τα ξεμερώματα που έφευγε για να πάη στη δουλειά της, κυττάς να σηκωθείς νωρίς, να φας κάτι και να συνηρίσης λίγο...

Η Ρόδη όμως δεν έκανε τίποτα άπ' όλα αυτά, ως το μεσημέρι, που ή μάνα της γύριζε για να της φέρη λίγο φαγητό.

— Μά, παιδί μου, της έλεγε, δεν με λυπάσαι; Βοήθησε κι' έσύ όσο μπορείς.

Μά ή Ρόδη το χαβά της. Και, μία μέρα, έκει που κοιμότανε, ήρθαν και της είπαν πως ή μητέρα της, άπ' την πολλή την κόυραση, στη δουλειά πέθανε. Η Ρόδη κατατρόμαξε, γιατί έμεινε πεντάρφανη στα έννηνά της χρόνια. Τί θα έκανε τώρα μόνη;

— Έλα να πς στο σπίτι. της έίπε άσπτηρά ένας πλούσιος χωρικός, που στο σπίτι του δούλευε τον τελευταίο καιρό, ή μάνα της. Άλλά θα κάνης όδες τις δουλειές...

Η Ρόδη δεν μίλησε, μόνο έβαλε τα κλάματα.

— Έλα, έλα, της ξανάπε άπότομα. Τα δάκρυα τα συχαίνομαι... και μην άρχισης να κλαίς και στο σπίτι.

Η Ρόδη σκούπισε τα δάκρυά της και πήγε στο μέο σπίτι.

Η γυναίκα τού άφεντικού, μόλις την είδε, στραβομουτσούνισε.

— Κόπιασε, κυρά μου, γκρίνιαζε. Τώρα θάχουμε και την έγνοια τη δική σου... Δεν έφτανε τόσο καιρό που ταίσαμε τη μάνα σου!...

— Μα σάς δούλευε, έίπε ή Ρόδη.

— Πάψε, άγρίεψε ή γυναίκα του άφεντικού. Έχεις, βλέπω, μία σπιθαμή γλώσσας... Να μη σε ένακούσω ν' αντιμιλήσης, γιατί το σπίτι το δικό μου έχει καλούς τρόπους...

Η Ρόδη, κατατρομαγμένη, έκλαιγε άπό μέσα της...

Και τώρα, πρόσταζε ή γυναίκα, να πς να καθαρίσης το δωμάτιο των παιδιών, κι' ύστερα να πς να γεμίσης άπ' τη βρύση τη πιθάρια και να καθαρίσης και το σταύλο... Ός το μεσημέρι νάχης τελεώσει, άκούε;

Η Ρόδη τα έχασε. Άπό πού έπρεπε ν' άρχιση; Και πώς μπορούσε να κάνει τόσες δουλειές; Πήγε πρώτα στο δωμάτιο των παιδιών. Τρία κορίτσια ως δεκαπέντε χρονών τα μεγαλύτερα, μάλλωναν και ξεστομίζαν άσχημα λόγια μεταξύ τους. Μόλις είδαν τη Ρόδη, άσησαν τους καυγάδες τους κι' έπεσαν πάνω της!

— Το δικό μου κρεβάτι να σιάσης πρώτα, έίπε ή μία, γιατί θα σου τραβήξω τα μαλλιά!...

— Το δικό μου, έίπε ή άλλη, είδεμθ θα σου σκίσω το φουστάνι!...

— Όχι, το δικό μου, έίπε ή τρίτη, γιατί άλλωώς θα σε δειρώ...

Ο Κοκός κι' ή Κική

Το ποιησάκι σας

Ο Κοκός χωρίς μυαλά λέγει στην Κική τρελλά:

— Παίζουμε το τσίπι;

— Έλα πρώτα έδώ κοντά,

να διαβάσης τ' άπαντά,

παίζουμε κατόπι.

Πού ν' άκούση όμως αυτός;

Πάει στον κήπο πεταχτός;

τόσο δεν τον νοιάζει!

Κι' ό μπαμπάς σαν ήρθ' έκει,

βοήκε μόνη την Κική

μέσα να διαβάξη.

Πιάνει τότε τον Κοκό,

τον άφήνει νησιτικό

κι' έξω άπ' το τραπέζι.

Και τον έμαθε μ' αυτά

τη δουλειά του να κυττά

κι' ύστερα να παίξη.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ

«Τί θα κάνω;», συλλογιζόταν τρομαγμένη ή Ρόδη.

Μη φοβάσαι, μίλησε τότε ένα κρεβάτι με άνθρωπινη λαλιά, μη φοβάσαι, Ρόδη. Έμεις ξεκουράζουμε το σώμα και των πιο κακών ανθρώπων και δεν θα βοηθήσουμε έσένα;

Κι' άμέσως όλα τα κρεβάτια συγυρίστηκαν μόνα τους.

Τα κορίτσια άπόμειναν άναυδα κι' ή Ρόδη τράβηξε στη βρύση για να φέρη νερό. Μα πώς να σηκώσει τόσους βαρείς κουβάδες;

Μη φοβάσαι, της είπαν οι κουβάδες με το νερό. Έμεις έδωσαμε τόσους ανθρώπους κακούς και δεν θα βοηθήσουμε έσένα;

Και οι κουβάδες μόνοι τους γέμισαν τα πιθάρια. Ύστερα τράβηξε στο σταύλο όπου της μίλησε μία γελάδα.

Μη φοβάσαι, Ρόδη, της έίπε. Έμεις που δίνουμε το γάλα μας και στους καλούς και στους κακούς, μπορούμε να μη σε βοηθήσουμε; Οι σκούπες θα σε λυπηθούν.

Άμέσως οι σκούπες καθαρίσαν το σταύλο και τον έκαναν καθαρό. Τό μεσημέρι παρουσιάστηκε ή γυναίκα του άφεντικού και σαν είδε πως όλα ήσαν τελειωμένα, σάστισε και σταυροκοπήθηκε.

— Έξω άπ' έδώ, παληκοκόριτσο, φάναζε. Έξω άπ' το σπίτι μου, παληκοστανά... Αυτές τις δουλειές, δεν μπορεί να τις κάνει τόσο γρήγορα ένας άνθρωπος. Μόνο ό διάβολος θα τα κατάφερνε!

Και με τις κλωτσιές τότε την πέταξε έξω στο δρόμο...

Έκείνη τη στιγμή, ή Ρόδη έϋπνησε, τρομαγμένη!

Τί έπαθε; της έίπε ή μητέρα της, που ήταν έαπλωμένη δίπλα της. Παραμιλούσε όλη την ώρα κι' είσαι μούσκεμα στον ιδρώτα... Έδωκε κανένα όνειρο;

— Μανούλα μου, φώναζε, όλόκαρη τώρα ή Ρόδη. Άπό δώ και πέρα, δεν θα σε κουράζω... Θα σε βοηθάω και θα δουλεύω κι' έγώ!...

Και την άγκάλιασε σφιχτά, με αγάπη.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τι καλή καρδιά!

Η ιστοριούλα σας

Η κ. Θελενόν είχε άνάγκη να πάη μια στιγμή ως τα μαγαζιά της όδου Έσορού. Σκέπτεται λοιπόν, άπό ώρα που θ' άφισπ τον άτακτο νιοό της, τον Πετοάκη.

Η ώρα περνάει κι' έπί τέλους ή κ. Θελενόν του λέει:

— Πετοάκη, έγώ θα φύνω για λίγο. Σε παρακαλώ πολύ να καθίσεις φρόνιμα και θα σου φέρω πολλά προνύμια. Άνοιξε έσύ το βιβλίο σου διάβασε και θα νυσώω νηνοσοα...

— Καλά μαυά. ύπόσνεται σοδαρά ό Πετοάκης.

Πραγματικά, σε μία ώρα ή κ. Θελενόν νυοίζει πίσω, αλλά με τα νεύρα άδειανά.

Ο Πετοάκης δεν νάνει τότε καιόό τρένει στην τραπεζαρία και σε λίγο πάει και κάθεται ουδοισμένος σε μία νανιά.

Η υπηρέτα του σε λίγο, τον ρωτάει:

— Δεν υοή λους Πετοάκη υπήδες το γλυκό που άφασα στην τραπεζαρία; Μήπως υπήκε καμιά νάτα την ώρα που έλειπα;

— Όχι, μαυά. δεν υπήκε καμιά νάτα της άπαντιάς ό Πετοάκης. Ένώ το είδα και το έδωσα σ' ένα παιδάκι που είχε άπ' ώρα να φάη και πνινούσε.

— Μποράό παιδί μου. ένεις καλή καρδιά!

— Έποεπε όμως να υοή έπτήσε πούτα την άδεια... Ποιά ήταν αυτό το υποτικό παιδάκι

— Ένώ μαυά!...

MIKY-MAOYΣ

Χιούμορ

Ο Κωστάκης παίρνει ένα κομμάτι μπαυπάκι και βουλάνει τ' αυτό του.

— Τί κάνεις έκει. Κωστάκη; τον ρωτάει ή μαυά του.

— Νά. βουλώνω μαυά. το ένα μου αυτό, για να μη υοή λες πως ό,τι υας πούε ό δασκάλος άπό το ένα αυτό μπαυάει, κι' άπό το άλλο βγαίνει!

Τί ήθελες να ήσουν; ρωτήσανε τον Τάκη.

Κι' εκείνος άποκοίθηκε: Μαυάκα μου. Άσπαπάκι.

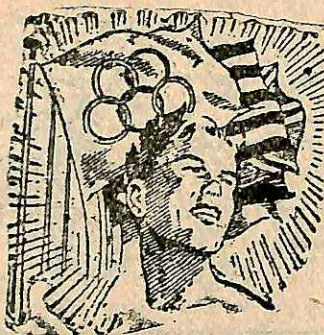
Κι' όταν του ξανάπανε: Άσάπης. Βοήκούτε;

— Μα νάι για να μην πλένωμαι. μαυάκα μου, ποτέ!

— Τώρα θα σου παίξω το κομμάτι που έμαθα στο πιάνο!

(Τού Άρχέλαου)

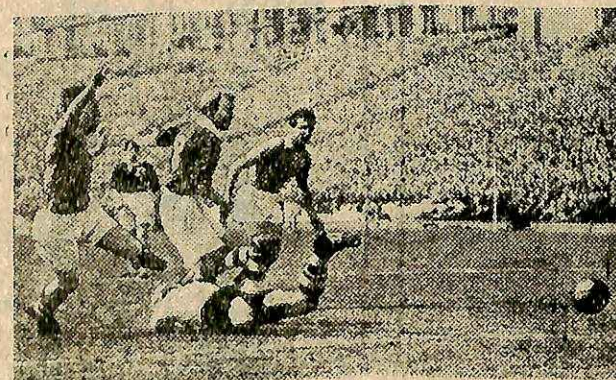
Ο Διεθνής ΠΙΝΟΛΑ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΟΜΑΔ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Κατά τον αγώνα της στις 28 Νοεμβρίου στο στάδιο Γουέμπλεϋ του Λονδίνου με την εθνική Αυστρίας

Οι αγγλικοί ποδοσφαιριστές κυκλικοί ανησυχούν τελευταία με τα αποτελέσματα της εθνικής των ομάδων έναντι των επιλεκτών ξένων Κρατών. Θέλουν να πιστέψουν πως το αγγλικό ποδόσφαιρο δεν βρίσκεται σε κατάρτιση. Η πανωλεθρία των Άγγλων Βιρτουόζων στο Παγκόσμιο Κύπελλο του Ρίο δεν ήταν, λένε, παρά μία απ' τις πολλές ιδιοτροπίες της υπάλλαξης. Όσο για την Ισπανία με την εθνική Γαλλίας, έχουν τη γνώμη πως αυτή όφειλεται στην «εσπερασμένη» τακτική, που εξακολουθούν να εφαρμόζουν οι Άγγλοι κυνηγοί.

Φορέας των ανησυχιών αυτών της αγγλικής φιλάθλου κοινής γνώμης έγινε ο περιφημος Γενικός Γραμματέας της Αγγλικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας Σαρ Στάνλεϋ Ράους, που ο Άγγλος βασιλιάς για τις υπηρεσίες που προσέφερε στην πατρίδα του με το ποδόσφαιρο τον έπαρασημοφόρησε και τον έκαμε «ίππότη». Απονέμοντάς του τον τίτλο του Σέρ. Ο Ράους λοιπόν κάλεσε τον Γουίντθρομπτόμ, άλλοτε μάνατζερ της «Αρσεναλ» και σήμερα υπεύθυνο της αγγλικής εθνικής ομάδας και του έδωσε εντολή να λάβη τα μέτρα του μέχρι τις 28 Νοεμβρίου, ώστε κατά τον αγώνα Άγγλιας — Αυστρίας να εμφανισθεί η εθνική ομάδα των Άγγλων με έπαυστα-τική τακτική.

Όταν η Εθνική ομάδα της Άγγλιας βρισκόταν στις μεγάλες φάσεις της: Ο Μάνινγκ σημειώνει το πρώτο απ' τα 6 γκολ που έλαβε η Εθνική Άγγλιας τη Μικτή Ευρώπη, στο Χάμντεν Πάρκ της Γλασκώης. Ο Γάλλος Ντάρουι απαντάει άδικα.

ποδοσφαιρικής τακτικής. Υποστηρίζουν πως το 2 — 1 Άγγλιας — Σκωτίας δεν είναι και τελικά αντιπροσωπευτικό της δυναμικότητας της εθνικής Άγγλιας κατά την ημέρα αυτή. Όσοι ειδικόι παρακολούθησαν τον αγώνα, έγραψαν πως ποτέ φέτος δεν παρουσιάστηκε η εθνική Άγγλιας τόσο δυνατή, όσο στον αγώνα της με τη Σκωτία.

Τη ριζική μεταβολή έφεραν οι δύο μέσοι κυνηγοί, ο μέσος άριστερά Λέν Φίλιπς της «Πορτσμούθ» και ο μέσος δεξιά Τζέκκυ Σίγουελ της «Σέφφελντ». Ήταν τόσο έξυπνο το παιχνίδι και τόσο ωραία τα «τρίκ», που έφάρμοσαν στον αγώνα, ώστε ο κόσμος ενθουσιασμένος και τους χειροκρότησε με μεγάλη ζωηρότητα για άρετο διάστημα. Ο Τζέκκυ Σίγουελ είναι ο παίκτης που αγοράσθηκε 34.000 λίρες και δεν είναι δεκαπέντε ημέρες που σημείωσε μονάχως του τέσσερα τέρματα με την αντιπροσωπευτική ομάδα επιλεκτών της Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας έναντι της ομάδας της Ρόγιαλ Αϊρ Φόρς (ΡΑΦ). Θεωρείται σήμερα ο έξυπνότερος Άγγλος κυνηγός και ο καλύτερος «κρόκερ», κλασικός τύπος των Άγγλων «κανονιέρων».

Το μεγάλο πρόβλημα τώρα είναι πως θα παραταχθεί η εθνική Άγγλιας κατά της «Βουκερτίτιμ» της Αυστρίας στις 28 Νοεμβρίου. Έπικρατεί η γνώμη να χρησιμοποιηθούν οι παρακάτω άσσοι:

Τζιλ Μέρις, της Μπέρμιγχαμ, Άλφ Ράμστυ, της Τότενχαμ, Λέσλυ Σμιθ, της «Αρσεναλ», Μπίλλυ Ράιτ, της Γολδερχαμpton, Μάλκομ Μπάροας, της Μπόλτον, Τζιμ Ντίκινσον, της Πορτσμούθ, Τζιν Φίννεϋ, της Πρέστον, Τζέκκυ Σίγουελ, της Σέφφελντ, Νάτ Λοφτχάουζ, της Μπόλτον, Λέν Φίλιπς, της Πορτσμούθ, Λέσ Μίντλεϋ, της Τότενχαμ.

Η ομάδα αυτή έχει ρυθμό, είναι γεροδεμένη διαθέτει ποδοσφαιρικούς έγκεφαλούς και γνώστες των δυσκολιών των συνδυασμών. Οι κυνηγοί της είναι επιθετικοί και αποτελεσματικοί. Τραβούν «σοφύ» όπως έρρη ή υπάλλα. Το σημαντικότερο προσόν της ομάδας είναι πως έχει αντοχή. Ξέρει να τερματίζει τον αγώνα με το γρήγορο και δυνατό ρυθμό που τον άρχισε, όπως έκανε και στη συνάντησι Άγγλιας — Σκωτίας.

Είναι φυσικό να επιμένουν οι Άγγλοι φιλάθλοι να δουν και πάλιν την εθνική τους στις παλιές δόξες της.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

ρωτοτυπο σταυρολέξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) ΘΥΣΙΑ — ΑΝΔΕΣ, 2) ΑΒΡΩΣ — ΛΟΥΣΑ, 3) ΑΛΣ — ΑΛΥΣ, 4) ΙΔΕΑ — ΠΑΛΑΙ, 5) ΑΣΑΝ — ΜΕ — ΣΑΣΩΝ, 6) ΜΗΤΡΥΙΑ, 7) ΚΑΡΥΑ — ΓΑ — ΧΡΗΝ, 8) ΚΟΜΜΙ — ΕΘΟΣ, 9) ΗΝΙΑ — ΝΥΝ, 10) ΙΕΡΩΣ — ΑΣΚΙΑ, 11) ΞΑΝΘΗ — ΑΒΒΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) ΘΑΥΜΑ — ΚΥΛΙΞ, 2) ΥΒΡΙΣ — ΑΚΤΕΑ, 3) ΑΔΑΜ — ΡΟΗ, 4) ΟΛΕΝΗ — ΥΜΝΟ, 5) ΑΣΣΑΜ — ΤΑ — ΜΙΣΗ, 6) ΑΠΕΡΓΙΑ, 7) ΑΛΛΑ — ΣΥ — ΑΕΝΑ, 8) ΟΥΛΑ — ΙΘΥΣ, 9) ΣΑΣ — ΑΡΟΝ, 10) ΕΣΤΙΩ — ΕΣΤΙΑ, 11) ΣΑΠΩΝ — ΗΛΙΑΣ.

Ερωτήσεις 1) 102 πατώματα, 2) 65 νιλιόμετρα, 3) Ο Δασύνος

Πάνω στο ρολόι

Ούτε μία φορά γιατί έφωσαν είνε φύλινο δεν υπορεί ν' ακούση το ρολόι να τυπάζει.

Χωρίς τα δάχτυλά σας Είνε το 399.

Οί λαθρέμποροι

Είπαμε στην άοχή ότι οι ένοικοι της πολυκατοικίας είναι καθενας το γραμματόκιώπιό του. Καθένας λοιπόν απ' τους λαθρεμπόρους είνε το «κλειδί» του γραμματόκιώπιού του άλλου κι' έβαζε εκεί μέσα β.τι ήθελε να τού δώση.

Γεωγραφικές ερωτήσεις

1) Η μεγαλύτερη είνε το Τέξας, η μικρότερη το Ρόνε Άιλαντ, 2) Ειρηνικός, Άτλαντικός, Ινδικός, Αρκτικός, 3) Προς τον Ισημερινό.

Η κληρονομία

Η διαφορά των 2.500.000+2.000.000, αντιπροσωπεύει το 1%. Άρα το πσόν που κληρονομήσε είνε 450.000.000.

Οί 9 σταυροί

Η τεθλασμένη γραμμή περνάει κατά σειράν από τους σταυρούς 8, 7, 4, 5, 6, 9, 5, 1, 2, 3.

Το παράθυρο

Στην άοχή το παράθυρο είνε σήμα ορόβου. Υστερα μετεβλήθη σε τετράγωνο με το ίδιο ύψος και πλάτος αλλά με διπλασία έπιφάνεια.

Η λύσις του 354 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) ΕΠΙΤΑΞΙΑ — ΣΤΑΘΕΡΟΣ, 2) ΠΡΟ — ΠΙΛΟΤΟΙ — ΡΟΙΑ, 3) ΤΙΜΟ — ΣΥΡΟΣ — ΑΠΑΝ, 4) ΑΝΗΚΟ — ΣΟΣ — ΑΡΕΤΗ, 5) ΣΚΑΚΙ — ΝΑ, 6) ΠΙΛΟΣ — ΑΓΡΟΣ — ΣΟΛ, 7) ΜΑ — ΑΥΛΑΣ — ΡΙΣ — ΕΙΜΙ, 8) ΑΡΑ — ΚΙΝΗΣΙΣ — ΚΑΤΙΑ, 9) ΧΡΕΟΣ — ΡΕΑ — ΠΑΝΙΣ, 10) ΣΗΚΟΣ — ΣΑΡΔΕΙΑΣ — ΑΜΑ, 11) ΑΓΑΝ — ΣΑΣ — ΑΠΝΟΑ — ΑΣ, 12) ΛΟΣ — ΝΗΠΙΑ — ΙΑΣΙΣ, 13) ΠΙ — ΠΡΑΓΑ, 14) ΑΜΦΙΑ — ΑΝΑ — ΚΛΙΝΗ, 15) ΣΙΩΝ — ΟΠΕΡΑ — ΗΡΑΝ, 16) ΜΟΡΑ — ΣΠΑΤΑΛΟ — ΑΠΟ, 17) ΑΝΑΣΚΕΥΗ — ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) ΕΠΙΤΑΞΙΑ — ΣΑΛΠΙΣΜΑ, 2) ΠΡΙΝ — ΑΡΧΗΓΟΙ — ΙΩΝ, 3) ΤΟΜΗ — ΑΡΚΑΣ — ΩΡΑ, 4) ΟΚΕΙΑ — ΕΘΝ — ΑΜΝΑΣ, 5) ΕΠ — ΛΥΚΟΣ, 6) ΤΙΣ — ΜΟΛΙΣ — ΣΗΠΙΑ, 7) ΙΑΥΣ — ΣΑΝ — ΣΑΡΑ, 8) ΣΥ, 9) ΣΟΡΟΣ — ΣΗΡΑΣΙΑ — ΟΠΗ, 9) ΤΟΣΚΑ — ΣΕΡ — ΑΓΑΡΑ, 10) ΣΟΣ — ΑΓΡΙΑΔΑ — ΑΝΕΤΑ, 11) ΤΙ — ΑΚΡΙΣ — ΕΠΙ — ΑΡΑΙ, 12) ΚΡΙΟΣ — ΠΙΝΑΣ — ΑΛΣ, 13) ΚΑΣΟΣ — ΩΧ, 14) ΕΡΑΤΟ — ΕΑΝ — ΑΙΓΛΗ, 15) ΡΟΠΗ — ΣΙΤΙΑ — ΙΡΑΝ, 16) ΟΙΑ — ΝΟΜΙΣΜΑ — ΝΑΠΗ, 17) ΣΑΝΔΑΛΙΑ — ΑΣΕΛΗΝΟΣ.

Ατοίριαστοι νόμοι

Κοντά στον θάνατο: Φοβούμαι ότι μάλλον ή φαντασία σας είνε εκείνη που δημιουργεί τη δυστυχία σας, πασα οι αντικειμενικοί νόμοι της προιπτώσεως σας. Και ξενοφύουσι: Με τη μυνην λογική κοινότητας, θάπαρτε βέβαια ν' αντιληφθήτε, ότι ο νόμος μεταξύ δύο ανθρώπων που τους χωρίζουν τριάντα σεντόνια γονάια ζωής είνε παρόλογος για την νησική κοπέλα. «Ισως, δεν το νοιώθετε τώρα, που φλέγεται από την ανάγκη και θαυμάζεται από τη νοητεία της. Άλλα, αούτο, μεθαύριο ή φλόγα θα σβύση και θα μείνη τότε με πραγματικότητα πολύ απαιτητική... Αν όμως παρ' όλη αυτή τη ρεαλιστική εικόνα του μέλλοντος, επιμένετε στην αισθησιακή σας αυτοθυσία, τότε δεν βοίσκω διόλου ακατόρθωτον ένα τέτοιο γάμο. Μα θα πειστή ο ένδιαφερομένος να τον παραναποτήση: Η θα τον αποφύγη με ωραία λόγια ότι δεν θέλει να σας θυσιάση κλπ... Άλλωστε θα ήταν άδικο να μη δειχτεί αού ετοιμή, άλλωστε φάνει στο σημείο να σκέφτεται σοβαρά ν' αποδυναμώσει ή άλλη!»

Μιά δυστυχισμένη. Σ. Κ. 25: Φυσικά ή ιμική σας ηλικία και ή άνωσία σας συνωσούν το παθήμα σας εκείνο... Όσο για να το ξενηλάττε στον καλό σας αυτό θα ποεί να το αποφασίσετε με μεγάλη προσοχή κι' ύστερ' από βαθιά σκέψι, αν έχετε την ελπίδα ότι ο μελλοντικός σύντροφος της ζωής σας είνε άνθρωπος με αντίληψη και θα δείξη μεγαλομυνη στην περίπτωση αυτή. Άλλωστε είνε «δικόμο μαγίοιο» ή ειλκοίνεινία σας... Οποσδήποτε νομίζω ότι δεν πρέπει ν' απογορευθήτε. Αν, εξ άλλου, βρισκεστε εδώ ή κοντά στην Αθήνα θα σας συνιστούσα ν' απευθυνθήτε στην εξαιρετη επισημογραφία ιατρού κυρίου Άνναν Κασιόνα (όδος Σκαλιστήρη) και να την συμβουλευθήτε.

Συννεφιασμένο ούρο αν ο Μασούρι: Είσαστε πολύ λογικός και μεγαλόμυνης άνθρωπος αναπτέ μου, που δεν λαιβάνετε υπ' όψι σας ένα παιδικό ατύχημα της καλής σας και είσαστε διατεθειμένος να το παραδλέψετε, αού μάλιστα την αναπατή και σας αναπαί. Σας τιμά επίσης και ή κατανόησις που δείννετε και ή εύγνηκή σας απόφασι να μη δείξετε ότι καταλάβατε τίπασι. Μόνα ένα πράγμα ένω να σας συστήσω: Αού ένετε σοβαρές σκέψεις να μην απογορητε στην παραναποτήσι τους αλλά να επιδιώξετε το συντομώτερο να εξασφαλίστε την ευτυχία σας με το γάμο. Ένα πρόσθετο επιγινώσημα για να διασθήτε είνε ότι και σεις ο ίδιος... Βιάστε: Το μαρτυρεί δα ο τόπος και το λίγο διάστημα, που νοητάστηκε για ν' ανακαλύψετε το παλιό εκείνο ατύχημα.

Λυδία Πουλιέζου - Δούκα
Ίατρος - Δερματολόγος
Τηλ 54-203 - Στουρνάρα 30

μα με συνεκίνησε τόσο βαθειά στο δικό σας αγαπητέ μου άγνωστο φίλε. Και λυπούμαι που δεν ένω τρόπο και γάμο άρετό για να δουν οι σπουδαίοι νέοι και οι νέες ποιά είνε ποσυναιτικά ή ηθικά ανάπη και τί ωραία και ευγενικά αισθήματα που υπορεί να έμπνευση ακόμη στην επόνη μας στις ειλκοίνεινίες κι' εύσθητες καρδιές. Όλο από την ψυχή μου να σας συγχαώ και τους δυο σας και να σας εκφράσω τον θαυμασμό μου για την ανάπτυξη σας. Σας εύχομαι θερμά να συνεχίσετε έτσι, με πίστη με έρση με λογική το ωραίο σας έιδωλο και να αείδητε γνήγασα στην ολόκληρη και την αποκατάστασή του. Όσο για τους άσπονδους φίλους, περιφρονήστε τις κροσίδες και τη ήλκή τους. Πρώ να καταλάβουν αυτοί τη θεία νάη της Άν ή π η ς!

Ερωτημένη η κροσίδα: Μόνα κατάπληκτη ανάπτυξη μου, με το ύψος της ήφλειας σας. Αού παρασυρθήκατε και πλάσσετε το νηρότερο ήθικό ολίθημα που υπορεί να πάθη για κατέλλα δεν φάνηστε διόλου να βασανίζεστε από τίμωσις συνειδήσεως και ιμνη σας πεινάει που «έκείνος» κάθεται και διηνείται την περιπέτριά σας στους φίλους του. Όστε γι' αού μονάνα άνασκατέτε: Κι' αν δεν μιλώσε, έσεις θα ήσαναίνε λοιπόν: Κούνα αν ένετε τέτρια αντίληψη! Όσο για τη γνώμη μου, ακούστε την: Να τα φανερώστε όλα και αίσωστε στους δικούς σας, γι' ν' αναλάβουν αυτό να τα καταπονήσουν κατά τον κοινωνικά άξιωματάτην και ήθικά έπιβλητήν τρόπο το ήλ ήτημα. Μη διατάξετε γιατί αού, ίσως θα ήρεθήτε σε άκούη νηρότερο θέσι!

ΕΡΗ

«Νοιώω μίσος γι' αυτόν»

Η υικρή Αίγιοποπούλα, που γράφει ότι νοιώθει ένα μίσος για το νέρ που νυόρισε και γιατί νομίζει: Γιατί δεν νη κάτι σοβαρό στο μυαλό του.

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

Η κυρία Άβελζ έμπνευσε ένα βασύ από τα κλάματα του υωρού, που έπρόκειτο να φέρη στον κόσμο υστερα από ένα υμνα. Καταπομαμένη έμπνευσε και τον υμνα της ο οποίος έστρεψε ανήσυχος να φωνάξη ένα νηότο. Έξερτάοντας λοιπόν ποσρεκτικά την έγκυρ ο υμνιυτή διαπίστωσε ότι είνε απάσι υμνιυόσυν απ' αούτε που περιβάλλει ένω από την κοιλία ο υμνός το βέβους ακούονταν κατ'αυτο το υμνός Άβελζ με της υμνέρας του. Στη φωτογραφία μας το υμνός Άβελζ με το βέβους αυτό που νηνιήθηκε πέντε βδομάδες μετά το ποσυνέ αυτό νηνιός.

Μ. Γ. Μ. 13: Σπανίως γάμο.

65

Ἐνα ἀπόγευμα υπαίνο-
ντες θαυμάσια, τὴν εἶδα νὰ

—Σὲ πρόδωσαν οἱ ἐργά-
τες «οἰνίτις»! μὴ φώναζε...
Ὁ καφές πού ἐξοῦσα ἀπάνω
σου εἶχε δηλητήριο! Κινδυ-
νεύει ἡ ζωὴ σου, Ἀκολου-
θήσε με γρήγορα!

Ἡ Σαϊνὰ Βύγκε πρῶτῃ
ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρά
τῆς σκηνῆς κ' ἐγὼ ἔρπον-
τας τὴν ἀκολουθῆσα. Ὅταν
ἀπομακρυνθῆκαμε ἕνα μέ-
τρα ἡ μικρὴ σκιάδα μου
εἶπε:

MYPIAM XAPPY

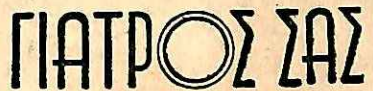
Φιλική εκδόουλεισι

=====

Παράξενο διήγημα

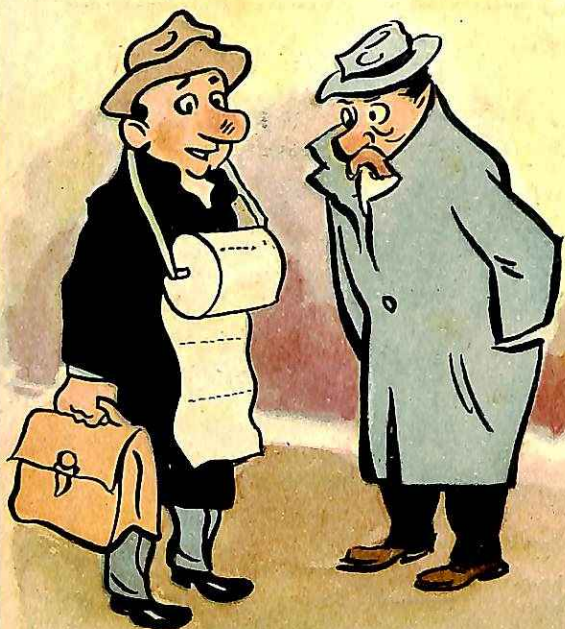
—Περᾶστε στὸ ἰδιαιτέρο γραφεῖο
τοῦ τοῦ πάστορος Ἀσφαλῶς

Λίγες ημέρες αργότερα ή όμορφη

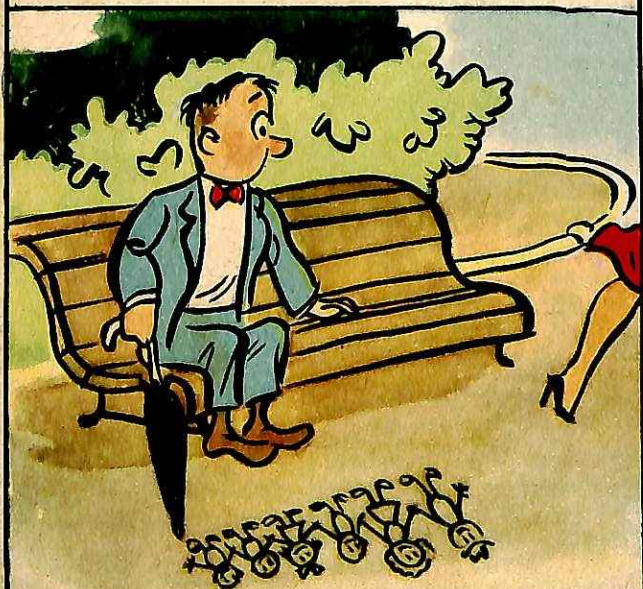
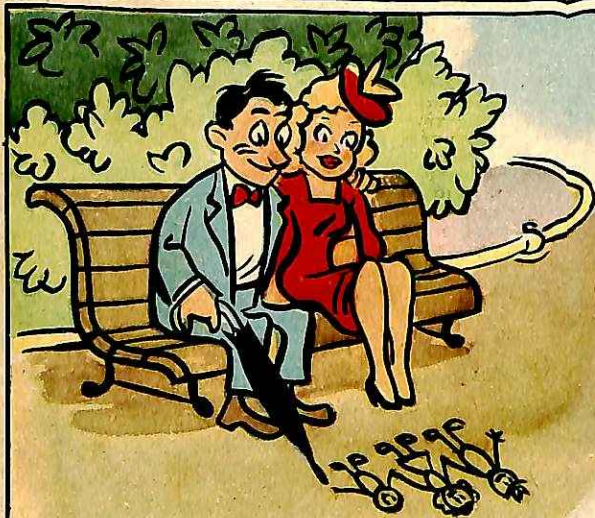

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΡΥΤΙΔΕΣ

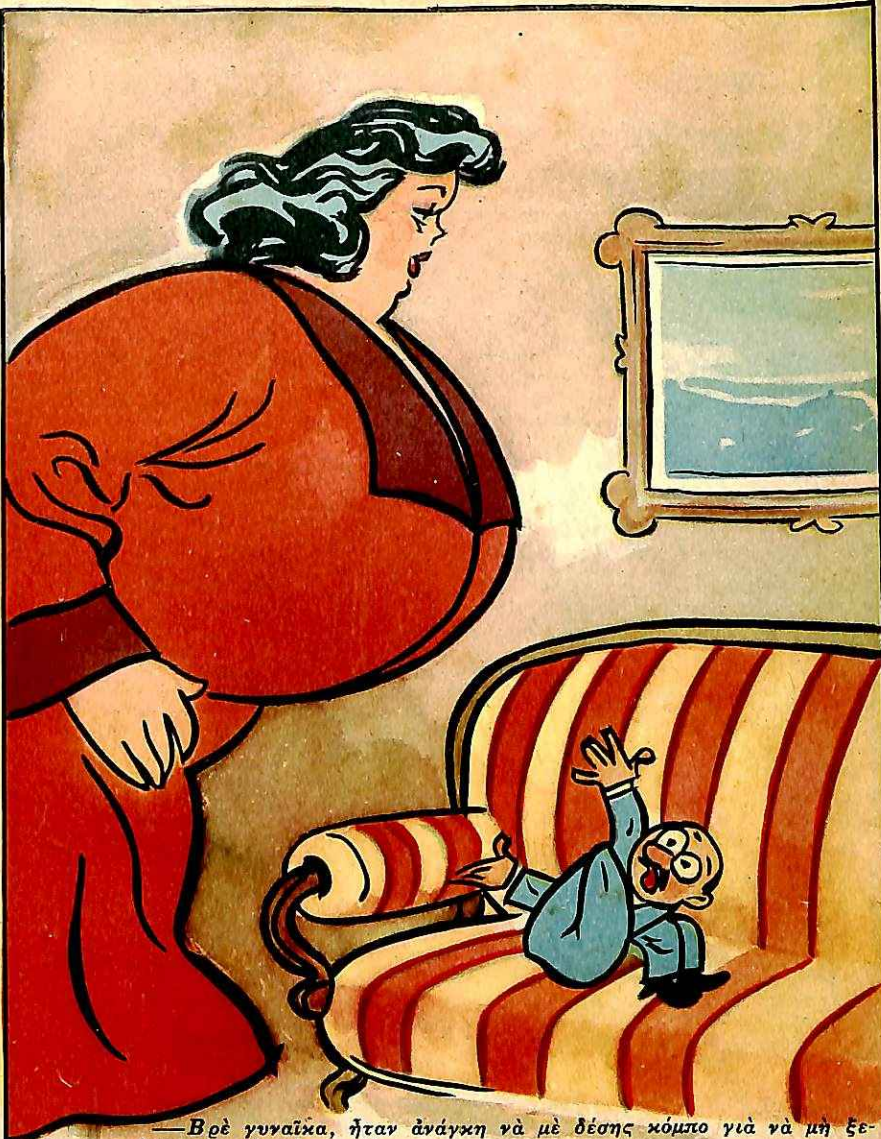
Με τὸ μασσάζ, λοιπόν, ἐντείνεται ἡ θρέψις τοῦ δέρματος.
ἔτσι γίνεται καλύτερα ἢ με τὸ μασάζ.

—Είπε μια νέα εφεύρεσίς μου κατά του συ-
ναχισμού. Τήν βρίσκω πολύ πιο καθαρή απ' το
μαντήλι!...

Χωρίς λόγια...

—Βρέ γυναίκα, ήταν ανάγκη να με δέσης κόμπο για να μη ξε-
γάσω να σου πάρω κάλτσες;

—Γιωργάκη! Φώναξε το σκυλί για ναρθω πιο κοντά σου!...